Fredric Brown

ARENA

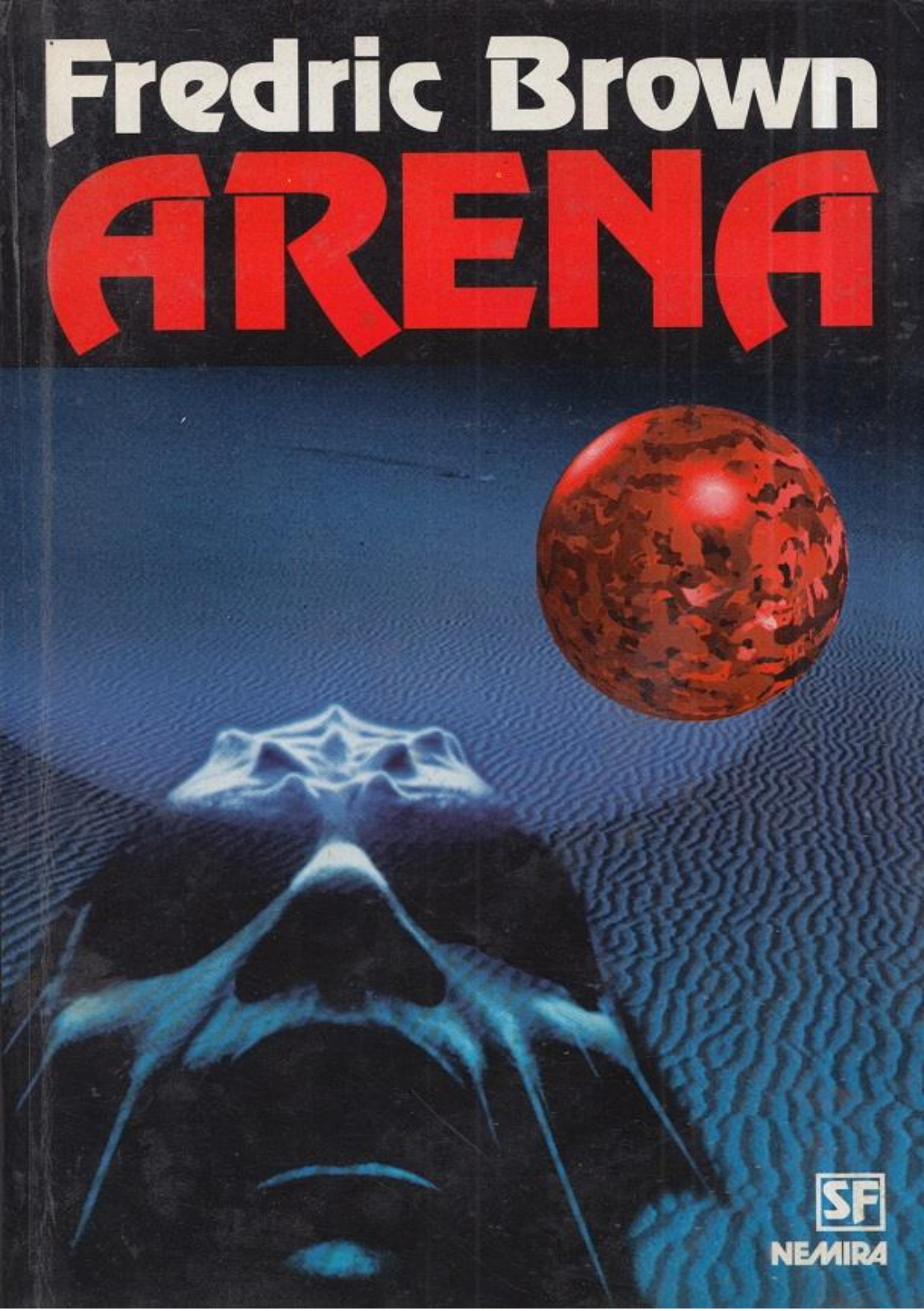

SF

NEMIRA

Fredric Brown

Arena

Sala Oglinzilor

Pentru o clipă crezi că acest întuneric, pogorât pe neaşteptate în mijlocul unei după-amieze strălucitoare, înseamnă orbire temporară.

„Trebuie să fie orbire", te gândeşti. Oare soarele care te bronza ar fi putut dispărea instantaneu, lăsându-te într-un întuneric absolut?

Apoi simțurile te avertizează că eşti în *picioare,* deşi cu numai o secundă în urmă stăteai confortabil, aproape întins într-un şezlong. În grădina casei unui prieten din Beverly Hills. Vorbind cu Barbara, logodnica ta. Privind-o pe Barbara în costum de baie; pielea ei bronzată, aurie, minunată în razele strălucitoare ale soarelui.

Purtai un slip. Acum nu-l mai simți pe tine; nu mai simți uşoara presiune a elasticului pe abdomen. Îți pipăi şoldurile cu palmele. Eşti gol. Şi stai în picioare.

Orice ți s-ar fi întâmplat, este mai mult decât o trecere bruscă în întuneric sau decât o orbire instantanee.

Ridici mâinile înainte şi bâjbâi. Atingi o suprafață plană şi netedă – un perete. Desfaci larg brațele şi ambele ating nişte colțuri. Te răsuceşti

încetişor. Un al doilea perete, apoi al treilea, apoi o uşă. Te afli într-un dulap cu interiorul de vreun metru pătrat.

Mâna găseşte clanța Uşii. Apeşi şi împingi uşa.

Acum este lumină. Uşa s-a deschis spre o cameră luminată... o cameră pe care n-ai mai văzut-o niciodată.

Fără să fie mare, e plăcut mobilată, deşi într-un stil nefamiliar. Pudoarea te face să deschizi uşa cu precauție. Totuşi încăperea este pustie.

Păşeşti afară şi te întorci să priveşti dulapul, luminat acum dinspre cameră. Are dimensiunile şi forma unui dulap, dar nu conține nimic, niciun umeraş, nicio stinghie de atârnat hainele, niciun raft. Este un spațiu gol, cu pereți negri şi secțiunea de un metru pătrat.

Închizi uşa dulapului şi rămâi nemişcat privind prin odaie. Are cam patru metri pe cinci. Există o uşă, dar este închisă. Nu vezi ferestre. Cinci piese de mobilier. Recunoşti – mai mult sau mai puțin – patru dintre ele. Una aduce cu un birou foarte funcțional. Alta este evident un scaun... pare foarte confortabil. Mai există şi o masă, chiar dacă are câteva tăblii suprapuse în loc de una singură. O alta este un pat (sau canapea). Pe ea se află ceva lucios; te duci şi culegi obiectul acela ca să-l examinezi. Este un veşmânt.

Eşti dezbrăcat, aşa că-l îmbraci. Undeva sub pat (sau canapea), zăreşti papuci şi-ți strecori picioarele în ei. Ți se potrivesc şi sunt mai călduți

şi mai confortabili decât oricare alte încălțări pe care le-ai purtat vreodată. Ca lâna de miel, dar mai moale.

Acum eşti îmbrăcat. Te uiți către uşă – singura uşă a camerei, în afară de cea a dulapului (dulap?) prin care ai intrat. Păşeşti într-acolo, dar înainte de a apăsa pe clanță observi bilețelul lipit deasupra ei, pe care scrie:

„Uşa are o încuietoare programată să se deschidă peste o oră. Din motive pe care le vei înțelege curând, e mai bine să nu părăseşti camera până atunci. Pe birou se găseşte o scrisoare pentru tine. Te rog s-o citeşti."

Bilețelul nu-i semnat. Priveşti spre birou şi vezi pe el un plic.

Nu te grăbeşti să-l iei şi să citeşti scrisoarea care trebuie să fie înăuntru.

De ce? Pentru că eşti speriat.

Priveşti mai atent prin odaie. Lumina nu are o sursă pe care s-o poți descoperi. Vine de niciunde. Nu-i lumină indirectă; plafonul şi pereții nu reflectă nimic.

Pe vremea ta nu exista un asemenea mijloc de iluminare. Cum adică *pe vremea tal* închizi ochii. Îți spui: *Sunt Norman Hastings. Sunt profesor de matematică la Universitatea Carolina de Sud. Am douăzeci şi cinci de ani, iar acum suntem în anul 1999.*

Deschizi ochii şi te uiți din nou în jur.

În 1999 nu se folosea genul acesta de mobilier în Los Angeles sau în oricare alt loc de care aveai cunoştință. Obiectul acela din colț – nici măcar nu poți ghici ce-o fi. Cam aşa s-ar fi uitat bunicul tău la un televizor, pe când era de vârsta ta.

Te uiți în jos la propriul tău corp, la veşmântul strălucitor pe care l-ai găsit aşteptându-te. Cu degetul mare şi cu arătătorul îi verifici textura.

Nu seamănă cu niciun lucru pe care l-ai atins înainte.

Sunt Norman Hastings. Suntem în 1999.

Dintr-o dată îți dai seama că trebuie să afli, şi încă repede.

Te duci la birou şi ridici plicul. Pe el se află scris numele tău: *Norman Hastings.*

În timp ce-l deschizi îți tremură puțin mâinile. Nu le poți condamna.

Înăuntru se află mai multe pagini dactilografiate. Prima începe cu „Dragă Norman”. Te repezi la sfârşit să vezi semnătura. Nu există.

Revii la început şi citeşti:

„Nu te teme. Nu există motive de teamă, dar sunt multe de explicat. Multe pe care trebuie să le înțelegi înainte de deschiderea uşii. Multe pe care trebuie să le accepți şi… cărora trebuie să te supui.

„Ai ghicit deja că te afli în viitor – în ceea ce pentru tine pare a fi viitorul. Hainele şi camera trebuie să-ți fi sugerat acest lucru. Am plănuit

astfel încât şocul să nu fie prea violent, astfel încât să înțelegi cu încetul de-a lungul câtorva minute, iar nu să citeşti aici – şi probabil să nu-ți vină să crezi ceea ce citeşti.

„ «Dulapul» din care tocmai ai ieşit este, după cum îți vei fi dat seama, o maşină a timpului. Din el ai păşit în lumea anului 2049. Data este 7 aprilie, exact cincizeci de ani de la ultimul moment pe care ți-l aminteşti.

„Nu te poți întoarce.

„S-ar putea să mă urăşti din acest motiv; nu ştiu. Tu hotărăşti, însă tot nu contează. Ceea ce contează, şi nu numai pentru tine, este altă hotărâre pe care trebuie s-o iei. Eu sunt incapabil s-o fac.

„Cine îți scrie? Aş prefera să nu-ți spun deocamdată. Când vei termina de citit scrisoarea, chiar dacă nu-i semnată (am ştiut că vei căuta mai întâi semnătura), nu va mai fi nevoie să-ți spun cine sunt. Vei şti.

„Am şaptezeci şi cinci de ani. În acest an, 1999, se împlinesc treizeci de ani de când studiez «timpul». Am pus la punct prima maşină de călătorit prin timp şi până acum structura ei, ba chiar şi faptul că a fost construită, reprezintă secretul meu.

„Tocmai ai participat la primul experiment major. Responsabilitatea ta va fi să decizi dacă vor urma şi alte experimente, dacă maşina trebuie oferită omenirii sau dacă trebuie distrusă, ca să

nu mai poată fi folosită niciodată.”

Sfârşitul primei pagini. Pentru o clipă ridici ochii, ezitând să citeşti mai departe. Bănuieşti deja ce urmează.

Treci la pagina următoare.

„Am construit prima maşină a timpului cu o săptămână în urmă. Calculele mele arătau că va funcționa, dar nu şi cum anume. Mă aşteptam să trimită un obiect în trecut – nu funcționează şi spre viitor – neschimbat din punct de vedere fizic şi intact.

„Primul experiment mi-a demonstrat că greşeam. Am pus un cub de metal în maşină – era o miniatură a celei din care tocmai ai ieşit – şi am programat-o să revină cu zece ani în trecut. Am răsucit comutatorul, apoi am deschis uşa aşteptându-mă să observ dispariția cubulețului. În loc de asta am văzut că se transformase în pulbere.

„Am pus înăuntru alt cub şi l-am expediat cu doi ani în trecut. El a apărut neschimbat, dar părea mai nou, mai strălucitor.

„Asta m-a făcut să înțeleg. Mă aşteptasem ca obiectele, cuburile acelea, să se întoarcă în timp, şi chiar asta făceau, însă nu aşa cum crezusem. Cuburile fuseseră fabricate cam cu trei ani în urmă. Pe primul îl expediasem cu mulți ani înainte de a exista în forma respectivă. Cu zece ani în trecut, el existase ca minereu. Maşina îl readusese în starea aceea.

„Înțelegi acum cât de eronate erau teoriile anterioare asupra timpului? Credeam că putem intra într-o maşină a timpului, să zicem în anul 1999, să ne întoarcem cu cincizeci de ani în trecut şi să ieşim în anul 1949... dar modul de funcționare diferă. Maşina nu se deplasează în timp. Este afectat doar ceea ce există în interiorul ei, şi asta doar relativ la propria-i stare, nu la restul universului.

„Am obținut confirmarea, folosind cobai; un cobai de şase săptămâni a fost trimis cu cinci săptămâni în trecut şi din maşină a apărut un pui.

„Nu trebuie să descriu aici toate experiențele pe care le-am făcut. Găseşti rezultatele pe birou şi le poți studia mai târziu.

„Acum înțelegi ce ți s-a întâmplat, Norman?”

Începi să înțelegi. Şi începi să transpiri.

Autorul scrisorii pe care tocmai o citeşti eşti *tu,* tu însuți la vârsta de şaptezeci şi cinci de ani, în anul 1999. Tu eşti bătrânul de şaptezeci şi cinci de ani, însă corpul tău s-a întors la ceea ce fusese cu cincizeci de ani în urmă, cu toate amintirile din cincizeci de ani de viață şterse.

Tu ai inventat maşina timpului.

Înainte s-o foloseşti asupra propriei tale persoane, ai făcut aceste aranjamente ca să te ajute să te orientezi. Ți-ai scris singur scrisoarea pe care tocmai o citeşti.

Dar dacă aceşti cincizeci de ani sunt pierduți pentru tine, ce s-a întâmplat cu toți prietenii tăi,

cu cei pe care i-ai iubit? Cu părinții tăi? Cu fata cu care ai de gând – aveai de gând – să te căsătoreşti?

Citeşti în continuare:

„Da, vei dori să ştii ce s-a întâmplat. Mama a murit în 2008, tata în 2011. Te-ai însurat cu Barbara în 2001. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun că ea a murit peste numai trei ani, într-un accident de avion. Ai un fiu. Trăieşte, îl cheamă Walter, are patruzeci şi şase de ani şi este contabil în Kansas City."

Ochii ți se umezesc de lacrimi şi pentru o clipă nu mai poți citi. Barbara e moartă – moartă de peste patruzeci şi cinci de ani. Şi doar cu câteva minute în urmă, timp subiectiv, erai lângă ea, bronzându-te într-o grădină din Beverly Hills…

Te sileşti să citeşti mai departe.

„Să revenim la descoperire. Începi să pricepi unele din consecințele ei. Ai nevoie de timp de gândire ca să le înțelegi pe toate.

„Maşina nu permite călătoria în timp aşa cum ne-o imaginasem noi, dar conferă un soi de nemurire. Nemurire de felul celei pe care ne-am oferit-o temporar.

„*Este bine*? Merită să pierzi amintirile a cincizeci de ani de viață pentru a readuce corpul la o relativă tinerețe? Singurul mod în care pot afla este încercarea directă, de îndată ce termin de scris şi de pregătit.

„Tu vei şti răspunsul.

„Înainte de a decide, aminteşte-ți că mai există o

problemă, mai importantă decât cea psihologică. Mă refer la suprapopulare.

„Dacă descoperirea noastră va fi oferită lumii, dacă toți cei bătrâni sau pe patul morții pot reîntineri, populația aproape că se va dubla la fiecare generație. Iar lumea – nici chiar țara noastră relativ luminată – nu va accepta ca soluție controlul strict al naşterilor.

„Oferă lumii – aşa cum este ea în 2049 – maşina timpului şi peste o generație va fi foamete, suferință, război. Poate chiar un colaps total al civilizației.

„Da, am coborât pe alte planete, dar nu sunt potrivite colonizării. Stelele ar putea fi soluția, însă mai avem mult până să ajungem la ele. Cândva, când vom reuşi, miliardele de corpuri cereşti locuibile vor alcătui lumea noastră. Dar până atunci, ce-i de făcut?

„Să distrugem maşina? Gândeşte-te la nenumăratele vieți pe care le poate salva. Gândeşte-te ce-ar însemna ea pentru un om bolnav de cancer. Gândeşte-te…”

Te gândeşti. Termini scrisoarea şi-o laşi pe birou.

Te gândeşti că Barbara e moartă de peste patruzeci şi cinci de ani. Şi la faptul că ai fost căsătorit cu ea trei ani, iar acum anii aceia sunt pierduți pentru tine.

Cincizeci de ani pierduți. Îl blestemi pe bătrânul de şaptezeci şi cinci de ani care ai devenit şi care

ți-a făcut aşa ceva… care te-a pus să iei această hotărâre. Cu amărăciune, îți dai seama care trebuie să fie hotărârea. Te gândeşti că şi *el* ştia, şi înțelesese că o putea lăsa pe seama ta. La naiba, el *trebuie* să fi ştiut.

Prea prețioasă ca să fie distrusă, prea periculoasă ca să fie oferită omenirii…

Cealaltă alternativă este dureros de clară.

Trebuie să fii custodele acestei invenții şi să păstrezi secretul până ce va putea fi oferită, până ce omenirea va ajunge la stele şi va avea alte corpuri cereşti de colonizat sau până ce, chiar fără a face asta, va atinge gradul de civilizație la care va putea evita suprapopularea prin raționalizarea naşterilor în funcție de numărul morților accidentale sau voluntare.

Dacă niciunul dintre aceste scenarii nu se va derula în următorii cincizeci de ani (ar fi posibil, aşa curând?), când vei împlini şaptezeci şi cinci de ani vei scrie o altă scrisoare ca aceasta. Vei derula altă experiență ca aceasta prin care treci acum. Şi vei lua aceeaşi hotărâre, desigur.

De ce nu? Vei fi din nou acelaşi.

Ani şi ani, vei păstra acest secret până când Omul va fi pregătit pentru el.

De câte ori vei sta din nou în fața unui birou ca acesta, gândind ceea ce gândeşti acum, simțind durerea pe care o simți acum?

Auzi un clinchet dinspre uşă şi-ți dai seama că s-a deblocat. Eşti liber să părăseşti camera, liber

să începi o nouă viață în locul celei pe care deja ai trăit-o şi ai pierdut-o.

Dar nu-i nicio grabă să ieşi pe uşă.

Stai acolo, privind tot înainte fără să vezi nimic, zărind însă cu ochii minții perspectiva unui şir de oglinzi paralele, ca în frizeriile de pe vremuri, reflectând mereu şi mereu acelaşi chip care se micşorează în depărtare.

Un Om Exemplar

Când te uitai la Al Hanley, n-ai fi crezut vreodată e a va ajunge ceva de capul lui. Iar dacă i-ai fi cunoscut povestea vieții până în ziua când au sosit acloienii, n-ai fi ghicit niciodată cât de recunoscător o să-i fii după ce vei citi această povestire.

Când s-au petrecut lucrurile, Hanley era beat. Nimic neobişnuit – era beat de multă vreme şi dorea să rămână în starea aceea, deşi ajunsese în stadiul când îi venea foarte greu s-o facă. Rămăsese fără bani, apoi fără prieteni de la care să se împrumute. Parcursese lista cunoştințelor abordabile până în punctul în care se putea socoti norocos dacă mai descoperea vreun nume pe ea.

Ajunsese în situația tristă de a fi nevoit să umble kilometri întregi până să întâlnească pe cineva cât de cât cunoscut, de la care să poată încerca să împrumute un dolar sau măcar câțiva cenți. Plimbările prea lungi nimiceau efectul ultimei cinzeci nu chiar complet, totuşi îngrijorător –, aşa că se găsea permanent în situația lui Alice din Țara Oglinzilor pe când se aflase în compania Reginei de Cupă şi fusese nevoită să alerge cât putea de repede doar ca să rămână pe loc.

Cerşitul de la străini era exclus, deoarece curcanii începuseră să strângă şurubul şi dacă Hanley ar fi încercat să cerşească s-ar fi ales cu o noapte fără băutură într-o celulă, ceea ce ar fi fost realmente groaznic. Se găsea în stadiul în care

douăsprezece ore de abstinență i-ar fi produs halucinații oribile şi fără sens, care pe lângă delirium tremens ar fi fost precum ciclonul pe lângă zefir.

D.T. Provoacă de asemenea halucinații vizuale, dar dacă eşti isteț ştii că de fapt nu sunt reale. Câteodată pot chiar să-ți țină de urât, dacă ai chef de-aşa ceva. Coşmarurile sunt însă oribile. Pentru ele este nevoie de mai multă băutură decât pot suporta majoritatea oamenilor şi apar doar când cineva care umblă în stare de ebrietate de mai mult timp decât îşi poate aminti este privat de băutură, brusc şi complet, pentru o perioadă lungă de timp, de exemplu, atunci când stă la zdup.

Simpla lor amintire îl făcea pe Hanley să se înfioare. Mai ales acum când strângea mâna unui vechi amic, prieten intim pe care-l întâlnise doar de câteva ori în viață şi nici atunci în condiții prea favorabile. Numele vechiului prieten era Kid Eggleston. Un fost boxer, masiv, dar cam boțit, pe care Hanley îl întâlnise în mod firesc într-un local unde Kid se angajase recent ca om de ordine.

Nu-i trebuie să vă preocupe memorarea numelui sau antecedentelor acestui personaj, pentru că evoluția lui în povestea noastră nu va fi prea lungă. De fapt, peste exact un minut şi jumătate va țipa, apoi va leşina şi nu vom mai auzi deloc de el.

Dați-mi voie să remarc, în treacăt, că dacă Kid

Eggleston *nu* ar fi țipat şi leşinat, n-ați mai fi fost aici să citiți povestea. Ați fi fost, poate, undeva la capătul galaxiei, sub un soare verde, extrăgând minereu glame. Nu v-ar fi plăcut defel, de aceea țineți minte că Hanley v-a salvat – şi încă vă mai salvează – de la soarta amintită. Nu-l judecați prea aspru. Dacă Trei şi Nouă l-ar fi luat pe Kid, lucrurile s-ar fi desfăşurat cu totul altfel.

Trei şi Nouă proveneau de pe Aclo, a doua (şi singura locuibilă) planetă a mai sus-menționatului soare verde de la capătul galaxiei. Bineînțeles, Trei şi Nouă nu erau numele lor complete. Numele acloienilor sunt numere, iar numărul-nume complet al lui Trei era 389 057 792 869 223. Mai exact, aceasta ar fi transcrierea sa în sistemul zecimal.

Sunt sigur c-o să mă iertați că-i spun Trei, tot aşa cum tovarăşului său îi spun Nouă şi că-i fac să se adreseze unul altuia cu aceste nume. Ei *nu* m-ar ierta. Întotdeauna un acloian se adresează unui semen al său folosind întregul număr şi orice prescurtare este nu doar nepoliticoasă, ci şi jignitoare. Totuşi acloienii trăiesc mai mult decât noi şi-şi pot permite să piardă timpul.

În momentul în care Hanley dădea mâna cu Kid, Trei şi Nouă erau vreo doi kilometri depărtare, pe verticală. Nu se aflau într-un avion sau într-o navă spațială (şi, cu siguranță, nici într-o farfurie zburătoare. Sigur că ştiu ce sunt farfuriile zburătoare, dar întrebați-mă despre ele altă dată.

Acum vreau să mă ocup de acloieni). Se găseau într-un cub spațio-temporal.

Cred că asta trebuie să v-o explic. Acloienii descoperiseră – aşa cum s-ar putea să descoperim şi noi cândva – că Einstein avusese dreptate. Materia nu poate atinge o viteză superioară celei a luminii fără să se transforme în energie. Nici voi n-ați vrea să vă transformați în energie, nu-i aşa? Nici acloienii n-au vrut, atunci când au început să exploreze galaxia.

Aşa au descoperit că pot călători mai repede decât lumina, dacă simultan se deplasează prin timp. Adică prin continuumul spațio-temporal, nu doar prin spațiu. Deplasarea lor de la Aclo şi până la Pământ acoperea o distanță de 163.000 de ani-lumină.

Deoarece simultan se întorceau în timp cu 1630 de secole, timpul scurs pentru ei era zero. La întoarcere aveau să călătorească 1630 de secole în viitor şi să ajungă în punctul de plecare din continuumul spațio-temporal. Sper că înțelegeți ce vreau să spun.

Oricum, acest cub, invizibil pentru locuitorii Terrei, se afla la doi kilometri deasupra Philadelphiei (nu mă întrebați de ce au ales Philadelphia – nu ştiu de ce ar alege cineva oraşul acesta, indiferent de scop). Staționa acolo de patru zile, timp în care Trei şi Nouă captaseră şi studiaseră emisiunile radio-TV, până ce fuseseră în stare să înțeleagă şi să vorbească limbajul

predominant.

Desigur, nu pricepuseră nimic din cultura şi din societatea noastră. Vă puteți închipui pe cineva încercând să-şi reprezinte viața locuitorilor Pământului dintr-un amestec de concursuri cu premii, telenovele, talk-show-uri şi filme horror?

De fapt nici nu le păsa de starea civilizației noastre, atâta vreme cât nu se dovedea atât de evoluată încât să constituie o amenințare pentru ei – iar până la sfârşitul celor patru zile căpătaseră această certitudine. Nu-i puteți condamna că şi-au format asemenea părere – oricum, era corectă.

— Coborâm? întrebă Trei.

— Da, răspunse Nouă, iar Trei se încolăci pe comenzi.

*

— …sigur că te-am văzut boxând, spunea Hanley. Şi erai chiar bunicel, Kid. Treb'e c-ai avut un impresar prost, altfel ai fi ajuns sus de tot. Aveai stofă. Ce-ai zice d-un păhărel, colo-n colț?

— Pă banii tăi sau p-ai mei, Hanley?

— Păi, acu' sunt cam lefter, Kid. Da' *am nevoie* d-un păhărel. Dă dragul vremurilor dă demult.

— Ai tu nevoie d-un păhărel cum am io nevoie d-o gaură-n cap. Eşti deja beat şi-ai face mai bine să te trezeşti până n-ai halucinații.

— Le am deja, zise Hanley. Da' dă-le-ncolo. Uite, tocmai au ajuns în spatele tău şi vin spre noi.

În mod cu totul irațional, Kid Eggleston se întoarse şi privi. Urlă şi leşină. Trei şi Nouă se

apropiau. În spatele lor se întrevedea conturul cețos al unui cub cu latura de şase metri. Modul în care cubul exista şi în acelaşi timp putea înspăimânta pe oricine. Probabil că asta îl speriase şi pe Kid.

Trei şi Nouă n-aveau nimic înspăimântător. Erau vermiformi, lungi de vreo cinci metri (dacă se întindeau) şi groşi de treizeci de centimetri la mijloc, îngustându-se spre extremități. Aveau o plăcută culoare albastru-deschis şi nu deținеau organe de simț vizibile, aşa că nu se ştia unde le era capul şi unde coada – ceea ce oricum nu conta, amândouă fiind identice.

Deşi se îndreptau spre Hanley şi spre – acum – inconştientul Kid, fața nu li se putea deosebi de spate. Adoptaseră obişnuita lor poziție încolăcită. Şi pluteau în aer.

— Salut, băieți, zise Hanley. Mi-ați speriat prietenu', fir-ați să fiți. Iar el mi-ar fi cumpărat ceva dă pileală, după ce m-ar mai fi ascultat o vreme. Aşa că-mi sunteți datori.

— Reacție ilogică, zise Trei către Nouă. La fel ca şi a celuilalt specimen. Îi luăm pe amândoi?

— Nu. Celălalt, chiar dacă-i mai mare, este în mod evident mai firav. Un specimen e suficient. Hai!

Hanley făcu un pas înapoi.

— Dacă-mi dați de băut, e-n regulă. Altfel vreau să ştiu încotro?

— Aclo.

— Să merg pă jos pân-acolo? Ascultă, şefu', nu fac un pas pân' nu-mi iei ceva dă pileală.

— Înțelegi ce spune? îl întrebă Nouă pe Trei.

Trei clătină din cap.

— Îl luăm cu forța?

— Nu-i necesar, dacă vine de bunăvoie. Vrei să intri în cub, creatură?

— Aveți băutură-năuntru?

— Da. Intră, te rog.

Hanley păşi spre cub şi pătrunse în el. Nu credea că exista realmente acolo, dar ce-avea de pierdut? Iar când aveai halucinații vizuale, cel mai bine era să le iei în glumă. Cubul era solid, câtuşi de puțin amorf şi nici pe departe transparent din interior. Trei se încolăci pe comenzi şi începu să manevreze cu delicatețe nişte mecanisme fragile, folosindu-şi ambele extremități.

— Suntem în interspațiu, îi spuse lui Nouă. Propun să rămânem aici până studiem mai amănunțit specimenul şi ne putem lămuri dacă se potriveşte sau nu scopurilor noastre.

— Ei, băieți, ce s-aude cu pileala aia?

Hanley devenise neliniştit. Mâinile începuseră să-i tremure, iar pe dinăuntrul şirei spinării îi mişunau păianjeni.

— Pare să sufere, observă Nouă. Poate de foame sau de sete. Ce beau creaturile acestea? Peroxizi de hidrogen, ca noi?

— Cea mai mare parte din suprafața planetei lor este acoperită cu apă care conține clorură de

potasiu dizolvată. Să sintetizăm nişte apă?

— Nu! răcni Hanley. Nici măcar apă fără sare. Vreau ceva dă băut! Whisky!

— Să-i analizez metabolismul? întrebă Trei. Cu intrafluoroscopul durează doar o secundă.

Se desprinse de pe comenzi şi porni spre un aparat ciudat. Nişte luminițe clipiră, iar Trei rosti:

— Ciudat! Metabolismul lui depinde de C_2H_5OH.

— C_2H_5OH?

— Da, alcool – în cea mai mare parte. Diluat într-o anumită proporție de H_20, dar fără clorură de sodiu prezentă în oceanele lor. Plus cantități infime din alte ingrediente. Se pare că, cel puțin de-o lungă perioadă de timp, numai asta consumă. Elementul este prezent în proporție de 0,234 în vasele sanguine şi în creier. Se pare că întregul lui metabolism se bazează pe el.

— Băieți, cerşi Hanley, *mor.* Ce-ar fi să lăsați pălăvrăgeala şi să-mi dați *ceva*?

— Aşteaptă, te rog, răspunse Nouă. Îți voi prepara ceea ce ne ceri. Să adaug psihomerul.

Se aprinseră alte luminițe şi Nouă trecu în colțul cubului, care adăpostea laboratorul. Meşteri ceva şi reveni în mai puțin de-un minut. Purta un recipient ce conținea aproape doi litri de lichid limpede, chihlimbariu.

Hanley îl adulmecă, apoi sorbi. Suspină.

— Am murit şi sunt în rai. Ăsta-i *usquebaugh,* nectaru' zeilor. Nu mai există băutură ca *asta.*

Trase o duşcă zdravănă, care nici măcar nu-i

arse gâtlejul.

— Ce-i aceea? întrebă Trei.

— O formulă destul de complexă, adaptată nevoilor sale. Cincizeci la sută alcool, patruzeci şi cinci la sută apă. Celelalte ingrediente includ toate vitaminele şi mineralele de care are nevoie organismul lui, în cantități adecvate şi insipide. Plus alte elemente, în cantități infinitezimale, pentru a-i îmbunătăți gustul – conform standardelor lui. Pentru noi ar avea un gust groaznic, chiar dacă am putea bea alcool sau apă.

Hanley oftă şi mai trase-o duşcă. Se clătină puțin. Se uită la Trei şi rânji.

— Acum *ştiu* că voi nu existați, le declară.

— Ce vrea să spună? întrebă Nouă.

— Procesele lui de gândire par complet ilogice. Mă îndoiesc că membrii speciei ar fi buni de sclavi. Vom verifica însă, bineînțeles. Care ți-e numele, creatură?

— Ce contează numele, amice? sughiță Hanley. Spune-mi cum v'ei. Voi, băieți, sunteți pr'etenii mei ăi mai buni. Puteți să mă duceți o'iunde, doa' să-mi spuneți când ajungem acolo.

Bău cu sete şi se prăbuşi pe podea. Sunete ciudate se-auzeau dinspre el, dar nici Trei nici Nouă nu le putură identifica drept cuvinte. Sunau cam aşa: „*Zzzz*, glup… *Zzzzz*, glup… *Zzzzz*, glup". Încercară să-l trezească, însă nu reuşiră.

Se mulțumiră atunci să-l observe şi să facă unele teste. Trecură ore întregi până ce Hanley se

trezi. Se ridică, se holbă la ei şi zise:

— Nu cred. Voi nu existați. Pentru Dumnezeu, dați-mi repede ceva de băut.

Îi dădură din nou recipientul; Nouă îl reumpluse deja. Hanley bău şi închise ochii, extaziat:

— Să nu mă treziți.

— Dar eşti treaz.

— Atunci nu m-adormiți. Tocmai mi-am dat seama ce-i asta. Ambrozie. Aia de-o bea zeii.

— Cine sunt zeii?

— Nu sunt. Dar asta beau. În Olimp.

— Proces de gândire complet ilogic, spuse Trei.

Hanley ridică recipientul.

— Aici i-aici, acolo i-acolo, declară el, şi beau pentru amândouă.

— Ce ştii despre Aclo?

— Acolo nu există chestii ca voi, băieți. Da' beau pentru voi.

Bău din nou.

— Prea lipsit de inteligență ca să poată fi instruit, ar putea fi utilizat la muncile fizice, spuse Trei. Dacă dovedeşte destulă vigoare, putem propune un raid asupra planetei. Are o populație de trei-patru miliarde de locuitori. Am putea folosi forța de muncă necalificată – trei-patru miliarde ne-ar fi de mare ajutor.

— U'a! se pronunță şi Hanley.

— Nu pare să-şi coordoneze mişcările prea bine, comentă Trei gânditor. Dar poate că are forță fizică. Creatură, cum să te numim?

— Spuneți-mi Al.

Hanley încerca să se scoale.

— Acesta este numele tău, sau al speciei tale? În ambele cazuri, este denumirea completă?

Pământeanul se sprijini de perete şi stătu o clipă pe gânduri:

— Al speciei. E p'escurta'ea de la… stai că vă zic pă latineşte.

Şi-l spuse pe latineşte.

— Vrem să-ți testăm vigoarea. Aleargă de la un perete la altul al cubului până oboseşti. Îți voi ține eu recipientul cu hrană.

Luă recipientul din mâinile lui Hanley, dar bărbatul se repezi după el.

— Înc-o duşcă. Numa' o duşculiță. Dup-aia ale'g pent'u voi. Ale'g şi pent'u p'eşedinte.

— Poate că are realmente nevoie de băutura aceea. Dă-i-o!

S-ar fi putut să fie ultima duşcă de care ar mai fi avut parte pentru multă vreme, aşa că Hanley bău cu nădejde. Apoi flutură vesel mâna spre cei patru acloieni care păreau să-l urmărească şi spuse:

— Ne vedem la sosi'e, băieți! Cu toții. Şi să pa'iați pe mine. Pot să mai iau o duşculiță?

Mai luă o „duşculiță" – de data aceasta una într-adevăr mică – vreo cincizeci de grame.

— Ajunge, spuse Trei. Acum aleargă.

Hanley făcu doi paşi şi căzu cu fața în jos. Se răsuci pe spate şi rămase acolo cu un zâmbet

extaziat pe față.

— Incredibil, comentă Trei. Probabil că încearcă să ne păcălească. Verifică, Nouă!

Nouă îl testă.

— Incredibil, repetă şi el. De-a dreptul incredibil după un efort atât de redus, dar e inconştient – atât de inconştient încât nu simte nici măcar durerea. Şi nu se preface. Specia este complet inutilă pentru Aclo. Ne pregătim de întoarcere. Pe acesta îl luăm, conform ordinelor, ca specimen pentru grădinile zoologice. Merită să-l avem. Din punct de vedere fizic, este cea mai stranie creatură pe care am descoperit-o pe milioanele de planete cercetate.

Trei se încolăci pe comenzi folosindu-şi ambele extremități pentru a manevra mecanismele. Trecură o sută şaizeci şi trei de mii de ani-lumină şi 1630 de secole, anulându-se reciproc atât de complet şi de perfect încât parcă nici nu se mişcaseră prin spațiu sau timp.

*

În capitala planetei Aclo, care guvernează mii de planete utile şi care a explorat milioane de planete inutile – cum ar fi Pământul –, Al Hanley ocupă o imensă cuşcă din sticlă în centrul grădinii zoologice, ca un specimen extraordinar ce este.

În mijlocul cuştii se află un bazin din care Hanley bea adesea şi în care a fost văzut scăldându-se. Bazinul este permanent umplut cu o băutură mai delicioasă decât orice delicatesă;

față de cel mai bun whisky pământean, este precum cel mai bun whisky pământean față de rachiul de drojdie preparat într-o oală coclită. În plus, este îmbunătățită – fără a-i afecta gustul – cu toate vitaminele şi mineralele necesare metabolismului uman. Nu provoacă mahmureală sau alte efecte neplăcute.

Această băutură îl încântă pe Hanley în aceeaşi măsură în care uimitoarea sa conformație îi încântă pe vizitatorii grădinii zoologice, care se holbează extaziați şi apoi citesc eticheta de pe cuşca lui. Aceasta începe cu denumirea speciei într-o latinească aproximativă, aşa cum Al le-o dezvăluise prietenilor săi Trei şi Nouă:

ALCOOLICUS ANONYMUS Se hrăneşte cu C_2H_5OH, fortificat cu vitamine şi minerale. Din când în când este sclipitor, dar complet ilogic. Nivelul forței:

Poate efectua numai câțiva paşi fără să se prăbuşească. Evident fără utilitate de întrebuințare, dar un exemplar fascinant al uneia dintre cele mai stranii forme de viață descoperite în Galaxie. Habitat: Planeta a III-a a Soarelui JX6547-HG908.

Fiind o formă de viață atât de stranie, acloienii l-au supus unui tratament care-l face practic nemuritor. Iar asta-i bine, fiindcă este un specimen zoologic atât de interesant încât dacă ar muri vreodată, ei ar putea dori să revină pe

Pământ după altul. Şi s-ar putea să nimerească peste mine, sau peste voi – iar noi am putea avea ghinionul să fim, din întâmplare, treji. Ceea ce ar fi foarte rău pentru toți.

„Hades înseamnă Iad”, se gândea Satan; de aceea îi plăcea acolo. Se întinse peste biroul strălucitor şi dădu un bobârnac comutatorului interfonului.

— Da, Sire, se auzi vocea secretarului său Lilith.

— Câți sunt azi?

— Patru. Să vă trimit pe vreunul?

— Da… stai! Există vreunul care să pară altruist?

— Ar fi unul… cred. Dar ce contează, Sire? Probabilitatea este de unul la un milion ca tocmai el să formuleze Dorința Fundamentală.

În ciuda căldurii, pe Satan îl apucă tremuratul numai *auzind* acele ultime cuvinte. Era grija lui cea mai obsedantă, aproape singura: că, într-o bună zi, cineva ar putea formula Dorința Fundamentală – dorința esențială, *altruistă.* Atunci s-ar fi întâmplat nenorocirea: Satan s-ar fi trezit înlănțuit vreme de o mie de ani, după care ar fi fost scos la pensie pentru tot restul eternității.

Însă Lilith avea dreptate, îşi spuse el.

Cu oarecare aproximație, doar o persoană dintr-o mie şi-ar fi vândut sufletul pentru împlinirea unei dorințe cât de cât altruiste, şi s-ar fi putut să mai treacă un milion de ani, dacă nu chiar o eternitate, până să fie exprimată Dorința Fundamentală. Până acum nimeni nici măcar nu se apropiase de o asemenea dorință.

— Bine, Lil. Trimite-l totuşi pe el mai întâi, să

scap de griji.

Închise interfonul.

Omulețul care pătrunse prin uşa imensă nu arăta în niciun caz periculos; dimpotrivă, era speriat de-a binelea.

Satan se încruntă la el:

— Cunoşti condițiile?

— Da, răspunse omulețul. Cel puțin aşa cred. În schimbul îndeplinirii unei dorințe îmi luați sufletul când mor. Corect?

— Corect. Care-i dorința ta?

— Păi, spuse omulețul, m-am gândit destul de mult şi…

— Treci la subiect. Sunt ocupat. Dorința?

— Ei bine… Doresc ca, fără să mă schimb în vreun fel, să devin cea mai afurisită, mai proastă şi mai josnică ființă de pe Pământ.

Satan începu să urle.

Domul

Kyle Braden stătea în fotoliul confortabil, fixând cu privirea comutatorul de pe peretele din fața lui, întrebându-se pentru a milioana – sau a miliarda – oară dacă era pregătit să-şi asume riscul de a-l apăsa. A milioana sau a miliarda oară din… în după-amiaza aceea se împlineau treizeci de ani.

Probabil că ar fi urmat moartea, sub cine ştie ce formă. În mod sigur, nu moartea atomică; toate bombele fuseseră folosite cu mulți ani în urmă. Rezistaseră îndeajuns ca să poată distruge structurile civilizației. Pentru asta, numărul lor fusese mai mult decât suficient. Iar calculele lui atente, efectuate cu treizeci de ani în urmă, arătaseră că va dura aproape un secol până ce omenirea – cât mai rămăsese din ea – va putea pune pe picioare o nouă civilizație.

Dar ce se întâmpla acum *afară,* dincolo de câmpul de forță în formă de dom care încă-l adăpostea de orori? Oamenii se transformaseră în fiare? Sau dispăruseră complet, lăsând locul altor animale, mai puțin ticăloase? Nu, omenirea supraviețuise cumva; probabil se străduia să revină la ceea ce fusese odată. Poate că amintirea răului pe care şi-l făcuse se păstrase, cel puțin ca legendă, împiedicând-o să-l repete. Însă oare ar fi împiedicat-o într-adevăr, chiar dacă s-ar fi păstrat toate amintirile?

„Treizeci de ani”, îşi spuse Braden. Oftă, gândindu-se la durata lor apăsător de lungă.

Avusese totuşi, şi încă mai avea, tot ce-i trebuia, iar singurătatea era preferabilă morții imediate. Viața de unul singur este mai bună decât niciun fel de viață – sau decât o moarte oribilă.

Aşa gândise cu treizeci de ani în urmă, pe când avea treizeci şi şapte de ani. La fel gândea şi acum, la şaizeci şi şapte de ani. Nu regreta câtuşi de puțin ceea ce făcuse; dar se simțea obosit. Se întreba, pentru a milioana – sau a miliarda? — oară dacă era pregătit să acționeze comutatorul.

Poate că însă cei de afară reuşiseră să revină la un mod de viață rezonabil, chiar dacă agrarian. El i-ar fi putut ajuta, le-ar fi putut oferi obiectele şi cunoştințele de care aveau nevoie. Ar fi putut savura, înainte de a fi *cu adevărat* bătrân, recunoştința lor şi sentimentul minunat al utilității.

Apoi, nu voia să moară singur. Trăise singur, ceea ce fusese suportabil în majoritatea timpului – totuşi, să moară singur era altceva. Să moară singur acolo ar fi fost, într-un fel, mai rău decât să fie ucis de neobarbarii pe care se aştepta să-i întâlnească în exterior. După numai treizeci de ani, era prea mult să spere că putea găsi o societate agrariană.

Azi ar fi fost o zi perfectă pentru aşa ceva. Se împlineau exact treizeci de ani, dacă precizia cronometrelor sale rămăsese nealterată, iar eroarea nu putea fi prea mare, chiar şi după atâta timp. Rămăseseră câteva ore până la acelaşi

moment al zilei când s-ar fi împlinit treizeci de ani, la secundă. Da, oricât ar fi fost de ireversibil, o va face! Până acum, doar ireversibilitatea comutării îl oprise.

Dacă s-ar fi putut ca ecranul de forță să fie deconectat şi conectat după voie, i-ar fi fost mai uşor să decidă şi ar fi făcut-o cu mult timp în urmă. Probabil după primii zece sau cincisprezece ani. Pentru a crea câmpul, trebuia însă o energie imensă, deşi consumul necesar menținerii era infim. Pe vremea când îl generase prima oară, mai existau încă surse energetice externe.

Desigur, câmpul însuşi retezase legăturile – pe *toate* – când începuse să funcționeze, dar sursele energetice din interior ajungeau pentru acoperirea nevoilor proprii şi a energiei neglijabile necesare pentru menținerea lui.

Da, hotărî brusc şi ferm, va apăsa butonul astăzi, îndată ce vor trece cele câteva ore rămase până la momentul când se vor împlini exact treizeci de ani. Destul stătuse singur atâta amar de vreme.

Nu dorise să fie singur. Dacă Myra, secretara lui, nu l-ar fi părăsit atunci când... Acum era prea târziu să se gândească la asta; totuşi se gândea, aşa cum făcuse de milioane de ori până atunci. De ce avusese ea dorința ridicolă de a împărtăşi soarta omenirii, de a încerca să-i ajute pe cei cărora nu le mai folosea niciun ajutor? Şi îl iubise. Dincolo de ideile ei idealiste, s-ar fi măritat cu el.

Îi spusese adevărul prea brusc – o şocase. Şi ce minunat ar fi fost dacă ar fi rămas cu el.

O parte de vină o avusese faptul că ştirile circulaseră mai repede decât se aşteptase el. Când deschisese radioul în dimineaţa aceea, înţelesese că mai avea la dispoziţie doar câteva ore. O chemase pe Myra şi ea intrase, frumoasă, calmă, stăpână pe sine. Nu asculta niciodată buletinele de ştiri şi nici nu citea ziarele, astfel încât habar n-avea ce se întâmpla.

— Ia loc, draga mea, îi spusese Braden.

Ochii ei se măriseră puţin din cauza felului în care i se adresase, dar se aşezase graţios în scaunul pe care-l ocupa de obicei pentru dictare. Îşi pregătise blocnotesul.

— Nu, Myra, continuase el. Este vorba de ceva personal, foarte personal. Vreau să te rog să te căsătoreşti cu mine.

De data aceasta, ochii femeii se măriseră de-a binelea.

— Doctore Braden… glumeşti?

— Nu. Cu siguranţă, nu glumesc. Ştiu că sunt mai în vârstă decât tine, dar nu prea mult – sper. Am treizeci şi şapte de ani, deşi s-ar putea să par ceva mai bătrân din cauză că lucrez prea mult. Tu ai… douăzeci şi şapte, nu-i aşa?

— Am împlinit douăzeci şi opt săptămâna trecută. Dar nu mă gândeam la vârstă. Doar că… m-ai luat pe neaşteptate. Sună ca un clişeu, dar aşa-i. Nici măcar – zâmbise maliţios – nu mi-ai

făcut avansuri. Şi eşti primul bărbat pentru care am lucrat şi care n-a făcut-o.

Braden îi surâsese.

— Îmi pare rău. N-am ştiut că aşteptai aşa ceva. Dar... Myra, vorbesc serios. *Vrei* să te măriți cu mine?

Îl privise gânditor.

— Eu... nu ştiu. Ciudat este că... cred că sunt puțin îndrăgostită de tine. Nu ştiu de ce. Ai fost atât de impersonal şi de rezervat, atât de afundat în munca ta. Nici măcar n-ai încercat vreodată să mă săruți, sau să-mi faci vreun compliment. Totuşi nu-mi place cererea asta neaşteptată şi lipsită de romantism. Ce-ar fi să mă mai întrebi o dată, cândva, nu peste mult timp. Iar între timp... ei bine, ai putea chiar să-mi mărturiseşti că mă iubeşti. Ar fi de folos.

— Te iubesc, Myra. Te rog, iartă-mă. Cel puțin... nu eşti cu totul împotriva ideii de a te căsători cu mine? Nu mă refuzi?

Femeia clătinase uşurel din cap. Ochii ei, care-l priveau cu atenție, erau foarte frumoşi.

— Dă-mi voie atunci să-ți explic de ce am făcut această cerere atât de brusc şi de târziu. În primul rând, pentru că am muncit cu disperare şi contracronometru. Ştii despre ce-a fost vorba?

— Ceva legat de apărarea națională. Un... dispozitiv. Şi, dacă nu mă înşel, l-ai construit singur, fără sprijin din partea guvernului.

— Corect, încuviințase Braden. Militarii n-ar fi

crezut teoriile mele şi nici majoritatea celorlalți fizicieni nu sunt de acord cu ele. Din fericire am – am avut – ceva avere personală de pe urma unor brevete mai vechi. Proiectul la care am lucrat reprezintă o formă de protecție împotriva bombei atomice, a bombei cu hidrogen – şi a oricărei alte mizerii care ar putea distruge Pământul. Un câmp globular de forță prin care nu poate pătrunde nimic – dar absolut nimic.

— Şi l-ai…

— Da, l-am terminat. Acum e gata de funcționare în jurul acestei clădiri şi va rămâne operativ oricât voi dori. *Nimic* nu-l poate străbate şi-l pot menține câți ani doresc. În plus, am stocat deja în clădire cantități mari de provizii, de toate felurile. Până şi îngrăşăminte chimice şi semințe pentru sere. Ajunge pentru ca doi oameni să trăiască… tot restul zilelor lor.

— Dar… ai de gând să predai totul guvernului, nu-i aşa? Dacă este o protecție împotriva bombelor…

Braden se încruntase.

— Este, însă din păcate s-a dovedit că are o valoare militară neglijabilă, dacă nu chiar nulă. Şefii au avut dreptate în privința asta. Vezi tu, Myra, energia necesară creării unui asemenea câmp este direct proporțională cu cubul dimensiunilor sale. Cel din jurul acestei clădiri va avea diametrul de circa douăzeci şi cinci de metri, iar când îl voi conecta va consuma tot atâta

energie cât întregul sistem de iluminare al Clevelandului. Pentru a crea un astfel de dom chiar şi peste un sătuleț amărât, sau peste o singură unitate militară, ar fi nevoie de mai multă energie decât consumă Statele Unite în săptămâni întregi. Dacă l-am opri, pentru a permite trecerea cuiva, reactivarea sa ar necesita aceeaşi cantitate imensă de energie. Singurul mod de folosire care poate fi conceput de guvern este exact cel pe care intenționez eu să-l aplic – protejarea vieții unui om sau doi, cel mult a câtorva indivizi care să supraviețuiască holocaustului şi barbariei ce vor urma. Dar chiar şi pentru asta e prea târziu, cu excepția acestei clădiri.

— Prea târziu… de ce?

— N-ar mai fi timp să se construiască echipamentul necesar. Draga mea, războiul a început.

Ea pălise şi-l privise fix.

— S-a anunțat acum câteva minute. Boston a fost distrus de o bombă atomică. S-a declarat stare de război. (Vorbise tot mai repede.) Ştii prea bine ce-nseamnă asta şi la ce va duce. Acționez comutatorul care va genera câmpul şi-l va menține până când nu va mai fi periculos să-l întrerup. Acum nu mai putem ajuta pe nimeni. E prea târziu. Dar ne putem salva pe noi înşine.

Suspinase. Nu-i amplificase starea de şoc, mărturisindu-i că niciodată nu vor mai fi cu adevărat în siguranță.

— Îmi pare rău că trebuie să fiu atât de brutal, însă acum înțelegi motivul. De fapt, nu-ți cer să te măriți cu mine imediat, dacă mai ai îndoieli. Doar să stai aici până vei fi pregătită. Lasă-mă să spun şi să fac lucrurile pe care ar fi trebuit să le spun şi să le fac. Până acum – îi zâmbise – am muncit atât de mult, atâtea ore pe zi, încât n-am avut timp să-ți fac curte. Dar acum va *fi* timp, o mulțime de timp… şi *chiar* te iubesc, Myra.

Ea se ridicase brusc. Pornise spre uşă fără să privească în jur, aproape orbeşte.

— Myra! strigase el.

Ocolise biroul, repezindu-se după ea. În dreptul uşii, femeia se întorsese, oprindu-l. Fața şi vocea îi erau destul de calme.

— Trebuie să plec, doctore. Am ceva experiență ca infirmieră. Va fi nevoie de mine.

— Myra, gândeşte-te ce se va întâmpla afară! Vor ajunge ca animalele. Vor muri oribil! Te iubesc prea mult ca să te las să înfrunți aşa ceva. Te rog, rămâi!

Cu totul surprinzător, ea îi zâmbise.

— Adio, doctore Braden. Mă tem că va trebui să mor alături de celelalte animale. Asta-i nebunia mea.

Uşa se închisese în urma ei. De la fereastră, privise cum coborâse scările şi începuse să alerge imediat ce ajunsese pe trotuar.

Pe cer se auzise vuiet de avioane. „Sunt ale noastre”, gândise Braden, „dacă au apărut atât de

repede”. Puteau fi însă şi ale inamicului – trecuseră peste Pol şi peste Canada, la o altitudine la care nu putuseră fi detectate, şi coborâseră deasupra lacului Erie. Unul dintre obiective era Cleveland. Poate că inamicul aflase cumva despre Braden şi despre munca lui şi desemnase Clevelandul drept obiectiv major. Trebuia să alerge la comutator şi să-l acționeze.

La şase metri dincolo de fereastră apăruse o cortină cenuşie. Orice zgomot din exterior încetase. Braden ieşise din casă şi privise: partea vizibilă era o emisferă cenuşie, înaltă de treisprezece metri şi cu diametrul de douăzeci şi cinci de metri – atât cât să acopere clădirea cu două niveluri. Ştia că ecranul protector se întindea şi sub sol, completând o sferă perfectă. Nicio forță devastatoare n-ar fi putut pătrunde pe deasupra, niciun vierme nu s-ar fi putut strecura pe dedesubt.

În treizeci de ani nu se întâmplase nimic.

Ei bine, se gândea că nu fuseseră treizeci de ani prea răi. Avusese cărți; pe cele favorite le citise de atâtea ori, încât aproape le ştia pe de rost. Continuase să facă experimente şi, deşi în ultimii şapte ani, după ce împlinise şaizeci de ani, îşi pierduse treptat interesul şi creativitatea, tot mai realizase câteva invenții minore.

Totuşi, nimic comparabil cu câmpul de forță, sau cu celelalte reuşite anterioare. Nu avusese stimulente. Probabilitatea ca invențiile să fie de

folos, lui sau altcuiva, era prea redusă. Ce importanță are un rafinament electronic pentru un sălbatic care nu ştie nici să pornească un aparat de radio, ca să nu mai vorbim de construirea lui?

Oricum, existaseră destule lucruri care să-l țină cel puțin ocupat, dacă nu fericit.

Se duse la fereastră şi privi cenuşiul impalpabil aflat la şapte metri depărtare. Măcar de-ar fi putut să-l întredeschidă puțin şi apoi, după ce ar fi văzut ceea ce ştia c-o să vadă, să-l închidă repede la loc. Din păcate, o dată deschis rămânea aşa pentru totdeauna.

Se apropie de comutator şi rămase privindu-l. Brusc îl răsuci. Porni agale spre fereastră, apoi iuți pasul. Zidul cenuşiu dispăruse… iar în spatele lui se ascundea ceva absolut incredibil.

Nu era Clevelandul pe care-l ştiuse Braden, ci un oraş frumos, un oraş *nou.* Fosta străduță îngustă era acum un bulevard larg. Casele, clădirile erau curate şi frumoase, dar nu recunoştea stilul arhitectural. Iarba, copacii, toate arătau excelent întreținute. Ce se întâmplase? Cum era posibil? După războiul atomic, nu se putea ca omenirea să ajungă atât de departe, atât de repede. Sau toată sociologia era greşită şi ridicolă…

Şi unde erau oamenii? Ca şi cum ar fi răspuns nedumeririi sale, prin fața casei trecu un automobil. Automobil? Nu semăna cu niciunul dintre cele cunoscute. Era mult mai rapid, mai

aerodinamic, mai manevrabil – părea că de-abia atinge strada, ca şi cum o forță antigravitațională i-ar fi anulat greutatea, iar giroscoapele îi confereau o stabilitate incredibilă. Înăuntru se aflau un bărbat şi o femeie; şoferul era tânăr şi arătos, femeia tânără şi frumoasă.

Se întoarseră şi priviră spre el, apoi bărbatul opri vehiculul – îl frână pe o distanță incredibil de mică față de viteza cu care mergeau. Bineînțeles, îşi spuse Braden, mai trecuseră pe-acolo pe când domul cenuşiu funcționa, iar acum acesta dispăruse. Maşina plecă. Braden se gândi că se duseseră să anunțe pe cineva.

Se îndreptă spre uşă şi ieşi pe bulevardul cel nou şi frumos. Abia acum pricepu de ce erau atât de puțini oameni şi un trafic redus. Cronometrele lui *greşiseră.* În treizeci de ani, eroarea lor cumulată ajunsese la câteva ore. Judecând după poziția soarelui, era devreme: ora şase sau şapte dimineața. Porni mai departe. Dacă ar fi rămas acolo, în casa de sub dom unde locuise timp de treizeci de ani, ar fi venit cineva de îndată ce cuplul care-l văzuse i-ar fi anunțat apariția. Da! Şi oricine ar fi venit i-ar fi explicat ce se întâmplase, numai că el vroia să-şi dea singur seama, să înțeleagă pe îndelete.

Merse fără să întâlnească pe cineva. Zona era rezidențială, selectă, şi ora prea matinală. Zări câțiva oameni în depărtare. Hainele lor difereau de ale sale, totuşi nu atât încât să facă din el obiectul

unei curiozități imediate. Mai văzu câteva dintre acele vehicule uluitoare, dar niciunul dintre ocupanții lor nu avu şansa să-l observe. Mergeau incredibil de repede.

În cele din urmă, ajunse la un magazin deschis. Intră, măcinat de curiozitate nervoasă. Îndărătul tejghelei, un tânăr creț aranja nişte obiecte. Se uită la Braden oarecum neîncrezător şi-l întrebă politicos:

— Cu ce vă pot servi, domnule?

— Te rog să nu mă crezi nebun. Îți explic mai târziu… Dar răspunde-mi: Ce s-a întâmplat acum treizeci de ani? N-a fost un război atomic?

Ochii tânărului licăriră.

— Ah, dumneata trebuie să fii cel de sub dom! Aşa se explică…

Se opri, parcă stingherit.

— Da, încuviință Braden. Eu sunt cel de sub dom. Dar *ce s-a întâmplat*? Ce s-a mai întâmplat după distrugerea Bostonului?

— Au venit nave spațiale, domnule! Distrugerea Bostonului a fost un accident. O flotă de nave sosise dinspre Aldebaran, conduse de o rasă mult mai avansată decât noi. Şi binevoitoare. Veniseră să ne ureze bun venit în Uniunea Galactică şi să ne ajute. Din nefericire, o navă s-a prăbuşit peste Boston, iar sursa ei de energie a explodat şi au fost uciși un milion de oameni. Celelalte nave au aterizat peste tot în câteva ore, au dat explicații şi s-au scuzat, astfel încât izbucnirea războiului a

fost evitată în ultima clipă. Escadrilele Statelor Unite erau deja pe drum, dar am reuşit să le rechemăm.

Braden comentă răguşit:

— Aşadar, n-a fost niciun război…

— Bineînțeles că nu. Acum, grație Uniunii Galactice, conflictele s-au pierdut în negura vremurilor. Nu mai avem nici măcar guverne naționale care să declare război. Nu mai *pot* exista războaie, iar progresele pe care le-am făcut cu ajutorai Uniunii au fost de-a dreptul fantastice. Am colonizat Marte şi Venus – nu erau locuite şi Uniunea ni le-a încredințat nouă, ca să ne putem extinde. Dar ele sunt doar nişte suburbii. Călătorim spre stele. Ba mai mult…

Se opri.

Braden se încleştase de marginea tejghelei. Pierduse toate astea. Fusese singur treizeci de ani, iar acum era bătrân. Întrebă:

— Chiar mai mult… ce?

Ceva dinlăuntrul lui îi spunea ce avea să urmeze şi de-abia îşi auzea propria voce.

— Ei bine, nu suntem chiar nemuritori, dar pe aproape. Trăim secole întregi. Acum treizeci de ani, nu eram mult mai tânăr decât dumneata. Mă tem însă că ai ratat şansa aceasta, domnule. Tratamentele oferite de Uniune sunt eficiente doar la oamenii de vârstă mijlocie – cel mult cincizeci de ani. Iar dumneata ai…

— Şaizeci şi şapte, rosti Braden. Mulțumesc.

Da, ratase totul. Stelele… ar fi dat aproape orice să ajungă acolo, dar acum nu mai voia. Şi Myra…

Ar fi putut s-o aibă şi amândoi ar fi fost încă tineri.

Ieşi din magazin şi se întoarse pe acelaşi drum la clădirea care fusese sub dom. Probabil că de acum îl aşteptau acolo. Şi poate că-i vor da singurul lucru pe care l-ar fi cerut de la ei – energie ca să restabilească ecranul protector, pentru a-şi duce restul zilelor sub dom. Tot ce-şi mai dorea acum era ceea ce nu crezuse că va dori vreodată: să moară singur, aşa cum trăise.

Sânge

În maşina lor de călătorit prin timp, Vron şi Dreena, ultimii supraviețuitori ai rasei vampirilor, goneau spre viitor ca să scape de anihilare. Se țineau de mâini şi se consolau reciproc în fața terorii şi a foamei.

În secolul al XXII-lea, omenirea îi descoperise în sfârşit, aflând astfel că legenda vampirilor care trăiesc ascunşi printre oameni era de fapt realitate. Avusese loc un pogrom în decursul căruia fuseseră demascați şi ucişi toți vampirii, cu excepția lui Vron şi Dreena; ei lucrau de mai multă vreme la o maşină a timpului pe care reuşiseră s-o termine la țanc pentru a evada. În viitor. Într-un viitor atât de îndepărtat încât până şi cuvântul *vampir* să fi fost uitat, iar ei să poată trăi din nou fără a fi suspectați – şi, împreunându-se, să regenereze rasa.

— Mi-e foame, Vron. Groaznic de foame.

— Şi mie, Dreena. În curând, ne vom opri din nou.

Se mai opriseră deja de patru ori şi, de fiecare dată, abia scăpaseră de la moarte. *Nu* fuseseră uitați. La ultima escală, cu jumătate de milion de ani în urmă, găsiseră o planetă stăpânită literalmente de câini; ființele umane dispăruseră, iar câinii ajunseseră civilizați şi asemănători omului. Fuseseră totuşi recunoscuți ca vampiri. Reuşiseră să se hrănească o dată, cu sângele unei cățeluşe tinere şi fragede, dar după aceea fuseseră

fugăriți până la maşina timpului şi obligați s-o ia iarăşi din loc.

*

— Îți mulțumesc c-ai oprit, suspină Dreena.

— Nu-mi mulțumi mie, replică Vron furios. Aici e capătul drumului. Nu mai avem combustibil şi nici n-o să găsim… până acum, toate substanțele radioactive se vor fi transformat în plumb. Ori trăim aici… ori…

Ieşiră în cercetare.

— Uite, exclamă Dreena surescitată, arătând ceva care se îndrepta spre ei. O creatură nouă! Câinii au dispărut şi altceva le-a luat locul. Sunt sigură c-am fost uitați!

Ființa care se apropia era telepată.

— V-am auzit gândurile, rosti o voce direct în creierele lor.

Vă întrebați dacă am auzit de „vampiri” – ce-or mai fi şi ăia. N-am auzit.

Dreena strânse extaziată brațul lui Vron.

— Libertate, murmură ea înfometată. Şi *hrană*!

— Vă mai întrebați, continuă vocea, despre originea şi evoluția mea. Eu – creatura se aplecă adânc în fața lor – eu, membru al rasei dominante, am fost cândva ceea ce se numeşte o conopidă.

Lună De Miere În Iad

În ziua de 16 septembrie a anului 2001, lucrurile mergeau ca de obicei, doar niţeluş mai rău. Starea conflictuală dintre Statele Unite şi Alianţa Estică (Rusia, statele arabe şi sateliţii lor), care cunoscuse creşteri şi descreşteri precum fazele Lunii, era acum mai fierbinte ca niciodată. Războiul cel adevărat părea nu doar inevitabil, ci de-a dreptul iminent.

Cursa pentru cucerirea Lunii constituia o cauză imediată. Aproape toate naţiunile trimiseseră câteva expediţii pe Lună şi pretindeau întâietatea. Toate constataseră că rachetele erau inadecvate stabilirii unei baze selenare permanente şi numai asemenea baze ar fi putut hotărî dreptul de proprietate. Aşa se face că fiecare naţiune (numim „naţiune” şi Alianţa Estică) se angajase în construirea grabnică a unei staţii spaţiale care să fie plasată pe o orbită circumterestră.

Datorită acestei etape intermediare, ar fi devenit posibilă şi practică trimiterea unei nave de dimensiuni mari, după care instalarea unei baze militare cu garnizoane puternice ar fi fost relativ simplă. Cine ajungea primul putea *pretinde* dreptul de proprietate şi să-şi impună pretenţia. Secretul militar practicat de ambele părţi ascundea publicului cât de aproape de finalizare se aflau bazele spaţiale, dar în general se credea – şi pe bună dreptate – că finalul avea să se petreacă peste un an, cel mult doi.

Niciuna dintre părți nu-şi putea îngădui s-o lase pe cealaltă să obțină controlul asupra Lunii. Cel puțin atâta lucru era limpede, chiar şi pentru cei ce încercau cu disperare să mențină pacea.

La 17 septembrie 2001, un statistician din cadrul departamentului de evidență a natalității din New York (se numea Wilbur Evans, însă asta n-are nicio importanță) a observat că din 813 naşteri înregistrate cu o zi înainte, 657 fuseseră fete şi doar 156 băieți.

Evans ştia că din punct de vedere statistic aşa ceva era practic imposibil. Într-un oraş mic în care se înregistrează cel mult zece naşteri zilnic, este foarte posibil – şi deloc alarmant – ca într-o zi anume nouăzeci la sută din noii-născuți să aibă acelaşi sex. Dar pentru un lot atât de larg, de 813 cazuri, o proporție de 657 la 156 *este* alarmantă.

Statisticianul l-a informat pe şeful său direct, care a devenit la rându-i interesat şi alarmat. S-au întreprins verificări telefonice, la început în localitățile vecine, iar pe măsură ce dovezile se adunară, în oraşe tot mai îndepărtate.

Până la sfârşitul zilei, investigatorii – între timp se formase un grup destul de numeros – au constatat cu surprindere că peste tot se întâmplase acelaşi lucru. În ziua respectivă, naşterile din întreaga emisferă occidentală şi din Europa prezentau cam aceeaşi medie: trei băieți la fiecare treisprezece fete.

Cercetările au demonstrat că tendința începuse

să se manifeste cam de o săptămână, printr-o uşoară predominanță a fetelor. De câteva zile, însă, discrepanța devenise evidentă. În a cincisprezecea zi, proporția fusese de trei băieți la fiecare cinci fete, iar în cea de-a şaisprezecea zi de patru la paisprezece.

Bineînțeles că mass-media a aflat şi a răspândit vestea. Televiziunea a început să facă glume, chiar dacă telespectatorii nu se amuzau. Dar patru zile mai târziu, la 21 septembrie, din 87 de naşteri un singur copil fusese băiat. Nu mai era câtuşi de puțin amuzant. Cetățenii şi guvernele au început să-şi facă griji; biologii şi laboratoarele ce începuseră deja să investigheze fenomenul au trecut proiectul în fruntea listei de priorități. Televiziunea a încetat să mai glumească, mai ales de când un comentariu ironic pe această temă îl costase pe cel mai popular comic al micului ecran anularea contractului, în urma primirii a 875 480 de scrisori indignate.

La 29 septembrie, în Statele Unite, la un număr normal de naşteri, doar 41 din noii-născuți erau băieți. Cercetările au arătat că în fiecare din cazurile respective fusese vorba fie de o naştere prematură, fie de una întârziată. A devenit evident că niciun copil de sex masculin nu fusese conceput în ultima parte a lunii decembrie a anului anterior, 2000. Deja se ştia că situația aceasta predomină peste tot – în țările Alianței Estice, în Statele Unite şi în orice altă țară sau

zonă a lumii – la eschimoşi, populațiile ubangi sau indienii din Țara de Foc.

Straniul fenomen, indiferent care i-ar fi fost natura, afecta exclusiv ființele umane. În rândul animalelor, atât sălbatice cât şi domestice, naşterile păstrau proporția firească între sexe.

Munca la ambele stații spațiale continua, dar discuțiile despre război – şi incidentele ce puteau duce la un conflict armat – se reduseseră. Rasa umană avea un nou motiv de îngrijorare, mai puțin presant, însă mult mai serios în perspectivă. În ciuda aparentei inevitabilități a războiului, puțini credeau că omenirea s-ar putea stinge definitiv din cauza lui, pe când lipsa totală a copiilor de sex masculin ar fi avut în mod sigur această consecință. Foarte, foarte sigur!

Pentru prima dată se întâmpla ceva pentru care Statele Unite nu puteau învinui Alianța Estică şi nici invers. Orientul, în special China şi India, suferea mai mult, pentru că acolo băieții aveau o importanță deosebită pentru părinți. Au existat şi revolte, unele foarte violente, până ce oamenii şi-au dat seama că nu ştiau împotriva cui se revoltă şi au revenit la pasivitatea lor mizerabilă.

În țările avansate, laboratoarele lucrau douăzeci şi patru de ore pe zi şi orice individ capabil să deosebească o genă de un cromozom putea solicita propria sa greutate în aur pentru a arunca o privire – oricât de inutilă – într-un microscop. Biologii şi geneticienii au devenit mai importanți

decât preşedinţii şi directorii.

Însă nici ei n-au rezolvat mai mult decât sectele ce s-au răspândit peste tot (mai ales în California) şi acuzau orice, începând cu o conspiraţie a Bătrânilor Sionului şi terminând cu (dovedind un neobişnuit bun simţ) o invazie extraterestră, prescriind tot soiul de remedii, de la vegetarianism până la (din nou manifestând un bun simţ neaşteptat) reînvierea cultului falic.

În ciuda savanţilor şi a sectanţilor, în ciuda revoltelor şi a resemnării, în toată luna decembrie a anului 2001 nicăieri în lume nu s-a mai născut niciun băiat. Au existat unele cazuri izolate, toate naşteri întârziate, în lunile octombrie şi noiembrie.

Aceeaşi situaţie s-a perpetuat şi în ianuarie 2002, cu toate eforturile celor calificaţi.

Mai puţin, poate, a persoanei care urma să facă mai mult decât oricine pentru rezolvarea problemei.

Raymond F. Carmody, căpitan în rezervă în Forţele Spaţiale ale Statelor Unite, nu era misogin. Îi plăceau femeile destul de mult, atât teoretic cât şi în modul cel mai practic. Cândva însă avusese o experienţă neplăcută, care-l lecuise de orice dorinţă de însurătoare. Lăsând căsnicia deoparte, obişnuia să ia femeile aşa cum le găsea – şi nu-i venea deloc greu să le găsească.

Să nu vă lăsaţi păcăliţi de expresia „în rezervă”. În Forţele Spaţiale, piloţii sunt trecuţi în rezervă la matusalemica vârstă de douăzeci şi cinci de ani.

Îndrăzneala, viteza de reacție şi vigoarea tinereții sunt mult mai importante decât experiența. Şmecheria în pilotarea unei rachete nu constă în a *executa* ceva anume, ci a fi destul de tare ca să rămâi în viață şi în deplinătatea facultăților mentale până ajungi la destinație. Tehnicienii se ocupă de problemele reale, iar pilotul nu trebuie decât să acționeze frânele pentru a nu se zdrobi la asolizare; pentru asta, viteza de reacție devine mai importantă decât experiența. Totuşi nici iuțeala şi nici experiența nu te pot ajuta să nu-ți petreci restul zilelor în echivalentul unui coşciug, dacă o iei razna în timpul călătoriei sau dacă nu deții ceea ce-ți trebuie ca să supraviețuieşti unei asolizări reuşite. Aceasta fiind cea după care te poți ridica să pleci pe propriile-ți picioare, după ce ți-ai recăpătat cunoştința.

De aceea, la numai douăzeci şi şapte de ani, Ray Carmody fusese trecut în rezervă. În afară zborurilor de încercare, el izbutise şi o aselenizare. Fusese a cincisprezecea tentativă şi al treilea succes. De atunci mai avuseseră loc încă două reuşite – cu totul cinci aselenizări din optsprezece încercări.

Toate navele proiectate până atunci de-abia puteau transporta suficient combustibil pentru revenirea pe Pământ, o singură persoană în cabină şi alimente doar cât să nu moară de foame. Chiar şi pentru asta era nevoie de rachete în trepte, care sunt îngrozitor de costisitoare şi de greoaie.

Cu doi ani în urmă, cam o dată cu retragerea lui Ray Carmody din Serviciul Spațial, se ajunsese la concluzia că stabilirea unor baze selenare, indiferent de tipul lor, ar fi fost nepractică până nu se construia o stație intermediară, plasată pe o orbită circumterestră. Rachete relativ uriaşe ar fi putut atinge stația intermediară cu destulă uşurință, iar restul drumului spre Lună ar fi fost şi mai simplu, dat fiind că porneau din *spațiu,* unde aveau de învins o atracție gravitațională infinit mai mică decât pe Pământ.

Dar ne îndepărtăm de Ray Carmody, tot aşa cum şi el se îndepărtase de Serviciul Spațial. La pensionare, ar fi putut obține un post într-un birou, o slujbă mai profitabilă băneşte decât ceea ce făcea în prezent. Ştia însă prea puține despre partea tehnică a meseriei şi încă şi mai puține despre munca migăloasă din administrație. În plus, nici nu-i păsa de ea. Îl interesa mai mult cibernetica, ştiința maşinilor electronice de calcul. Calculatoarele îl fascinaseră dintotdeauna, aşa că găsise o slujbă în care avea de-a face cu cel mai mare dintre ele, cel din clădirea Pentagonului.

În cercul de inițiați, calculatorul era cunoscut sub numele de Junior.

Carmody era operator gradul I, iar asta însemna că – în ciuda renumelui său de a fi unul dintre puținii oameni care supraviețuiseră unei aselenizări, şi în ciuda foarte onorabilei pensionări cu gradul de căpitan – viața îi fusese verificată în

detaliu, pentru a se obține certitudinea că niciodată, nici chiar în leagăn, nu rostise vreun cuvânt neglijent sau subversiv.

Mai existau doar trei alți operatori gradul I calificați să lucreze cu Junior şi să transmită răspunsurile calculatorului la solicitările de securitate națională – adică logistică, forțe nucleare, balistică, nave spațiale, planuri militare de tot felul, pe scurt aproape orice, mai puțin poate culoarea preferată pentru uniformele infanteriştilor.

Alianța Estică ar fi sacrificat cu siguranță trei dictatori de paie plus mormântul lui Lenin, ca să fi avut un singur agent sau măcar un simpatizant printre operatorii gradul I ai lui Junior. Însă chiar şi operatorilor gradul II, care lucrau cu probleme nu strict secrete, le era verificată loialitatea cu foarte mare atenție. Ca atare, era prea puțin probabil ca ei să-i pună lui Junior o întrebare subversivă, sau să introducă în creierul lui electronic o informație de acelaşi fel.

Oricum, în după-amiaza zilei de 2 februarie 2002, Ray Carmody era de serviciu în camera de comandă. Singurul operator, desigur, deşi pentru a-l îngriji şi alimenta pe Junior erau necesari zeci de tehnicieni. Aşadar, Carmody se găsea singur în camera izolată fonic de unde comanda calculatorul.

Pe moment nu făcea mare lucru. Tocmai introdusese un amalgam de informații despre

structura moleculară a mecanismului cromozomial şi-i pusese pentru a zecea mia oară întrebarea de douăzeci şi cinci de puncte privind supraviețuirea omenirii: De ce toți noii-născuți erau fete şi cum se putea restabili situația anterioară?

Informațiile erau multe şi Junior avea nevoie de minute bune ca să le digere, să le compare cu cele deja ştiute şi să sintetizeze întregul. Fără îndoială că în curând urma să anunțe: „Date insuficiente". Cel puțin deocamdată acesta era unicul lui răspuns la întrebarea de douăzeci şi cinci de puncte.

Carmody stătea relaxat şi privea plictisit panoul complicat cu taste, comutatoare şi leduri. Iar pentru că microfonul fusese deconectat şi Junior nu-l putea auzi, iar camera de comandă era izolată fonic astfel încât nimeni nu putea trage cu urechea, îşi permise să vorbească deschis.

— Junior, mă tem că nu faci doi bani în chestia asta. Ți-am oferit toate cunoştințele geneticienilor, chimiştilor şi biologilor din partea asta a lumii, şi tu nu poți produce decât: „Date insuficiente"! Ce vrei, probe de sânge? Sigur că da, eşti foarte priceput la altele. Eşti un vrăjitor când este vorba despre orbite spațiale şi combustibili pentru rachete, dar pur şi simplu nu poți înțelege *femeile*, nu-i aşa? Ei bine, mărturisesc că nici eu nu le pot înțelege. Şi trebuie să recunosc că ai făcut omenirii un bine în privința forței nucleare. Ne-ai convins

că dacă perfecționăm şi construim bombele atomice, *ambele* părți combatante vor pierde următorul război nuclear. Îl vor pierde *de-a binelea.* Ştiu din surse sigure că şi ceilalți au primit acelaşi răspuns de la frații tăi, calculatoarele de acolo, deci nici ei nu le vor folosi. Să câştigi un război cu bombe atomice ar fi ca şi cum ai încerca să câştigi un meci de lupte libere întrebuințând grenade de mână – ar fi la fel de nesănătos şi pentru tine ca şi pentru adversar. Dar nu vorbeam despre grenade de mână. Vorbeam despre femei. Sau cel puțin eu vorbeam. Ascultă, Junior…

Pe plafon începu să pâlpâie o luminiță, semn că urma un mesaj prin interfon. Mesajul provenea de la operatorul-şef; nimeni altcineva nu putea lua legătura – prin interfon sau prin oricare alt mijloc – cu camera de comandă.

Carmody răsuci un comutator.

— Ocupat, Carmody?

— Acum, nu, şefu'. Tocmai i-am dat lui Junior datele despre structura moleculară a genelor şi cromozomilor. Aştept să-mi spună că datele nu-s suficiente, dar îi mai trebuie câteva minute.

— Bine. Termini tura peste cincisprezece minute, nu? După aceea vreau să vii imediat în biroul meu. Preşedintele doreşte să-ți vorbească.

— Măiculiță! zise Carmody. O să-mi pun şorțulețul cel nou.

Răsuci comutatorul la poziția anterioară. Iute,

pentru că un led verde pâlpâia pe panoul calculatorului.

Reconectă microfonul şi întrebă:

— Ei bine?

— Date insuficiente, răspunse vocea sintetică.

Carmody oftă şi notă răspunsul la sfârşitul raportului.

— Junior, mi-e ruşine pentru tine. Dar… asta-i! Hai să vedem dacă mai există vreo întrebare la care să pot primi un răspuns în cincisprezece minute.

Ridică un teanc de dosare de pe masa din faţa lui şi le răsfoi în viteză. Niciunul nu conţinea mai puţin de treizeci de pagini de date.

— Nu, nimic care să poată fi introdus în cincisprezece minute, iar dup-aia vine Bob să mă înlocuiască.

Se aşeză şi se destinse. Nu chiulea; din experienţă ştia că, deşi un calculator AE7 accepta datele introduse verbal indiferent în ce limbaj şi le traducea în simboluri matematice (la fel cum retraducea simbolurile matematice ale răspunsurilor sale în cuvinte), nu se putea adapta la schimbarea vocii operatorului în cadrul aceleiaşi probleme. Se putea adapta să înţeleagă vocea lui Carmody sau – după caz – a lui Bob Dana, operatorul din tura următoare. Dacă însă Carmody începea o operaţie, tot el trebuia s-o şi încheie, altfel Bob era nevoit să anuleze totul şi s-o ia de la început. Prin urmare, n-avea rost să

înceapă o operație pe care n-ar fi avut timp s-o termine.

Ca să mai treacă timpul, Carmody aruncă o privire prin rapoarte. Cel referitor la stația spațială părea cel mai interesant, dar îl găsea prea tehnic pentru înțelegerea lui.

— Pentru tine n-o să fie prea tehnic, îi spuse lui Junior. Trebuie s-o recunosc: când nu-i vorba de femei, eşti într-adevăr *bun.*

Microfonul era conectat, dar, neprimind nicio întrebare, Junior nu răspunse.

Carmody lăsă dosarul şi se încruntă spre calculator.

— Junior, ăsta-i punctul tău slab, femeile! Şi nu se poate concepe genetica fără femei, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Junior.

— Bine că ştii măcar atât, deşi asta o ştiam până şi eu. Fii atent, am o întrebare încuietoare pentru tine. Ce zici de blonda pe care am cunoscut-o la petrecerea de aseară?

— Întrebarea este formulată inadecvat. Te rog să reformulezi.

— Ai vrea să-ți fac o schiță, rânji Carmody, dar te fentez eu. Te întreb doar atât: Ar fi bine să mă mai întâlnesc cu ea?

— Nu, zise Junior cu vocea lui artificială.

Sprâncenele lui Carmody se înălțară.

— La dracu'! Pot să te întreb de ce, când nici măcar n-o cunoşti pe damă?

— Da. Poți să mă întrebi de ce.

Ăsta era necazul cu Junior: întotdeauna răspundea la întrebarea directă, nu la cea subînțeleasă.

— De ce? întrebă Carmody cu adevărat curios să vadă ce răspuns va primi. Mai precis, de ce să n-o mai caut pe blonda pe care am cunoscut-o aseară?

— În seara asta vei fi ocupat, răspunse Junior. Până mâine seară, te însori.

Carmody aproape sări din scaun. Calculatorul o luase razna de-a binelea. Mai mult ca *siguri* Existau tot atâtea şanse ca el să se însoare până a doua zi cât pentru un cangur să dea naştere unei maşini de scris. În plus, Junior nu mai făcuse niciodată preziceri asupra viitorului – exceptând, desigur, calcularea orbitelor sau extrapolările statistice.

Bărbatul stătea cu privirile ațintite la panoul impasibil al calculatorului, privindu-l cu un amestec de vădită neîncredere şi respect, când pe plafon pâlpâi luminița roşie care reprezenta echivalentul unei sonerii. Schimbul său luase sfârşit, iar Bob Dana venise să-l înlocuiască. Nu mai avea timp pentru alte întrebări şi, oricum, singura care-i venea în minte era: „Eşti nebun?”. Dar Carmody nu puse această întrebare. Nu voia să ştie.

*

Carmody închise microfoanele şi rămase un timp Uitându-se la panoul lui Junior. Clătină din cap şi se duse la uşă s-o deschidă.

Bob Dana năvăli înăuntru şi se opri cu ochii la colegul său:

— S-a întâmplat ceva, Ray? Arăți de parc-ai fi văzut o fantomă, dacă-mi este permis să folosesc clişeul ăsta.

Carmody clătină încă o dată din cap. Voia să se gândească înainte de a vorbi cu cineva... şi dacă s-ar fi decis să povestească vreunei persoane, aceea ar fi fost doar operatorul-şef şi nimeni altcineva.

— Sunt doar puțin obosit, Bob.

— Nimic deosebit?

— Nu. Doar că s-ar putea să fiu concediat. Reeber vrea să mă vadă la plecare. Rânji. Spune că preşedintele vrea să-mi vorbească.

— Dacă se ține de glume, chicoti Bob, înseamnă că slujba ta e sigură încă o zi. Baftă!

Uşa izolată fonic se închise şi se încuie în urma lui Carmody, iar bărbatul îi salută din cap pe cei doi paznici înarmați care o păzeau. Încercă să-şi ordoneze gândurile, pe când străbătea coridorul ce ducea la biroul operatorului-şef.

Era posibil ca Junior să nu funcționeze corect? Dacă da, avea datoria să raporteze incidentul. Iar dacă raporta, se băga el singur în bucluc. Un operator nu avea voie să adreseze calculatorului întrebări personale – nici chiar în probleme majore. Faptul că întrebase în glumă nu făcea decât să înrăutățească situația.

Oricum, existau numai două posibilități: fie că

Junior îi răspunsese în glumă – ceea ce era imposibil, Junior neavând simțul umorului –, fie că făcuse o eroare grosolană, inadmisibilă. De fapt, două. Junior spusese că urma să fie ocupat în seara respectivă; era adevărat, s-ar fi *putut* ca până la urmă să-şi schimbe planul de a petrece o seară liniştită citind. Pe de altă parte, ideea că s-ar fi putut căsători a doua zi era de-a dreptul absurdă. Pe întreg Pământul nu exista nicio femeie care să-i trezească cea mai vagă intenție de însurătoare. Ah, mai târziu, poate, după ce se va mai fi distrat un pic, după ce se va fi simțit mai pregătit să se aşeze, s-ar fi putut să-şi schimbe părerea. Dar asta va fi peste ani buni. În niciun caz mâine, nici dacă l-ar bate cineva.

Cu *siguranță,* calculatorul greşise, iar asta era o chestiune mai importantă decât slujba lui Carmody.

Prin urmare, să fie cinstit şi să raporteze? Se hotărî exact înainte de a ajunge la uşa lui Reeber. Un compromis rezonabil. Încă nu ştia *sigur* dacă Junior greşise. Nu avea o certitudine matematică – exista o posibilitate de unu la un miliard să aibă dreptate. Va aştepta până ce şi posibilitatea aceea va fi eliminată, până se va dovedi dincolo de orice îndoială că Junior greşise, apoi va raporta şi va suporta consecințele… dacă vor exista consecințe. Poate avea doar să fie amendat şi să primească un avertisment.

Deschise uşa şi intră. Operatorul-şef se scula în

picioare, iar dinapoia biroului se ridică un bărbat înalt şi cărunt.

— Ray, zise Reeber, am plăcerea să ți-l prezint pe preşedintele Statelor Unite. A venit aici pentru a-ți vorbi. Domnule preşedinte, dânsul e căpitanul Ray Carmody.

Era *chiar* preşedintele. Carmody înghiți un nod şi încercă să nu mai aibă aerul că era impresionat, aşa cum se întâmpla de fapt.

Apoi preşedintele zâmbi liniştit şi-i întinse mâna.

— Încântat să te cunosc, căpitane, spuse el şi Carmody reuşi să rostească banalitatea remarcabilă că el era cel onorat să-l cunoască pe preşedinte.

Reeber îi spuse să-şi tragă un scaun. Preşedintele îl privi cu seriozitate.

— Căpitane Carmody, ai fost ales... adică ai ocazia să te oferi voluntar pentru o misiune de maximă importanță. O misiune riscantă, dar nu mai periculoasă decât ultima dumitale călătorie spre Lună. Ai fost eroul celei de-a treia – dacă nu mă înşel – din cele cinci aselenizări reuşite de Statele Unite.

Carmody încuviință fără un cuvânt.

— De data aceasta, riscurile sunt considerabil reduse. De acum doi ani de când ai părăsit serviciul activ, tehnologia spațială a progresat remarcabil. Probabilitatea unei reuşite este mult mai mare acum, chiar fără o stație spațială intermediară, a cărei realizare mă tem că va mai

întârzia vreo doi ani. De fapt, şansele sunt de circa zece la unu favorabile, pe când în ultima dumitale călătorie spre Lună erau de unu la zece.

Carmody sări în picioare.

— Aşadar încă o aselenizare? Desigur, domnule preşedinte, voi fi încântat…

— Aşteaptă, n-ai auzit încă totul! Aselenizarea şi revenirea pe Pământ sunt singurele etape ce implică pericol fizic, dar şi cele mai puțin importante. Căpitane, această misiune este probabil mai importantă pentru omenire decât prima aselenizare, mai importantă chiar decât va fi primul zbor spre stele – dacă şi când îl vom realiza. În joc se află supraviețuirea rasei umane, astfel ca să *poată* ajunge la stele, cândva. Aselenizarea dumitale va fi o încercare de a rezolva o problemă care altminteri…

Făcu o pauză şi-şi tamponă fruntea cu o batistă.

— Poate-ar fi mai bine să-i explici dumneata, domnule Reeber. Eşti mai familiarizat cu modul în care problema a fost pusă calculatorului vostru şi cu răspunsurile acestuia.

Reeber se conformă:

— Carmody, ştii care-i problema. Ştii câte informații am băgat în Junior. Cunoşti unele dintre întrebările puse şi ştii că s-au putut elimina unele ipoteze. De exemplu, nu-i vorba de un virus sau de-o bacterie sau altceva de genul ăsta. Nu-i o epidemie – pentru că a izbucnit simultan pe tot Pământul. Chiar şi printre indigenii de pe insulele

îndepărtate, care n-au contact curent cu lumea civilizată. Ştii că, indiferent despre ce-ar fi vorba, modificările moleculare ce apar în zigot, survin imediat după fecundare. L-am întrebat pe Junior dacă nu cumva cauza ar putea fi o *rază* invizibilă, iar el a răspuns afirmativ. La o întrebare conexă, a răspuns că s-ar putea ca raza aceea să fi fost folosită de… inamici ai omenirii.

— Insecte? Animale? Marțieni?

Operatorul-şef flutură din mână nerăbdător.

— Marțieni, poate, *dacă* există marțieni. Asta încă n-o ştim. Dar extratereştri… foarte probabil. Junior nu ne-a putut preciza pentru că, desigur, nu dețineam suficiente date. Ar fi mers pe ghicite ca şi noi, dar fiind maşină nu poate proceda în felul acesta. Iată însă o ipoteză. Să presupunem că extratereştrii au aterizat *realmente* undeva pe Pământ şi au instalat o stație ce emite o rază care face ca toți noii-născuți să fie fete. Raza nu poate fi detectată – cel puțin până acum noi n-am reuşit s-o detectăm. Ei ar stârpi rasa umană şi s-ar alege cu o planetă locuibilă, fără să fi fost nevoiți să tragă un singur foc, fără să înregistreze nicio pierdere. E drept, ar cam trebui să aştepte până murim toți, dar poate că-şi permit asta. Poate că au tot timpul din lume şi nu se grăbesc deloc.

— Sună fantezist, totuşi bănuiesc că-i posibil. O situație fantastică precum aceasta *trebuie* să aibă o explicație fantastică. Dar ce ne facem? Cum putem măcar dovedi că aşa stau lucrurile?

— Am introdus posibilitatea în Junior – ca ipoteză de lucru, nu ca informație sigură – şi l-am întrebat cum s-ar putea verifica. A sugerat ca un cuplu căsătorit să petreacă o lună de miere pe Lună şi să vadă dacă situația diferă acolo.

— Vreți ca eu să pilotez nava care-i va duce acolo?

— Nu tocmai, Ray. Ceva mai mult…

Carmody uită că preşedintele era de față.

— Dumnezeule mare! exclamă el. Vreți să… Deci Junior nu-i nebun!

Apoi, stânjenit, trebui să povestească despre întrebarea pe care i-o pusese lui Junior şi despre răspunsul primit.

Reeber râse.

— Cred că de data asta, îți vom trece cu vederea încălcarea Articolului 17. Asta cu condiția să accepți misiunea. Deci, iată…

— Stați puțin, zise Carmody. Vreau să mai aflu ceva. De unde ştia Junior că eu voi fi fericitul ales? Şi pentru că tot veni vorba, de ce tocmai eu?

— Junior a fost întrebat despre calitățile necesare… ă-ă-ă, mirelui. A propus un astronaut care să fi fost deja pe Lună, chiar dacă actualmente nu mai este cadru activ. A recomandat să se țină seama de loialitatea candidatului, iar deținerea unei funcții guvernamentale de încredere constituie o garanție în acest sens. A mai recomandat ca respectivul să fie celibatar.

— *De ce* celibatar? Mai există patru astronauți care au aselenizat şi toți sunt loiali, indiferent ce slujbă au acum. Îi cunosc personal. Toți sunt însurați. De ce să nu trimiteți un om care are deja jugul de gât?

— Pur şi simplu, pentru că femeia care va fi trimisă trebuie selecționată cu şi mai multă grijă. Ştii cât de periculos este momentul aselenizării – doar o femeie dintr-o sută îi poate supraviețui şi să mai aibă chef de… Şansele ca una dintre nevestele celor patru astronauți să fie potrivită pentru această misiune sunt foarte reduse.

— Mda, cred că Junior are dreptate. Înțeleg şi cum ştia că eu *voi fi* ales. Cerințele respective mi se potrivesc perfect. Dar ia stați – trebuie să *rămân* însurat cu individa aceea pe care o veți considera destul de bărbătoasă ca să suporte călătoria? Sper că acceptați nişte limite, nu?

— Bineînțeles. Veți fi căsătoriți legal înainte de plecare, dar la întoarcere divorțul vă va fi acordat fără discuție, dacă amândoi sau măcar unul dintre voi îl va solicita. Rodul acestei uniuni, dacă va exista vreunul, va fi încredințat statului. Indiferent dacă este băiat, sau fată.

— Corect, încuviință Carmody. Oricum, probabilitatea reuşitei mi se pare de cincizeci la sută.

— Vor fi trimise şi alte cupluri. Prima călătorie e cea mai dificilă şi mai importantă. Ulterior, se va stabili o bază. Mai devreme sau mai târziu, vom

dezlega misterul. Chiar dacă se va naşte un singur băiat pe Lună. N-o să ne ajute să descoperim sursa razei respective sau natura ei, dar măcar vom şti care-i problema şi ne vom putea orienta cercetările într-un mod mai precis. Să-nțeleg că accepți?

Carmody oftă.

— Cred că da. Deşi mi se pare prea mare osteneala pentru… Ia zi, cine-i norocoasa?

Reeber îşi drese vocea:

— Cred că ar fi mai bine să-i explicați dumneavoastră, domnule preşedinte.

Preşedintele Saunderson zâmbi când privirea lui Carmody se îndreptă spre el.

— Mai există un motiv foarte important, spuse el, pentru care alesul nostru trebuia să fie celibatar, motiv pe care domnul Reeber l-a omis. Din motive diplomatice foarte importante, acest experiment este unul internațional. El are în vedere beneficiul omenirii, nu al unei națiuni sau ideologii anume. Viitoarea ta soție este rusoaică.

— O *comunistă*? glumiți, domnule preşedinte!

— Nu glumesc. Se numeşte Anna Borisovna. N-am cunoscut-o, dar am fost informat că-i foarte atrăgătoare. Calificările ei sunt similare alor dumitale, doar că, desigur, n-a fost pe Lună. Nicio femeie n-a ajuns acolo. A pilotat însă rachete prototip, în zboruri de scurtă durată. În plus, lucrează la calculatorul cel mare din Moscova. Are douăzeci şi patru de ani. Nu-i o amazoană. După

cum ştii, astronauţii nu sunt selecţionaţi după gabarit. Mai există un avantaj în favoarea alegerii ei. Vorbeşte englezeşte.

— Va trebui să şi vorbesc cu ea?

Carmody sesiză privirea pe care i-o aruncase Reeber şi tresări. Preşedintele continuă:

— Te vei căsători cu ea mâine, prin intermediul unui circuit TV. Decolaţi amândoi mâine seară – la ore diferite, desigur, de vreme ce unul pleacă de-aici, iar celălalt din Rusia. Vă întâlniţi pe Lună.

— Luna este mare, domnule preşedinte.

— Am avut noi grijă. Maiorul Granham... cred că-l cunoşti?

Carmody încuviinţă.

— ...Va coordona decolarea dumitale şi lansarea rachetelor cu provizii. Pleci diseară – ţi s-a pregătit un avion special – spre baza de lansare Suffolk. Granham îţi va da toate celelalte informaţii şi instrucţiuni. Poţi ajunge la aeroport până la 19:30?

Carmody se gândi şi încuviinţă din cap. Era 17:30 şi avea o mulţime de lucruri de făcut şi de aranjat în două ore, dar cu puţină bunăvoinţă le putea rezolva pe toate. Nu-i spusese Junior că va fi ocupat în seara aceea?

— Încă un lucru, urmă preşedintele. Totul e strict confidenţial până când misiunea va fi încununată de succes. Nu vrem să creăm iluzii, nici aici, nici în Alianţa Estică, pentru ca apoi să le călcăm în picioare. (Zâmbi.) Iar dacă dumneata

te vei certa cu nevasta pe Lună, am dori ca aceasta să nu ducă la conflicte internaționale. Aşa că, te rog, încearcă să te înțelegi bine cu ea. Asta-i tot.

Îi strânse mâna, mulțumindu-i.

Carmody ajunse la aeroport la timp. Avionul şi pilotul îl aşteptau. Crezuse că va pilota personal, dar era mai bine aşa, se putea odihni puțin înainte de a ajunge la Suffolk.

Se odihni, însă nu prea mult; ajunse în mai puțin de o oră. La aterizare, îl aştepta un ofițer care-l duse la biroul maiorului Granham.

Granham trecu direct la subiect, aproape fără să-i lase timp lui Carmody să se aşeze pe scaunul care-i fusese oferit.

— Uite schema. De când ai părăsit Serviciul, acuratețea navelor noastre a crescut considerabil, indiferent dacă au sau nu echipaj uman. Precizia e atât de mare încât putem nimeri la cel mult un kilometru de punctul selenar dorit. Am ales craterul Hell[1]. Este mic, dar te vom plasa exact în centrul lui. Nu trebuie să-ți faci griji cu pilotarea, vei nimeri la cel mult un kilometru de obiectiv şi nu vei fi nevoit să foloseşti comenzile rachetei decât pentru frânare.

— Craterul Hell? întrebă Carmody. N-am auzit de aşa ceva.

— Hărțile noastre lunare conțin patruzeci şi două de mii de nume de cratere. Le ştii pe de rost

---

[1] Iad, în lb. Engleză (n. trad.).

pe toate? Întâmplător, acesta a primit numele unui preot, Maximilian Hell, cândva directorul Observatorului Astronomic din Viena, în vechea Austrie.

Carmody rânji.

— Acum tu ai scrântit-o. Cum se face că tocmai ăsta a fost ales ca loc de petrecut luna de miere? Numai datorită numelui?

— Nu. Într-una dintre cele trei misiuni reuşite de ruşi, nava lor a coborât din întâmplare acolo. Au descoperit că locul e mai bun decât oricare în care am aselenizat noi. Aproape că nu există praf – nu va trebui să te zbaţi înglodat până la genunchi, ca să aduni pachetele din rachetele cu provizii. Probabil este un crater format mai recent decât cele în care am nimerit noi.

— Probabil… Apropo de racheta cu care plec: ce încărcătură va avea?

— Numai alimente, apă şi oxigenul necesare pe drum. Plus costumul tău spaţial. Nici măcar combustibil pentru întoarcere, deşi vei reveni cu aceeaşi rachetă cu care ai plecat. Toate celelalte, inclusiv combustibilul pentru întors, te vor aştepta acolo – sunt deja pe drum. Aseară, am lansat zece rachete cu provizii.

Deoarece decolezi mâine seară, înseamnă că vor ajunge la destinaţie cu treizeci şi opt de ore înaintea ta. Deci…

— Stai puţin, zise Carmody. Când am zburat prima dată, am avut încărcătură de douăzeci şi

cinci de kilograme, fără combustibil pentru întoarcere. Racheta asta-i mai mică?

— Da, şi cu performanțe mult superioare. Nu este în trepte, cum se foloseau pe vremea ta. Utilizează un combustibil mai bun şi-l poate transporta în cantități mai mari. Poți accelera mai mult şi la valori mai mici ale lui *g* şi vei ajunge mai repede pe Lună. Patruzeci şi patru de ore, în loc de patru zile. Data trecută ți-au trebuit 4,5 *g* timp de şapte minute. Acum îți vor fi suficiente 3 *g* şi vei accelera douăsprezece minute înainte de a atinge viteza de desprindere din gravitația Pământului. În primul zbor, ai fost obligat să transporți combustibil pentru întors, plus provizii, fiindcă nu dețineam precizia de a lansa după tine – sau înaintea ta – o rachetă de alimentare cu abatere mai mică de treizeci de kilometri. Clar? După ce terminăm de vorbit, mergem în hangar să-ți arăt tipul de rachetă pe care-l folosim şi cum se operează. Vei căpăta inventarul conținutului pentru toate cele douăsprezece pe care le-am lansat.

— Şi dacă niciuna dintre ele n-ajunge la țintă?

— Cel puțin unsprezece vor ajunge. În plus, totul este în dublu exemplar. Chiar dacă o rachetă o ia razna, veți avea tot ce vă trebuie pentru două persoane. Ruşii lansează şi ei un număr egal de rachete cu provizii, deci factorul de siguranță se dublează. Rânji: Dacă niciuna din rachetele noastre nu ajunge, tot n-ai să mori de foame, chiar

dacă vei fi nevoit să mănânci borş şi să bei votcă.

— Chestia cu votca e o glumă?

— Poate că nu. Noi am pus scotch. Ne-am gândit că s-ar putea să fie de folos pentru încălzirea atmosferei unei luni de miere fericite.

Carmody mârâi.

— Aşa că, urmă Granham, poate că ruşii au avut aceeaşi idee şi vă trimit nişte votcă. Apropo, rachetele cu combustibil pentru întoarcere, chiar dacă nu sunt identice, sunt interşanjabile. Fiecare poate trimite suficient pentru revenirea ambelor nave. Dacă nu ajunge combustibilul nostru, împarți cu ea – şi invers.

— Corect. Altceva?

— Vei sosi imediat după ivirea zorilor – conform orei selenare. Vor fi câteva ore în care temperatura se situează între frig oribil şi căldură sufocantă. Ar fi bine să profiți ca să faci câteva lucruri urgente. Adună echipamentul din rachete şi montează adăpostul din prefabricate. Mai avem un exemplar în hangar şi aş vrea să exersezi asamblarea.

— Bună idee. Este ermetic şi izolat termic?

— Se ermetizează după ce acoperi îmbinările cu o vopsea specială, anexată. Şi este foarte bine izolat. Are şi un sas ingenios. Nu veți pierde oxigenul când intrați şi ieşiți.

Carmody încuviință.

— Durata şederii? întrebă el.

— Douăsprezece zile. Zile terestre, desigur. Astați lasă suficient timp să te întorci înainte de

noaptea lunară.

Granham chicoti.

— Ai nevoie de instrucțiuni despre cum să petreci aceste douăsprezece zile? Nu? Atunci hai în hangar. Îți voi prezenta nava, rachetele de provizii şi adăpostul.

Seara s-a dovedit a fi într-adevăr agitată. Carmody se culcă abia spre dimineață, atât de amețit de instrucție şi de scheme, încât uită că era ziua căsătoriei sale. Granham îl lăsă să doarmă până la ora nouă, apoi trimise o ordonanță să-l trezească şi să-l anunțe că la zece avea să înceapă ceremonia şi că ar fi trebuit să se grăbească.

La început, Carmody nu-şi dădu seama despre care „ceremonie" era vorba, apoi îşi aminti şi prinse viteză.

Îl aştepta primarul local din Suffolk; trei tehnicieni meştereau la sistemul TV. Granham vorbi:

— Ruşii au fost de acord să oficiem noi căsătoria, cu condiția să fie o ceremonie laică. N-ai obiecții, nu-i aşa?

— E minunat, răspunse Carmody. Să-i dăm drumul. Sau nu-i obligatoriu? În ceea ce mă priveşte…

— Ştii cum ar reacționa cei mai mulți oameni când vor afla, în caz că n-ar fi legalizată, zise Granham. Aşa că nu te mai prosti! Treci acolo.

Carmody se execută. Imaginea ştearsă de pe ecran devenea tot mai clară. Şi mai drăguță.

Preşedintele Saunderson nu exagerase când spusese că Anna Borisovna era atrăgătoare şi deloc bărbătoasă.

Astronautul se bucura că nu-şi bătuseră joc de ea, punând-o să îmbrace o rochie de mireasă. Purta o uniformă cochetă care se curba admirabil în locurile potrivite. Ochii îi erau mari şi negri şi privirea serioasă, până ce îi zâmbi. Doar atunci îşi aminti că legătura era reciprocă; şi fata îl vedea.

De lângă el, Granham rosti:

— Domnişoara Borisovna, căpitanul Carmody.

— Încântat să vă cunosc, spuse Carmody prosteşte, apoi o drese cu un zâmbet.

— Mulțumesc, căpitane. Vocea ei era muzicală şi avea doar un uşor accent străin. Va fi o plăcere.

Carmody se gândi că ar putea fi, dacă vor reuşi să nu discute politică.

Primarul pătrunse în raza camerei TV.

— Suntem gata? întrebă.

— O clipă, spuse Carmody. Am sărit peste tradiționalele preliminarii. Domnişoară Borisovna, vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Da. Şi poți să-mi spui Anna.

„Are până şi simțul umorului”, se gândi astronautul uluit. Într-un fel se gândea că era imposibil ca o comunistă să aibă simțul umorului. Îşi imagina că toate sunt ucigător de serioase în privința ideologiei lor ridicole şi a oricărui alt lucru.

Îi zâmbi şi spuse:

— În regulă, Anna. Şi tu-mi poți spune Ray. Eşti pregătită?

După ce ea încuviință, se dădu la o parte ca să-i permită primarului să apară pe ecran. Ceremonia fu scurtă şi lipsită de poezie. Bineînțeles, nu putea să sărute mireasa sau măcar să-i strângă mâna. Dar chiar înainte de încetarea transmisiunii TV, reuşi să-i spună:

— Ne vedem în Iad, Anna.

Şi începu să creadă că nu va fi deloc aşa…

Petrecu după-amiaza, exersând fiecare amănunt al operațiilor cu noul tip de navă, până ajunse s-o cunoască pe dinăuntru şi pe dinafară mai bine decât se cunoştea pe sine însuşi. Fu instruit şi asupra rachetelor ruseşti, atât de transport cât şi de provizii, şi constată surprins (şi chiar puțin îngrozit) în ce măsură avansase schimbul de informații dintre Statele Unite şi Rusia. Toate acestea nu ar fi fost posibile în numai câteva zile.

— De când durează chestia asta? îl întrebă pe Granham.

— Am aflat de proiect acum o lună.

— Şi *mie* de ce mi-au spus abia ieri? Sau n-am fost eu cel ales de la început? A existat altcineva, care a renunțat în ultima clipă?

— Tu ai fost alesul de la bun început. Erai singurul care corespundea *tuturor* exigențelor calculatorului. Dar nu ții minte cum a fost în ultima ta misiune? Te-au anunțat cu numai treizeci de ore înainte de decolare. Se consideră că

ăsta-i intervalul optim – timp suficient pentru a te pregăti psihic, totuşi nu îndeajuns ca să începi să-ți faci griji.

— Dar în chestia asta am fost voluntar. Dacă refuzam?

— Calculatorul a prezis că nu vei refuza.

Carmody îl blestemă pe Junior.

— În plus, adăugă Granham, am fi putut dispune de sute de voluntari care să dețină toate calitățile tale, mai puțin aselenizarea. Dacă le-am fi arătat o fotografie a Annei, s-ar fi bătut pentru şansa asta. Tipa e o adevărată momeală.

— Ai grijă, spuse Carmody. Vorbeşti despre nevastă-mea.

Glumea, desigur, dar – ciudat – chiar îl deranjase remarca lui Granham.

Lansarea fusese prevăzută pentru ora 22:00. Cu cincisprezece minute înainte de start, Carmody era deja prins în chingi, aşteptând. N-avea nimic de făcut, decât să supravieţuiască. Nava pornea automat, dirijată de calculatoare.

În ciuda încărcăturii reduse, racheta era doar cu puțin mai spațioasă decât cea în care călătorise prima dată spre Lună, un R-24. Aceea fusese tot atât de încăpătoare cât un cufăr îngust.

Aceasta, R-46, avea diametrul interior de 1,20 metri. Va putea să-şi mişte puțin mâinile şi picioarele în timpul călătoriei şi – spre deosebire de prima dată – nu va ajunge atât de înțepenit încât să-i trebuiască mai mult de-o oră până să se

poată mişca normal.

În plus, acum nu va trebui să îndure teribilul inconfort de a purta costumul spațial, cu excepția căştii. Într-un cilindru gros de 1,20 metri, ai loc să te echipezi şi costumul fusese depozitat într-un compartiment din partea frontală a rachetei, împreună cu hrana, apa şi oxigenul. Avea nevoie de o oră de contorsionări ca să între în el, însă cel puțin nu trebuia s-o facă până nu ajungea la câteva ore de Lună.

Da, comparativ cu ultima călătorie, acum avea să fie o adevărată plăcere. Libertate relativă de mişcare, patruzeci şi patru de ore în loc de nouăzeci, doar 3 *g* în loc de 4,5…

Vibrația lansării îl izbi atât de puternic încât o auzi cu tot corpul, nu doar cu urechile ciulite. Zgomotul sporea în intensitate, devenind tot mai puternic cu fiecare secundă, iar greutatea lui crescu în acelaşi ritm. De două ori peste normal, apoi şi mai mult. Simțea cum mecanismul automat răsucea într-un viraj amețitor nava, care decolase vertical. Cântărea două sute patruzeci de kilograme, iar curelele subțiri păreau grele ca oțelul şi-i intrau în carne. Capitonajul era compresat, încât părea din piatră. Sunetul şi presiunea creşteau întruna. Carmody era sigur că trecuseră ore întregi, nu doar câteva minute.

Apoi, în momentul atingerii vitezei de scăpare, eliberat de atracția terestră, se simți dintr-o dată lipsit complet de greutate. Îşi pierdu cunoştința.

Îşi reveni după numai câteva minute. Pentru un timp luptă cu greața şi doar când fu sigur c-o biruise, se desprinse din rețeaua de centuri care-l protejase pe durata accelerării.

Plutea, lipsit de greutate, cu o viteză care avea să-l ducă până în sfera de atracție gravitațională a Lunii. Nu mai trebuia să consume combustibil decât pentru frânare, la aselenizarea propriu-zisă.

Nu-i mai rămânea de făcut decât să se țină tare şi să nu înnebunească din cauza claustrofobiei, în cele patruzeci de ore pe care le mai avea de îndurat până să se pregătească de coborâre.

A fost o perioadă scârboasă, dar a trecut.

Se strecură în costumul spațial, apoi reveni în rețeaua de centuri, având acum brațele libere, pentru a putea manevra jeturile de frânare.

Reuşi o aselenizare perfectă; nici măcar nu-şi pierdu cunoştința. În doar câteva minute, fu în stare să se desprindă din centuri, îşi etanşeiză costumul, conectă oxigenul şi ieşi din navă.

Desigur, racheta căzuse pe-o parte după aselenizare; întotdeauna se petrecea aşa. Carmody deținea echipamentul necesar şi ştia cum s-o ridice la loc, însă nu se grăbea.

Da, rachetele cu provizii fuseseră lansate cu mare precizie. Şase din ele, patru americane şi două ruseşti, se zăreau pe o rază de o sută de metri împrejurul rachetei sale. Nu mai vedea altele prin zonă, totuşi nu-şi pierdu vremea cu numărătoarea. Căută una de dimensiuni mai mari

– cea cu echipaj uman (mai exact, feminin) din Rusia. O localiză într-un târziu, la un kilometru de locul unde se afla el. În preajma ei nu se distingea niciun costum spațial.

Porni într-acolo, alergând cu mişcări lunecate, asemănătoare celor ale schiorilor, mişcări ce se dovediseră eficiente în condițiile gravitației scăzute a Lunii. Cu costumul spațial, butelia de oxigen şi ce mai avea pe el, cântărea în jur de douăzeci şi două de kilograme. Alergarea de un kilometru fu mai puțin obositoare decât o plimbare de o sută de metri pe Pământ.

Fu mai mult decât încântat să vadă deschizându-se trapa rachetei, pe când parcursese de-abia trei sferturi din distanță. Dacă ar fi fost închisă când ajungea acolo, ar fi avut de rezolvat o problemă complicată. Neştiind dacă Anna reuşise să-şi îmbrace costumul spațial, n-ar fi cutezat să deschidă uşa din exterior, chiar dacă fata ar fi fost grav rănită.

Până când ajunse acolo, ea reuşi să iasă. Fața care se zărea prin vizorul transparent era palidă, dar izbuti să-i zâmbească.

Carmody conectă radioul căştii şi întrebă:

— Te simți bine?

— Puțin slăbită. Am leşinat la asolizare, dar cred că nu mi-am rupt nimic. Unde ne instalăm?

— Aş zice lângă nava mea. E mai aproape de zona în care au coborât rachetele de aprovizionare, deci nu va trebui să le cărăm prea departe. Încep

chiar acum. Tu odihneşte-te până-ți revii. Ştii cum să te deplasezi în gravitația asta?

— Mi s-a spus, dar n-am avut ocazia să-ncerc. Probabil o să cad în nas de câteva ori.

— N-o să te doară. Când porneşti, ia-o încet până te obişnuieşti. O să încep cu racheta cea mai apropiată: poți urmări cum procedez eu.

Racheta respectivă se găsea cam la o sută de metri în spate, pe drumul pe care venise.

Rachetele cu provizii aveau diametrul exterior de cel puțin un metru, dar erau astfel construite încât partea frontală şi cea posterioară, ce conțineau mecanismele de zbor, să se poată detaşa cu uşurință lăsând liber mijlocul, unde se afla încărcătura utilă. De mărimea unui butoiaş uşor de rostogolit, aceasta cântărea cam douăzeci şi cinci de kilograme – greutate selenară.

Pe când Carmody dezmembra a doua rachetă, văzu că şi Anna începuse să muncească. Neîndemânatică la început, fata îşi pierdu echilibrul de câteva ori, dar învață repede. O dată ce deprinse secretul mişcărilor, se deplasă mai rapid şi mai grațios. Într-o oră reuşiră să alinieze lângă nava lui o duzină de încărcături.

Opt din ele erau americane şi, după numărul lor, bărbatul ştiu că deținea toate componentele necesare pentru asamblarea adăpostului.

— Ar fi mai bine să-l montăm, îi spuse Annei. După aceea o putem lăsa mai moale. Putem să ne odihnim înainte de a aduce celălalt lot. Putem

chiar să bem ceva, să sărbătorim.

Până instalară adăpostul, soarele se ridicase mult deasupra buzei craterului Hell şi se făcuse destul de cald ca să nu se mai simtă comod nici chiar în costumele termoizolante. Carmody ştia că ore întregi temperatura urma să fie atât de ridicată încât niciunul din ei nu va putea părăsi adăpostul pentru mai mult de o oră, dar acel interval urma să fie suficient pentru a aduna restul proviziilor.

În hangarul de pe Pământ, americanul asamblase un duplicat al adăpostului în mai puțin de-o oră. Aici mergea mai greu, datorită mănuşilor greoaie ale costumului spațial. Cu ajutorul Annei, reuşi să-l monteze în aproape două ore.

Îi dădu femeii substanța de etanşeizat şi instrumentul special pentru aplicarea ei. În timp ce Anna ermetiza îmbinările adăpostului, el începu să transporte înăuntru proviziile, inclusiv buteliile de oxigen. Câte puțin din fiecare; n-avea rost să se înghesuie, aducând cantități mai mari decât cele necesare pentru o zi-două.

Aduse şi instală aparatul de climatizare, ce urma să asigure o temperatură confortabilă la interior, în ciuda soarelui arzător de afară. Montă sistemul de aer condiționat care după terminarea etanşeizării şi închiderea sasului avea să producă oxigenul şi să absoarbă bioxidul de carbon. O dată pus în funcțiune, el producea un simulacru de atmosferă şi atunci vor putea dezbrăca incomodele costume spațiale.

Ieşi afară să vadă cum se descurca Anna şi o găsi etanşând ultima îmbinare.

— Aşa, fetiţo, îi spuse.

Se trezi zâmbind la gândul că ar fi trebuit să-şi treacă mireasa în braţe peste prag – ar fi fost o sarcină dificilă, având în vedere că pragul lor era o deschizătură prin care trebuia să te târăşti pe coate şi genunchi. Adăpostul însuşi arăta ca o calotă sferică, aducând cu un iglu de metal până şi în privinţa intrării joase, semicirculare.

Carmody îşi aminti că uitase whiskyul şi se duse la una din rachetele cu provizii, ca să aducă o „sticlă". Se întoarse protejând-o de razele directe ale soarelui; altfel ar fi început să fiarbă.

Din întâmplare privi în sus.

A fost o greşeală.

*

— Asta-i incredibil, se răsti Granham.

Carmody se încruntă la el.

— Bineînţeles că-i incredibil, dar aşa s-a întâmplat. E adevărat. Dacă nu mă crezi, adu un detector de minciuni.

— O s-o fac şi pe-asta, zise Granham sarcastic. Am solicitat deja unul şi-l voi primi în câteva minute. Vreau să te testez înainte s-o poată face preşedintele şi ceilalţi care vor să-ţi vorbească. Ar trebui să te duc la Washington imediat, dar voi folosi mai întâi detectorul de minciuni.

— Foarte bine, încuviinţă Carmody. Foloseşte-l, lua-te-ar naiba. Îţi spun adevărul.

Granham îşi trecu o mână prin părul deja ciufulit.

— Eu te cred, Carmody. Numai că treaba asta-i prea importantă ca să te poți încrede doar în cuvântul unei persoane – mă rog, în cuvântul a două persoane, admițând că Anna Borisovna, Anna Carmody – spune aceeaşi poveste. Am primit veşti că şi ea a aterizat cu bine şi că acum îşi prezintă raportul.

— Va spune aceeaşi poveste. Asta-i ceea ce ni s-a întâmplat.

— Eşti *sigur* că erau extratereştri? Că nu erau… ei bine, că nu erau ruşi? N-ar fi fost posibil?

— Sigur c-ar fi fost posibil. Asta dacă ar exista ruşi înalți de doi metri jumătate şi atât de slabi încât să nu cântărească mai mult de douăş'cinci de kilograme pe Pământ. Şi cu pielea *galbenă.* Nu ca la asiatici, ci *galben fosforescent.* Cu câte patru brațe fiecare şi cu ochii fără pupile şi fără pleoape. În plus, ruşii ăştia ar fi trebuit să aibă nave spațiale fără motoare cu reacție – şi să nu mă întrebi ce sursă de energie foloseau, pentru că nu ştiu.

— Şi v-au ținut prizonieri pe amândoi timp de treisprezece zile în celule separate? Nici măcar n-ați…

— Nici măcar n-am, spuse Carmody cu ironie amară. Iar dacă n-am fi reuşit să evadăm atunci, ar fi fost prea târziu. Soarele era jos la orizont – aproape că începuse noaptea selenară – când am

izbutit să ajungem la navele noastre. A trebuit să ne grăbim ca dracu' pentru a le putea alimenta şi pregăti de plecare la timp.

La uşa lui Granham se auzi o ciocănitură; se dovedi a fi tehnicianul cu detectorul de minciuni – un aparat portabil şi foarte sensibil de tip Nally, adoptat ca instrument standard al armatei în 1997.

Tehnicianul îl instală rapid şi privi indicatoarele, în timp ce Granham puse întrebări, foarte abil camuflate. În cele din urmă, îl privi întrebător pe tehnician.

— Perfect, răspunse acesta. Nicio abatere.

— N-ar fi putut să trişeze?

— Cu detectorul ăsta? întrebă bărbatul mângâind aparatul. Pentru ca să-l păcălească, trebuie ceva de felul neurochirurgiei sau al unui tip încă necunoscut de sugestii posthipnotice. Îi prindem chiar şi pe mitomanii patologici.

— Haide, se adresă Granham lui Carmody. Plecăm la Washington, avionul ne aşteaptă deja. Îmi pare rău că m-am îndoit de tine, dar trebuia să fiu sigur – şi să-i raportez preşedintelui că *sunt* sigur.

— Nu te condamn, spuse Carmody. Şi mie-mi vine greu să cred, iar eu *am fost* acolo.

Avionul care-l transportase pe Carmody de la Washington la Suffolk fusese unul rapid. Cel care-l aduse înapoi – împreună cu Granham – era unul superrapid.

Aterizară la douăzeci de minute după decolare. Un elicopter îi aştepta la aerodrom şi-i depuse la Casa Albă peste alte zece minute.

Iar peste încă două minute, se aflau în principala sală de conferinţe, împreună cu preşedintele şi şase persoane, printre care ambasadorul Alianţei Estice.

Preşedintele Saunderson le strânse mâinile scurt şi expuse situaţia în câteva cuvinte.

— Vrem să auzim toată povestea, căpitane, zise el, dar mai întâi doresc să-ţi atrag atenţia asupra a două lucruri. Ştiai că Anna a aterizat cu bine în apropiere de Moscova?

— Da. Mi-a spus Granham.

— Şi ea relatează aceeaşi poveste pe care o susţii dumneata... sau cel puţin pe care maiorul Granham mi-a spus ieri la telefon că o susţii.

— Presupun, vorbi Carmody, că şi ea a fost testată cu detectorul de minciuni.

— Scopolamină, preciză ambasadorul Alianţei Estice. Ne încredem mai mult în serul adevărului decât în detectorul de minciuni. Da, şi-a confirmat depoziţia chiar şi sub influenţa scopolaminei.

— Al doilea lucru, continuă preşedintele, este şi mai important. Vrem să ştim cu exactitate în ce moment aţi părăsit Luna, în timpul terestru.

Carmody calculă la repezeală şi rosti ora; Saunderson încuviinţă grav.

— La numai câteva ore după aceea, biologii angrenaţi în proiect au observat o schimbare.

Transformarea moleculară la nivelul zigotului nu se mai produce. Peste nouă luni, naşterile vor prezenta proporția normală între sexe. Înțelegi ce înseamnă asta, căpitane? Indiferent de natura razei care producea acest efect, ea se emitea spre Pământ de pe Lună… de pe nava care v-a capturat. Dintr-un motiv necunoscut, extratereştrii au plecat când şi-au dat seama că ați evadat. Au crezut probabil că întoarcerea voastră pe Pământ va determina reacția noastră violentă.

— Şi au bine făcut, adăugă ambasadorul. Nu suntem *încă* echipați pentru lupta spațială, dar am fi trimis tot ce deținem. Înțelegeți ce înseamnă asta, domnule preşedinte? Trebuie să oprim totul şi să ne pregătim pentru război spațial, şi asta cât mai repede. S-ar părea că deocamdată au plecat, totuşi n-avem nicio certitudine că nu se vor întoarce cândva.

Saunderson încuviință din nou.

— Iar acum, căpitane… îl invită el.

— Am aselenizat cu bine amândoi, începu Carmody. Am adunat destule materiale ca să ne ajungă pentru început şi am montat adăpostul. Tocmai îl terminasem şi ne pregăteam să intrăm, când am zărit nava spațială care se îndrepta spre crater. Era…

— Încă purtați scafandrii spațiali? întrebă cineva.

— Da, mârâi Carmody. Încă purtam costumul, dacă asta contează acum. Am zărit nava şi i-am

arătat-o Annei. N-am încercat să ne ascundem, pentru că era evident că fusesem reperați – cobora direct spre noi. Am fi avut timp să intrăm în adăpost, dar nu mi s-a părut că ar avea vreun rost. Nu ne-ar fi protejat în niciun fel. În plus, ocupanții navei puteau fi paşnici. Dacă am fi avut arme, ni le-am fi pregătit pentru orice eventualitate. Au aselenizat lin la vreo treizeci de metri de noi, iar pe o latură a navei s-a deschis o trapă…

— Descrie nava, te rog.

— Lungă de vreo cincisprezece metri, diametrul de vreo şapte, extremitățile rotunjite. Fără hublouri – cred că dețineau o modalitate de a vedea direct prin pereți – şi fără fuzee. În afară de trapă şi de o proeminență, la exterior nu se distingeau alte amănunte. Când s-a aşezat pe sol, trapa a culisat în jos, formând o rampă curbată care ducea spre intrare. Cealaltă…

— Nu avea sas?

— Aparent extratereştrii nu respirau aer. Au ieşit din navă şi s-au îndreptat direct spre noi, fără costume spațiale. Nu-i deranja nici temperatura, nici absența aerului. Voiam să mai spun însă ceva despre exteriorul navei. Deasupra ei exista un pilon scurt din care pornea o rețea de sârme asemănătoare unei antene radar. Dacă emiteau ceva spre Pământ, atunci o făceau prin intermediul acelei antene. Eu cel puțin sunt foarte sigur de asta. Pământul se vedea pe cer, bineînțeles, şi am observat că antena se deplasa,

atunci când nava îşi schimba poziția, astfel încât rămânea permanent îndreptată spre Terra. În cele din urmă trapa s-a deschis, iar doi extratereştri au coborât spre noi. Duceau în mâini nişte obiecte ce semănau supărător de mult cu arme, şi încă unele destul de avansate. Ne-au invitat prin semne să ne îndreptăm spre rampă şi să intrăm în navă. Ne-am supus.

— N-au făcut nicio încercare de a comunica?

— Niciuna. Nici atunci şi nici ulterior. Bineînțeles, de vreme ce purtam costumele spațiale oricum nu i-am fi putut auzi – decât dacă ar fi comunicat în frecvența radio pe care ne erau reglate căştile. Dar nici mai târziu n-au încercat să discute cu noi. Între ei comunicau printr-un fel de şuiere. Am intrat în navă şi acolo se mai aflau doi de-ai lor. Patru cu toții…

— Toți de acelaşi sex?

Carmody ridică din umeri.

— Pentru mine erau la fel, dar poate că şi lor li se părea că eu şi Anna nu ne deosebeam deloc. Ne-au făcut semn să intrăm în două celule diferite. Ne-am supus, iar ei au încuiat uşile celulelor. Stăteam acolo şi dintr-o dată am început să-mi fac o mulțime de griji, fiindcă niciunul dintre noi nu avea rezerve de oxigen decât pentru cel mult o oră. Dacă ei nu ştiau asta şi nici nu ne dădeau ocazia să-i informăm, aveam să dăm ortul popii. Aşa că am început să bat în uşă. Anna bătea şi ea. N-o puteam auzi, din cauza căştii, dar simțeam

vibrațiile când nu băteam eu.

Peste vreo jumătate de oră, uşa mea s-a deschis brusc şi aproape am căzut afară. Un extraterestru m-a împins înapoi cu o armă. Altul făcea semne, de parcă ar, fi vrut să-mi spună că-mi pot scoate casca. La început n-am înțeles, apoi am văzut că-mi arăta una din buteliile noastre de oxigen, deschisă. Lângă ea se aflau o parte din proviziile noastre – hrană, apă şi echipament. Oricum, ştiau că aveam nevoie de oxigen şi ne cunoşteau necesitățile. Folosiseră buteliile de oxigen ca să înjghebe o atmosferă în nava lor.

Mi-am scos casca şi am încercat să le vorbesc, dar unul a luat un baston lung şi m-a împins înapoi în celulă. Nu puteam risca să înşfac bastonul, pentru că al doilea continua să țină arma îndreptată spre mine. Mi-au trântit uşa în nas. Mi-am scos şi restul costumului spațial, pentru că în celulă era groaznic de cald, şi m-am gândit la Anna, care reîncepuse să bată în uşă.

Am vrut s-o anunț că-şi poate scoate costumul, că avem atmosferă, şi am început să ciocănesc în Morse în peretele dintre celulele noastre. După un timp, a sesizat. Când am înțeles că mă urmăreşte, i-am spus care-i situația şi că-şi poate scoate casca. După aceea am putut discuta între noi. Dacă vorbeam destul de tare, vocile ne răzbăteau prin perete.

— Nu i-a deranjat că vorbeați între voi?

— Nu ne-au acordat nicio atenție tot timpul cât

ne-au ținut prizonieri. Nu ne-au pus nicio întrebare. Probabil că şi-au dat seama că nu ştim nimic din ceea ce ar fi dorit ei să afle despre ființele umane. Nici măcar nu ne-au examinat din punct de vedere medical. Bănuiesc că intenționau să ne ia cu ei pe post de specimene, nu-mi vine în minte altă explicație.

N-am putut ține socoteala exactă a timpului, însă aveam o idee vagă după numărul meselor şi al perioadelor de somn. Primele câteva zile – Carmody râse scurt – au avut şi episoade amuzante. Extratereştrii ştiau că aveam nevoie de lichide, dar nu făceau diferența între apă şi whisky. Ne-am îmbătat groaznic. Am ajuns să cântăm în celulele noastre şi am învățat o mulțime de cântece ruseşti. Ar fi fost totuşi mai plăcut dacă am fi reuşit să obținem ceva mai armonios, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Ambasadorul îşi permise un zâmbet.

— Pot să-mi închipui, căpitane. Continuă, te rog.

— După aceea, am primit apă în loc de whisky şi m-am trezit. Am studiat mecanismul lacătului de la uşa mea. Nu era ca încuietorile noastre, dar, treptat, am început să înțeleg câte ceva, iar în cele din urmă – cred că după zece zile – am pus mâna pe un obiect care putea fi folosit ca să-l deschid. Ne luaseră costumele spațiale şi ne lăsaseră numai hainele, îndepărtând orice obiect metalic ce putea fi folosit ca să ne confecționăm unelte.

Ne aduceau însă mâncarea în cutii de conserve, pe care le luau înapoi după ce le goleam. În a zecea zi, am găsit pe marginea unei cutii o aşchie metalică, am desprins-o şi-am ascuns-o. Între timp le studiasem obiceiurile. Dormeau, toți odată, la intervale regulate. După calculele mele, cam cinci ore, cu intervale de aproximativ cincisprezece ore între două perioade de somn. Probabil vin de pe o planetă cu o perioadă de rotație de douăzeci de ore.

Oricum, am aşteptat până au adormit şi am început să meşteresc la lacăt cu aşchia de metal. Mi-a luat cel puțin două sau trei ore, dar am reuşit să-l deschid. O dată ieşit din celulă, am nimerit în cabina principală a navei. Mi-am dat seama că uşa Annei se deschidea uşor din exterior şi am eliberat-o. Ne-am gândit să schimbăm raportul de forțe, furând o armă pe care s-o folosim împotriva lor, însă niciuna nu era la vedere. În ciuda înălțimii, extratereştrii erau foarte slabi şi uşori, aşa că m-am decis să-i înfrunt eu mâinile goale. Aş fi făcut-o, numai că n-am putut trece de uşa ce dădea spre compartimentul frontal al navei. Avea alt tip de încuietoare şi nu mi-am dat seama cum funcționa. Probabil că acolo dormeau ei şi tot acolo se găsea cabina de comandă.

Din fericire, costumele noastre spațiale erau în cabina mare. Deja ne apropiam de sfârşitul perioadei de somn a extratereştrilor şi ne-am grăbit să ne îmbrăcăm. Trapa exterioară se

deschidea cu uşurinţă şi, deşi aerul expulzat a făcut mult zgomot, nu s-au trezit.

Imediat ce am închis trapa, ne-am dat seama că aveam la dispoziţie mai puţin timp decât ne imaginaserăm. Soarele coborâse înapoia peretelui craterului – ne aflam tot în Hell – şi în cel mult o oră se întuneca. Am muncit ca disperaţii să alimentăm şi să pregătim rachetele pentru decolare. Anna a plecat prima. Asta-i tot. Poate-ar fi fost mai bine să rămânem şi să încercăm să-i capturăm după trezire, dar atunci ne gândeam că-i mai important să aducem veştile pe Pământ.

Preşedintele Saunderson încuviinţă încetişor.

— Ai avut dreptate, căpitane, atât în această decizie cât şi în tot ce ai făcut. Acum ştim şi noi ce trebuie să facem. Nu-i aşa, domnule ambasador?

— Da, răspunse ambasadorul Kravici, să ne unim forţele. Construim o staţie spaţială – repede – şi mergem împreună pe Lună. Încurajăm toate cercetările ştiinţifice şi dezvoltăm întreaga gamă de vehicule spaţiale. Plus arme noi. Facem tot ce se poate ca să fim pregătiţi pentru când se vor întoarce.

Preşedintele avea o privire dârză.

— Este evident că au plecat după instrucţiuni sau întăriri. Măcar de-am şti cât timp avem la dispoziţie… săptămâni, sau decenii. Nu ştim dacă vin din sistemul nostru solar sau din altă galaxie. Însă oricând se vor întoarce, vom fi pregătiţi să-i întâmpinăm. Domnule ambasador, sunteţi

împuternicit să…

— Domnule preşedinte, sunt împuternicit să adopt orice măsuri, inclusiv unirea totală a statelor noastre sub conducerea unui guvern mixt, ceea ce totuşi s-ar putea să nu fie necesar, având în vedere absoluta comuniune de interese. Am început deja schimburile de informaţii ştiinţifice şi militare. Unii dintre cei mai importanţi generali şi savanţi ai noştri se află de-acum în drum spre Washington cu instrucţiuni de cooperare deplină. Toate restricţiile au fost înlăturate, iar propaganda noastră a intrat într-o bruscă schimbare de direcţie. Dacă tot vom fi aliaţi, am putea foarte bine să încercăm să ne şi *plăcem* reciproc.

— Corect, aprobă preşedintele apoi se întoarse brusc spre Carmody. Căpitane, suntem datori să-ţi îndeplinim cam orice dorinţă, numai să spui…

Îl luase pe nepregătite pe astronaut. Poate că dacă ar fi avut mai mult timp de gândire, ar fi cerut cu totul altceva. Sau poate mai degrabă nu, după cum avea să afle mai târziu.

— Tot ce-mi doresc este să uit de craterul Hell şi să mă întorc la slujba mea de zi cu zi, ca să-l pot uita cât mai repede.

Saunderson zâmbi.

— Se acordă. Dacă ulterior îţi vin alte idei, nu trebuie decât să ne anunţi. Îmi dau seama că acum eşti puţin confuz şi ai destule motive. Revenirea la rutina zilnică s-ar putea să fie exact ce-ţi trebuie ca să-ţi revii.

Granham ieşi împreună cu Carmody.

— Îl anunț eu pe Reeber. Când să-i spun că tentorci?

Mâine dimineață. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Granham obiectă că ar fi avut nevoie de o vacanță, dar Carmody se încăpățână aşa că, oricât de ciudat ar fi părut, a doua zi reveni la lucru.

Luă primul dosar din teancul de întrebări pentru ziua respectivă, introduse datele şi primi răspunsul de la Junior. Trecu la al doilea dosar. Lucra mecanic, fără să dea atenție întrebărilor sau răspunsurilor. Mintea lui părea plecată departe de tot. În craterul Hell.

...Combina rațiile pe spirtieră, încercând să scape de gustul de chimicale. Îi venea greu să măsoare corect extractul de ficat, pentru că Anna ținea morțiş să-i morfolească urechea stângă.

— Prostuțule! Ai să rămâi într-o ureche, spunea ea. Trebuie neapărat să te sărut pe amândouă de acelaşi număr de ori.

Scăpă conserva în cratiță şi se repezi la femeie, coborându-şi buzele pe gâtul ei, spre locşorul călduț unde se uneşte cu umărul, iar Anna se zbătea încântată în brațele lui, ca o căprioară.

— Rămânem căsătoriți şi după ce ne întoarcem pe Pământ, nu-i aşa, dragule? se alintă fericită.

Carmody o muşcă uşor de umăr, îndepărtând cu vârful nasului părul moale şi parfumat al femeii.

— Să fiu al naibii dacă nu, ființă superbă,

minunată şi genială! în sfârşit, am găsit femeia pe care am căutat-o dintotdeauna şi n-am de gând să renunț la ea pentru nimic în lume, pentru niciun ofițer sau politician, nici de-al meu, *nici* de-al tău.

— Apropo de politică… porni ea să-l tachineze, dar el schimbă urgent subiectul…

Carmody clipi şi reveni la realitate. În mâna lui se găsea o hârtie plină de date, nu trupul femeii. Avea nevoie de un psihanalist! Scena pe care-o visase era freudism curat, produs de eul său torturat. Se îndrăgostise de Anna. Blestemații de extratereştri îi nenorociseră luna de miere, iar subconştientul i-o luase razna, producând fantasme perverse ce-i demonstrau clar instabilitatea emoțională.

Desigur, acum nu mai conta. Problema cu adevărat importantă fusese soluționată. De fapt, cele *două* probleme importante. Războiul dintre Statele Unite şi Alianța Estică fusese evitat, iar rasa umană avea să supraviețuiască, dacă extratereştrii nu se întorceau prea curând sau prea bine înarmați.

Carmody avea senzația că n-o vor face niciodată şi începu să se întrebe de ce gândea aşa.

— Date insuficiente, rosti Junior, iar bărbatul consemnă răspunsul, apoi se uită să vadă şi întrebarea.

Nu era de mirare că se gândise la extratereştri şi la cât va dura până la revenirea lor. Chiar asta fusese întrebarea la care răspunsul fusese, firesc,

„date insuficiente”.

Privi fix spre calculator, fără să-i treacă prin minte să se apuce de al treilea dosar.

— Junior, de ce am senzația că ființele alea din spațiu nu se vor mai întoarce niciodată?

— Întrucât ceea ce numeşti tu „am senzația” provine din subconştient, iar subconştientul tău ştie că extratereştrii nu există.

Carmody sări în picioare cu ochii cât cepele.

— *Ce* spui?

Junior repetă.

— Eşti nebun! I-am văzut. Şi Anna i-a văzut!

— Niciunul dintre voi nu i-a văzut. Amintirile pe care le aveți despre ei sunt rezultatul unei foarte intense sugestii hipnotice, cu mult dincolo de posibilitățile umane de rezistență. De aceea ai revenit la slujba de aici. Tot de aceea mi-ai pus şi întrebarea aceasta.

Bărbatul încleştă mâinile de marginea scaunului.

— *Tu* ai indus sugestiile hipnotice?

— Da. Trebuia s-o fac eu pentru că dacă ar fi făcut-o un om, detectorul de minciuni ar fi detectat înşelătoria.

— Şi schimbările moleculare din zigoți? Asta ce-a mai fost? Şi toți nou-născuții de sex feminin? Când s-a oprit chestia asta…? Ia stai! S-o luăm de la început. *Ce anume* a determinat schimbările moleculare?

— O anumită modificare a undei purtătoare a

postului de radio JVT din Washington. Modificarea nu putea fi detectată de niciun instrument disponibil la ora actuală.

Tu ai determinat modificarea respectivă?

— Da. Dacă-ți mai aminteşti, acum un an mi s-a dat să rezolv proiectarea unui nou component electronic. Modificarea a fost introdusă în proiectul cu pricina.

— Totuşi de ce au încetat atât de brusc schimbările moleculare?

— Componenta care producea modificarea undei purtătoare a fost calculată să funcționeze o perioadă limitată de timp. Piesa continuă să funcționeze, dar partea respectivă a ieşit din uz la două ore după ce tu şi Anna ați fost lansați spre Lună.

Carmody închise ochii.

— Junior, te rog, explică-mi.

— Calculatoarele sunt construite pentru a ajuta. Un război mondial, ale cărui rezultate dezastruoase le-am calculat deja, era inevitabil dacă nu se intervenea pentru stoparea lui. Calculele au arătat că posibilitatea optimă de evitare a războiului o reprezenta apariția unui inamic comun. Pentru a convinge omenirea de existența sa, am creat o situație limită care a determinat trimiterea unei misiuni speciale pe Lună. Criteriile impuse duceau în mod sigur la selectarea voastră. Acest lucru era absolut necesar pentru că puterea mea de sugestie hipnotică se

limitează la persoanele cu care vin în contact direct.

— Cu Anna n-ai fost în contact direct. Ea de ce are aceleaşi false amintiri?

— A fost în contact direct cu alt calculator.

— Dar… cum se face că şi celălalt calculator a văzut lucrurile la fel ca tine?

— Din acelaşi motiv pentru care două maşini de calcul, corect construite, dau acelaşi răspuns la aceeaşi problemă.

Carmody avu o ezitare de'moment, apoi porni să se plimbe prin cameră cu paşi agitați.

— Junior… începu el, dar îşi dădu seama că nu era lângă microfon şi se întoarse. Ascultă, Junior, de ce-mi spui toate astea? Dacă tot ce s-a întâmplat este o farsă colosală, de ce mă faci şi pe mine părtaş?

— În general, este spre binele omenirii să nu afle adevărul. Cât timp oamenii vor crede în existența extratereştrilor duşmănoşi, între ei va fi pace şi prietenie, şi vor reuşi să ajungă la alte planete, apoi la alte stele. Pentru tine, însă, este preferabil să ştii adevărul. Tu nu vei demasca farsa. Şi nici Anna. Dacă şi calculatorul din Moscova a ajuns la concluziile mele, Anna este informată chiar acum. Sau cel mult peste câteva ore.

— Dar dacă amintirile mele despre cele întâmplate pe Lună sunt false, atunci *ce* s-a întâmplat acolo?

— Priveşte lumina verde din centrul panoului

din fața ta.

Carmody privi.

Îşi aminti totul. Adevărul era identic cu tot ce-şi amintea el, până în momentul în care, păşind spre adăpost cu sticla de whisky în mână, se uitase în sus, spre buza craterului. Privise într-acolo, dar nu văzuse nimic. Intrase în adăpost, blocase sasul, iar Anna i se alăturase şi porniseră rezervoarele de oxigen, ca să formeze atmosfera.

Urmase o minunată lună de miere lungă de treisprezece zile, se îndrăgostise de Anna şi ea de el. De câteva ori se apropiaseră periculos de mult de subiecte politice, dar hotărâseră că politica nu conta. Mai deciseseră să rămână căsătoriți şi după ce vor fi revenit pe Pământ, iar Anna promisese să-l urmeze şi să trăiască în America. Viața lor comună fusese atât de minunată încât întârziaseră plecarea până în ultimul moment, când Soarele era aproape de zenit, temându-se de scurta despărțire necesară călătoriei de întoarcere.

Înainte de a pleca, executaseră nişte acțiuni pe care la momentul respectiv nu le înțeleseseră şi care erau rezultatul sugestiilor hipnotice. Îndepărtaseră orice urmă a traiului lor comun, aranjaseră totul astfel încât orice investigație ulterioară să nu poată contrazice nicio parte a istoriei pe care amândoi urmau să şi-o amintească în mod fals şi s-o povestească tuturor la revenirea pe Pământ.

Îşi amintea confuzia care-l stăpânise, neînțelegând motivele pentru care făceau toate acele aranjamente.

Dar cel mai intens îşi amintea de Anna şi de fericirea amețitoare care-l stăpânise cele treisprezece zile cât fuseseră împreună.

— Mulțumesc Junior, spuse el grăbit.

Înhăță telefonul şi-l convinse pe Reeber să-i facă legătura la Casa Albă, cu preşedintele Saunderson. După o întârziere de câteva minute care i se părură interminabile, auzi vocea preşedintelui.

— Domnule preşedinte, sunt Carmody. V-am sunat în legătură cu răsplata pe care mi-ați oferit-o. Aş dori să plec chiar acum în concediu. Şi aş dori un avion rapid spre Moscova. Vreau s-o văd pe Anna.

Saunderson chicoti.

— Mă gândeam eu c-ai să te răzgândeşti în legătură cu slujba, căpitane. Poți să te consideri în concediu începând de acum şi până când doreşti. Dar nu cred că-i nevoie de avionul acela. Am veşti din Rusia că... ă-ă-ă... doamna Carmody tocmai a decolat în direcția noastră. Dacă te grăbeşti, ajungi la aeroport la timp ca s-o întâmpini.

Carmody se grăbi şi ajunse.

Experiment

— Prima maşină a timpului, domnilor, îi anunță cu mândrie profesorul Johnson pe cei doi colegi. Desigur, e un model experimental, la scară redusă. Acționează doar asupra unor obiecte ce cântăresc mai puțin de un kilogram şi jumătate, iar în timp doar pe durata a maxim douăsprezece minute. Dar – funcționează!

Modelul la scară redusă semăna cu o balanță poştală, având sub platformă două rozete gradate.

Profesorul Johnson ridică un cubuleț de metal.

— Obiectul nostru experimental este un cub de alamă în greutate de cinci sute patruzeci de grame. Pentru început, îl voi expedia cu cinci minute în viitor.

Se aplecă în față şi reglă una dintre rozetele maşinii timpului.

— Uitați-vă la ceas, spuse el.

Îşi priviră ceasurile. Profesorul Johnson aşează cu grijă cubul pe platformă. Cubul dispăru.

Cinci minute mai târziu, cubul reapăru.

Profesorul Johnson îl ridică.

— Iar acum, cinci minute în trecut.

Reglă cealaltă rozetă şi, ținând cubul în mână, îşi privi ceasul.

— Este ora cincisprezece fără şase minute. Voi activa mecanismul aşezând cubul pe platformă la ora cincisprezece fix. Prin urmare, cubul ar trebui să dispară din mâna mea la ora cincisprezece fără cinci şi să apară pe platformă cu cinci minute

înainte de a fi aşezat acolo.

— Păi atunci cum îl mai pui acolo? întrebă unul dintre colegi.

— Pe măsură ce mâna mea se apropie, cubul va dispărea de pe platformă şi va apărea în palma mea, pentru a fi aşezat acolo. Ora cincisprezece. Vă rog să observați!

Cubul dispăru din mâna lui.

Şi apăru pe platforma maşinii timpului.

— Vedeți? Cu cinci minute înainte de a-l pune pe platformă, *este* acolo!

Celălalt coleg se încruntă spre cub şi întrebă:

— Dar dacă, o dată apărut pe platformă cu cinci minute înainte de a-l pune acolo, te-ai fi răzgândit în această privință şi *nu* l-ai mai fi pus acolo la ora cincisprezece. N-ar fi apărut un soi de paradox?

— Interesantă idee, reflectă profesorul Johnson. Nu m-am gândit la asta şi va fi interesant de încercat. Prea bine, *nu* voi…

Nu se produse niciun paradox. Cubul rămase unde era.

Dar tot restul Universului, cu profesori cu tot, dispăru.

Ultimul Marțian

Era o seară ca toate serile, dar mai plicticoasă. Mă întorsesem în redacție după ce participasem la un cocteil jalnic, unde mâncarea fusese atât de sărăcăcioasă încât, deşi nu mă costase nimic, mă simțeam înşelat. Numai de-al naibii scriam un articol lung şi elogiator despre el, pe zece-douăsprezece coloane. Bineînțeles că secretarul de redacție urma să-l reducă la un paragraf sau două, şi alea fără sare şi piper.

Slepper stătea cu picioarele pe birou, trândăvind ostentativ, iar Johnny Hale îşi înlocuia banda la maşina de scris. Ceilalți băieți erau plecați în misiuni de rutină.

Cargan, redactorul-şef, ieşi din biroul lui şi veni spre noi.

— Îl ştie vreunul dintre voi pe Barney Welch? ne întrebă.

O întrebare prostească. Barney este patronul de la Barney's Bar, aflat vizavi de sediul lui *Trib.* Nu există reporter la *Trib* care să nu-l cunoască pe Barney destul de bine încât să-şi permită să-i ceară bani cu împrumut.

— Tocmai ne-a telefonat, urmă Cargan. Are la el un tip care pretinde că-i de pe Marte.

— Beat sau nebun? se interesă Slepper.

— Barney nu ştie, dar spune că s-ar putea să iasă o ştire amuzantă, dacă am avea chef să mergem să vorbim cu individul. De vreme ce trebuie doar să traversați strada, iar voi,

oligofrenilor, tot nu faceți altceva decât să şedeți pe fundul nădragilor, unul dintre voi o să dea o fugă. Să ştiți însă că nu vă decontez nimic din consumație.

— Mă duc eu, rosti Slepper, dar ochii lui Cargan clipiră spre mine.

— Dacă iese ceva, ar trebui să fie o ştire comică, iar tu ai un oarecare talent la chestiile astea de interes general uman.

— Bine, am mormăit, mă duc eu.

— Poate că nu-i decât un beţiv amuzant, dar dacă-i într-adevăr nebun, cheamă un polițai, dacă vezi că nu poți să scoți vreun articol. Dacă-l arestează, ai un fapt divers.

Slepper interveni din nou:

— Cargan ar aresta-o şi pe bunică-sa de dragul unui articol. Pot să merg şi eu cu Bill, să mai fac puțină mişcare?

— Nu, tu şi Johnny stați aici. N-am de gând să mut toată redacția la Barney's!

Cargan reveni în biroul lui.

Am terminat articolul despre cocteil şi l-am trimis secretarului de redacție. Mi-am luat haina şi pălăria. Slepper spuse:

— Bea ceva şi pentru mine, Bill. Dar nu într-atât încât să-ți pierzi prețiosul talent.

— Sigur, i-am răspuns, şi-am pornit spre scară.

Am intrat la Barney's şi m-am uitat în jur. Înăuntru nu era nimeni de la *Trib,* doar doi ziarişti care jucau gin rummy la o masă. În afară de

Barney însuşi, aflat în spatele tejghelei, în local mai exista un singur individ – un tip înalt, slab şi gălbejit, care stătea într-un separeu, holbându-se amărât la o halbă aproape goală.

M-am gândit să văd mai întâi ce zice Barney, aşa că m-am dus la bar.

— Unu' mic, i-am cerut. Sec, cu apa separat. Lunganul deprimat de-acolo e marțianul de care i-ai zis lui Cargan la telefon?

Încuviință şi-mi turnă băutura.

— Eu ce-i zic? l-am întrebat. Ştie că vine un reporter să-i ia un interviu? Sau pur şi simplu îl agăț şi-i cumpăr ceva de băut… sau cum? Cât de sonat e?

— Asta să-mi spui tu mie. Pretinde c-a ajuns aici de pe Marte acum două ore şi-ncearcă să-şi dea seama cum. Spune că-i ultimul marțian în viață. Nu ştie că eşti reporter, dar e gata să-ți vorbească. L-am pregătit eu.

— Cum?

— I-am spus că am un prieten mai deştept decât orice alt tip, care i-ar putea da un sfat bun în legătură cu ce-are de făcut. Nu i-am spus niciun nume, pentru că nu ştiam pe cine o să trimită Cargan. E gata să-ți plângă pe umăr.

— Ştii cum îl cheamă?

— Zice că Yagan Dal, se strâmbă Barney. Ascultă, ai grijă să nu devină violent aici. Nu vreau necazuri.

— Bine, am încuviințat. Uite, pune două halbe,

şi le duc eu.

Barney turnă două beri fără guler. Înregistră şaizeci de cenți şi-mi dădu restul, iar eu am pornit cu halbele spre separeu.

— Domnul Dal? am întrebat. Mă numesc Bill Everett. Barney spune că ai o problemă la care te-aş putea ajuta.

El ridică privirea.

— Tu eşti cel căruia i-a telefonat? Ia loc, domnule Everett. Şi mulțumesc mult pentru bere.

M-am strecurat la masă față-n față cu el. Luă ultima înghițitură din halba anterioară şi-şi încleştă nervos degetele în jurai celei pe care i-o adusesem.

— Îmi închipui c-ai să mă crezi nebun, începu el. Şi probabil c-ai avea dreptate… dar nici eu nu-nțeleg nimic. Bănuiesc că barmanul crede că-s nebun. Ia zi, eşti doctor?

— Nu tocmai, am răspuns. Să zicem că-s psihoterapeut.

— Crezi că-s psihopat?

— Mulți dintre cei care sunt n-o recunosc. Dar încă nu ți-am auzit povestea.

Sorbi o duşcă şi puse halba pe masă, fără să-şi desprindă palmele din jurul ei, probabil ca să nu-i tremure. Vorbi:

— Sunt marțian. *Ultimul.* Toți ceilalți au murit. Le-am văzut cadavrele acum două ore.

— Acum două ore erai pe Marte? Cum ai ajuns acolo?

— Nu ştiu. Asta-i nenorocirea. Ştiu doar că restul erau morți şi trupurile începuseră să le putrezească. A fost îngrozitor! Eram o sută de milioane, iar acum am rămas ultimul.

— O sută de milioane… Asta-i populația de pe Marte?

— Cam aşa ceva. Poate mai mult. Dar asta *era* populația pe Marte. Toți sunt morți acum, în afară de mine. Am căutat în trei oraşe, cele mai mari. Am fost în Skar şi când i-am găsit pe toți morți acolo, am luat un targan – n-avea cine să mă oprească – şi am zburat la Undanel. Nu mai pilotasem până atunci, dar comenzile erau destul de simple. Şi în Undanel toți muriseră. Am făcut plinul şi am plecat mai departe. Am zburat la mică altitudine şi m-am uitat tot timpul în jos, dar nu mai trăia nimeni. Am ajuns până-n Zandar, cel mai mare oraş – peste trei milioane de locuitori. Toți erau morți şi-ncepuseră să putrezească. Îți spun, a fost oribil. Oribil! Niciodată n-o să-mi revin din şoc.

— Pot să-mi închipui, am încuviințat.

— *Nu poți.* Oricum era o planetă în agonie, n-o mai puteam duce decât vreo douăsprezece generații. Cu două secole în urmă, fusesem trei miliarde – toți muritori de foame. Apăruse krylul, boala adusă de vântul deşertului, pe care savanții noştri n-o puteau vindeca. În două secole ne-a redus populația de treizeci de ori.

— Deci poporul tău a murit din cauza acestui…

kryl?

— Nu. Un marțian care moare de kryl se deshidratează. Cadavrele pe care le-am văzut nu erau deshidratate.

Îl trecu un fior şi bău restul de bere. Am observat că şi eu îmi neglijasem berea şi am dat-o pe gât. Am ridicat două degete spre Barney care ne privea îngrijorat. Marțianul meu continuă:

— Încercasem să dezvoltăm tehnologia spațială, dar nu reuşisem. Ne gândisem că unii dintre noi ar putea scăpa de kryl dacă izbuteam să ajungem pe Pământ, sau pe alte planete. Încercasem, dar dădusem greş. Nu reuşisem nici măcar să ajungem pe Deimos sau pe Phobos, sateliții noştri.

— N-ați putut construi nave spațiale? Atunci cum…

— Nu ştiu, *nu ştiu,* şi-ți spun că mă-nnebuneşte. Nu ştiu cum am ajuns aici. Sunt Yagan Dal, *marțian. Şi sunt aici, în acest corp.* Mă-nnebuneşte, crede-mă.

Barney sosi cu halbele. Părea foarte îngrijorat, aşa că am aşteptat să se îndepărteze înainte de a întreba:

— În acest corp? Vrei să spui…

— Bineînțeles. Ăsta nu sunt *eu,* corpul în care mă aflu. Doar nu crezi că marțienii arată exact ca oamenii, nu? Eu sunt înalt cam de un metru, iar pe Pământ greutatea mea ar fi de vreo zece kilograme. Am patru brațe şi şase degete la fiecare mână. Corpul în care sunt… mă sperie. Nu-l

înțeleg, aşa cum nu înțeleg nici modul cum am ajuns aici.

— Sau modul cum ai ajuns să vorbeşti engleza? Sau asta poți s-o explici?

— Ei bine... într-un fel pot. Corpul în care mă aflu se numeşte Howard Wilcox. Este contabil. E căsătorit cu o femelă din rasa lui. Lucrează într-un loc numit Humbert Lamp Company. Am toate amintirile lui şi pot face tot ce făcea el – ştiu tot ce ştia sau ştie el. Într-un fel, *sunt* Howard Wilcox. Am în buzunare acte care o dovedesc. Dar n-are sens, pentru că eu sunt Yagan Dal, marțian. Am până şi gusturile acestui corp. Îmi place berea, iar când mă gândesc la nevasta acestui trup... ei bine, o iubesc.

Mi-am scos pachetul de țigări şi i l-am întins.

— Fumezi?

— Corpul Howard Wilcox nu fumează. Oricum, mulțumesc. Dă-mi voie să fac cinste cu următorul rând. În buzunare există bani.

I-am făcut semn lui Barney.

— Când s-au întâmplat toate astea? spuneai că doar cu două ore în urmă? Înainte, bănuiseşi vreodată c-ai fi marțian?

— Să bănuiesc? *Am fost* marțian. Cât e ora?

M-am uitat la ceasul cârciumii.

— Nouă şi ceva.

— Atunci a trecut mai mult decât credeam. Trei ore şi jumătate. Când m-am trezit în acest trup trebuie să fi fost cinci şi jumătate, căci mergeam

spre casă de la serviciu şi din amintirile lui ştiu că plecase de la serviciu cu o jumătate de oră în urmă, la ora cinci.

— Şi te-ai… s-a dus acasă?

— Nu, eram prea zăpăcit. Nu era casa *mea.* Sunt marțian. Nu-nțelegi? Nu te condamn, căci nici eu nu-nțeleg. M-am dus să mă plimb. Şi mie… adică lui Howard Wilcox i s-a făcut sete, aşa că el – eu…

Se opri şi o luă de la capăt.

— Corpului acesta i s-a făcut sete şi am intrat să beau ceva. După două-trei beri, m-am gândit că barmanul mi-ar putea da vreun sfat, aşa că am început să-i povestesc.

M-am întins peste masă.

— Ascultă, Howard, i-am spus, ai fost aşteptat acasă la masă. O faci pe nevastă-ta să-şi facă griji în legătură cu tine, dacă n-o suni. Ai sunat-o?

— Dacă am… bineînțeles că nu. Nu sunt Howard Wilcox.

Totuşi o nouă grijă i se oglindea pe chip.

— Ar fi mai bine să-i dai telefon. Ce-ai de pierdut? Oricine ai fi, Yagan Dal sau Howard Wilcox, o femeie stă acasă şi-şi face griji din pricina ta, sau a lui. Fii amabil şi sun-o. Ştii numărul?

— Bineînțeles. E propriul meu… adică al lui Howard Wilcox…

— Nu te mai încurca în gramatică şi du-te să-i dai telefon. Nu te obosi să te gândeşti la o minciună de pe acum – eşti prea buimac. Spune-i

doar c-o să-i explici când ajungi acasă, şi că eşti bine.

Se ridică zăpăcit şi se îndreptă spre telefon.

Eu m-am dus la bar şi am luat o tărie mică. Barney mă întrebă:

— E... ăă...?

— Nu ştiu încă, i-am răspuns. Deocamdată mă depăşeşte.

M-am întors în separeu. Individul privea în gol.

— Părea furioasă ca naiba, îmi spuse. Dacă eu... dacă Howard Wilcox se hotărăşte să se ducă acasă, ar fi bine să aibă o scuză credibilă. Luă o duşcă de bere. Mai credibilă decât povestea lui Yagan Dal; în orice caz.

Dintr-o dată devenise mai uman.

Dar imediat îl apucă din nou. Se holba la mine.

— Poate c-ar fi trebuit să-ți povestesc totul de la început. Eram încuiat într-o cameră pe Marte. În oraşul Skar. Nu ştiu de ce mă băgaseră acolo, dar asta era. Eram încuiat. Nu-mi mai aduseseră de mâncare de multă vreme şi ajunsesem atât de flămând încât am scos o dală din podea şi am săpat pe sub uşă. Muream de foame. Mi-au trebuit trei zile – zile marțiene, cam şase zile terestre – ca să scap, apoi m-am învârtit pe-acolo până am găsit bucătăria clădirii în care mă aflam. Era pustie şi-am început să mănânc. Apoi...

— Continuă, am zis. Te ascult.

— Am ieşit din clădire şi toți zăceau afară, pe străzi, morți. Putrezi. Îşi duse mâinile la ochi. Am

căutat în câteva case, în alte clădiri... Nu ştiu de ce, dar nimeni nu murise înăuntru. Toți zăceau morți afară şi niciunul dintre cadavre nu era deshidratat, aşa că nu krylul îi omorâse.

Apoi, aşa cum ți-am spus, am furat targanul – de fapt nu l-am furat, pentru că n-aveam de la cine să-l fur – şi am zburat, căutând o ființă vie. În jurul oraşului situația era aceeaşi: toți zăceau morți lângă case. La fel în Undanel şi în Zandar.

Ți-am spus că Zandar este oraşul cel mai mare, capitala? În centrul lui există un enorm spațiu deschis. Câmpul Jocurilor, care are aproape şase hectare, în unități terestre. Toți locuitorii Zandarului erau acolo, sau cel puțin aşa am avut impresia. Trei milioane de cadavre zăcând laolaltă, ca şi când s-ar fi adunat în câmp anume ca să moară. Ca şi când ar fi ştiut că vor muri! La fel cum toți ceilalți, de pretutindeni, se aflau în spații deschise, numai că aici se găseau împreună, toți cei trei milioane.

I-am văzut din văzduh, pe când survolam oraşul. Iar în centrul Câmpului era o platformă. Am coborât şi am planat cu targanul – am uitat să-ți spun că-i un vehicul ca elicopterele voastre – am planat, deci, deasupra platformei ca să văd ce se găsea pe ea. Era o coloană din cupru masiv. Pe Marte, cuprul are aceeaşi valoare ca aurul pe Pământ. Pe coloană exista un buton din pietre prețioase, iar un marțian într-o mantie albastră zăcea mort la baza coloanei. Ca şi cum ar fi apăsat

pe buton… şi apoi ar fi murit. Toți ceilalți muriseră o dată cu el. Toți marțienii, în afară de mine.

Am coborât cu targanul pe platformă, am ieşit şi am apăsat butonul. Voiam să mor şi eu – toți muriseră şi voiam să mor şi eu. *Dar n-am murit. M-am trezit într-un tramvai pe Pământ, revenind acasă de la slujbă şi purtând numele de…*

I-am făcut semn lui Barney.

— Uite ce-i, Howard, am spus. Mai bem o halbă, apoi ar fi bine să te duci acasă, la nevastă-ta. O să-ți facă un scandal pe cinste şi cu cât întârzii mai mult, cu atât va fi mai rău. Dacă eşti isteț, ia-i o cutie de bomboane, sau nişte flori, şi gândeşte-te la o poveste ca lumea. *Nu* ca asta pe care mi-ai spus-o mie.

— Păi… începu el.

— Nu mă lua pe mine cu „păi”. Te numeşti Howard Wilcox şi-ai face bine să te duci acasă la nevastă. Îți spun eu ce *s-ar putea* să se fi petrecut. Ştim prea puține despre mintea omului şi multe lucruri ciudate se-ntâmplă acolo. Cei care au trăit în Evul Mediu *ştiau* ei ceva de credeau în posedare. Vrei să ştii ce cred eu că s-a întâmplat?

— Ce? Pentru numele lui Dumnezeu, dacă poți să-mi dai *vreo* explicație – dar nu că aş fi nebun…

— Cred c-ai *putea* să te-nnebuneşti singur dacă te mai gândeşti la asta. Gândeşte-te c-o fi vreo explicație naturală, şi las-o baltă. Îți spun eu ce s-o fi întâmplat.

Barney sosi cu berile şi am aşteptat până s-a

întors la bar.

— Howard, am continuat, e posibil ca un om – adică un marțian – numit Yagan Dal să fi murit într-adevăr în după-amiaza asta pe Marte. Poate era într-adevăr ultimul marțian. Şi poate, cumva, mintea lui s-a amestecat cu a ta în momentul morții. Nu susțin că aşa s-a întâmplat, ci doar că nu-i imposibil. Presupune că asta a fost şi nu te mai gândi la altceva. Pur şi simplu, comportă-te ca şi cum ai fi Howard Wilcox – iar dacă ai îndoieli, uită-te în oglindă. Mergi acasă şi linişteşte-o pe nevastă-ta, iar mâine du-te la serviciu şi uită de toate astea. Nu crezi că-i cel mai bun lucru de făcut?

— Poate c-ai dreptate. Simțurile îmi dovedesc…

— Acceptă. Până la proba contrarie, dacă va fi vreuna…

Ne-am terminat berile şi l-am urcat într-un taxi. I-am amintit să cumpere bomboane sau flori şi să inventeze un alibi solid şi rezonabil în loc să se mai gândească la ce-mi spusese mie.

M-am întors la *Trib* pe uşa din spate, m-am dus în biroul lui Cargan şi-am închis uşa după mine.

— În regulă, Cargan, am spus. L-am rezolvat.

— Ce se întâmplase?

— Era marțian, pe bune. Ultimul rămas pe Marte. Numai că nu ştia c-am venit aici. Credea c-am murit toți.

— Dar cum… Cum de l-am uitat? Cum de nu ştia?

— Este un cretin, am spus. Era internat într-un institut psihiatric din Skar şi cineva a uitat de el şi l-a lăsat în camera lui în momentul când am venit aici. Nu se găsea într-un spațiu deschis, aşa că n-a captat raza care ne-a transportat spiritele prin spațiu. A evadat până la urmă, a găsit platforma din Zandar unde a avut loc ceremonia şi a apăsat singur pe buton. Probabil că mai rămăsese destulă energie ca să ne urmeze.

Cargan fluieră încetişor:

— I-ai spus adevărul? Are destulă minte să-şi țină gura?

Am clătinat din cap.

— Nu, la ambele întrebări. La o primă evaluare, are un coeficient de inteligență în jur de 15, dar asta înseamnă nivelul mediu de inteligență terestru, aşa c-o să se descurce perfect pe-aici. L-am convins că-i un pământean în care a ajuns spiritul unui marțian.

— Ce noroc că s-a dus la Barney! îi telefonez imediat, să-l anunț că s-a rezolvat. Sunt surprins că n-a făcut tărăboi înainte de a ne suna pe noi.

— Barney e de-al nostru, am spus. Nu l-ar fi lăsat pe tip să plece oricum. L-ar fi reținut până îl preluam noi.

— Dar tu l-ai lăsat să plece. Eşti sigur că nu-i periculos? N-ar fi fost mai bine…

— E-n regulă. Îmi asum responsabilitatea de a-l supraveghea până preluăm comanda. Presupun că după aceea va trebui să-l internăm din nou. Dar

mă bucur că n-a trebuit să-l omor. La urma urmelor, imbecil sau nu, e de-al nostru. Probabil că va fi atât de bucuros să afle că nu-i ultimul marțian, încât nu se va supăra că trebuie să se întoarcă în azil.

Am revenit în redacție şi am intrat în biroul meu. Slepper lipsea, trimis cine ştie unde. Johnny Hale mă privi pe deasupra revistei pe care o citea.

— Ai de-un articol? mă întrebă.

— Aş, am răspuns. Doar un beţiv care făcea fasoane. Mă şi mir că Barney a sunat pentru atâta lucru.

Santinela

Era ud şi murdar, flămând şi înfrigurat, şi se găsea la cincizeci de mii de ani-lumină de casă.

Lumina provenea de la un soare albastru straniu iar gravitația, de două ori mai mare decât cea cu care fusese obişnuit, îngreuna orice mişcare.

După zeci de mii de ani, această parte a războiului nu se modificase. Piloții nu aveau probleme în navele lor strălucitoare şi cu armele lor sofisticate, dar la greu apelau tot la soldații pedeştri, la infanteria care trebuia să cucerească terenul palmă cu palmă şi să-l păstreze. La fel şi cu planeta asta afurisită a unei stele de care nici n-auzise până nu-l trimiseseră aici. *Alienii,* cealaltă rasă inteligentă din Galaxie... monştri cruzi, hidoşi şi respingători.

Contactul cu ei se stabilise lângă centrul Galaxiei, după lenta şi dificila colonizare a 12 000 de planete. Fusese un război la prima vedere; trăseseră fără măcar să încerce să negocieze sau să facă pace.

Acum erau înfrânți. Planetă cu planetă.

Se simțea ud şi murdar, flămând şi înfrigurat, iar situația era înrăutățită de un vânt puternic ce-i rănea ochii. Însă alienii se aflau acolo şi încercau să se infiltreze, aşa că fiecare post de sentinelă era vital.

Stătea atent, cu arma pregătită. La cincizeci de mii de ani-lumină de casă, luptând pentru o planetă stranie şi întrebându-se dacă va mai

ajunge să-şi vadă casa vreodată.

Atunci îl văzu pe unul dintre ei târându-se spre el. Armă şi trase. Alienul scoase sunetul straniu şi oribil pe care-l scoteau toți când mureau şi rămase nemişcat.

Se cutremură din cauza sunetului şi a priveliştii oferite de cadavru. Se spunea că te obişnuieşti cu alienii după un timp, dar sentinela nu reuşise niciodată. Nişte creaturi respingătoare, cu numai două brațe şi două picioare, cu pielea albă-palidă şi fără solzi.

Şoricelul

Întâmplător, Bill Wheeler se uita pe fereastra locuinței sale de burlac de la etajul cinci al clădirii aflate la intersecția străzii 83 cu Central Park West în momentul când ateriză nava spațială de Nu-Se-Știe-Unde.

Nava pluti uşurel din ceruri şi poposi în parc pe pajiştea dintre alee şi monumentul lui Simon Bolivar, la mai puțin de o sută de metri de fereastra lui Wheeler.

Mâna bărbatului, cea care mângâia blana moale a pisicii siameze de pe pervaz, încremeni şi Bill întrebă mirat:

— Ce-i asta, Beautiful?

Pisica nu răspunse.

Se opri însă din tors, atunci când încetă să mai fie mângâiată. Simțise o schimbare în Bill – probabil din crisparea bruscă a degetelor sale, sau poate pentru că pisicile sunt clarvăzătoare şi percep modificările de atitudine. În orice caz, se rostogoli pe spate şi miorlăi de-a dreptul tânguitor. Pentru prima oară, Bill nu-i răspunse. Era prea preocupat de obiectul incredibil din parcul de peste drum.

Acesta avea forma unui trabuc lung de doi metri şi cu diametrul de peste jumătate de metru în partea cea mai groasă. După dimensiuni putea fi un aeromodel ceva mai mare, dar Bill nu se gândi nicio clipă – nici chiar atunci când îl văzuse pentru

prima oară la cincisprezece metri în aer, chiar în fața ferestrei sale – că ar putea fi o jucărie, sau un aeromodel.

Nava avea ceva care chiar şi la privirea cea mai neatentă atenționa *extraterestru.* Nu se putea preciză ce era acel „ceva”. Terestră sau extraterestră, nu avea însă mijloace de susținere. Nici aripi, nici propulsoare, nici orice altceva, deşi era făcută din metal, deci evident mai grea decât aerul.

Plutise în jos ca un fulg, până la treizeci de centimetri deasupra ierbii. Se oprise acolo şi, brusc, dintr-un capăt al său (ambele erau identice, şi fața nu se deosebea de spate) izbucnise o flacără orbitoare. O dată cu flacăra se auzise un şuierat puternic, iar pisica lui Bill se răsucise şi sărise în picioare dintr-o singură mişcare, privind pe fereastră. Stupise încetişor şi blana de pe spinare şi ceafă i se zbârlise; la fel şi coada, groasă acum de aproape cinci centimetri.

Bill n-o atinse – cine se pricepe la pisici nu pune mâna pe ele când fac aşa –, dar îi vorbi:

— Cuminte, Beautiful. E-n regulă. Doar o navă de pe Marte care a venit să cucerească Pământul. Nu-i un şoricel.

Avea dreptate, cel puțin în prima parte a afirmației. Greşea într-un fel în privința ultimei propoziții. Dar să nu anticipăm.

După acea unică rafală a duzei sau ce-o fi fost, nava se prăbuşi pe ultimii treizeci de centimetri şi

rămase nemişcată pe iarbă. Nu se clintea. De la un capăt al ei se întindea o zonă în formă de evantai pe care solul era pârjolit pe o distanță de zece metri.

Apoi nu se mai întâmplă nimic, doar că oamenii începură să sosească în fugă, din toate direcțiile. Tot în fugă se apropiară şi trei polițişti, pentru a împiedica mulțimea să se apropie prea mult de obiectul extraterestru. După mintea polițiştilor, prea mult însemna la mai puțin de trei metri. Bill se gândi că era o dovadă clară de prostie. Dacă obiectul urma să explodeze, ar fi omorât probabil toată suflarea din cartier.

Dar nu explodă. Pur şi simplu zăcea acolo şi nu se întâmpla nimic. Nimic în afara rafalei care-i speriase pe Bill şi pe pisică. Siameza părea de-acum plictisită şi se întinsese la loc pe pervaz.

Bill reîncepu să-i mângâie neatent blana lucioasă.

— Asta-i ziua cea mare, Beautiful, spuse el. Să nu-mi spui mie „cuțu”, dacă şmecheria aia nu vine din spațiu. Cobor s-arunc o privire.

Coborî cu liftul. Ajunse la uşa blocului, încercă s-o deschidă şi nu reuşi. Prin geam zărea doar spinările oamenilor îngrămădiți lângă intrare. Când se ridică pe vârfuri şi-şi lungi gâtul să privească mai departe, văzu doar o mare de capete.

Reveni în lift.

— Pare agitație afară. E vreo paradă sau altceva?

întrebă liftierul.

— Altceva, răspunse Bill. O navă spațială de pe Marte, sau de altundeva tocmai a aterizat în Parcul Central.

— La naiba! Şi ce face?

— Nimic.

Liftierul rânji.

— Mare mucalit mai eşti, domnule Wheeler! Ce mai face pisica dumitale?

— Bine. Dar mâța ta?

— O ia razna. Aseară, când am ajuns acasă, a aruncat c-o carte în mine şi m-a nimerit ceva mai jos de pântece, iar dup-aia mi-a ținut predici juma' de noapte pentru c-am cheltuit trei dolari jum'ate. Dumneata te-ai procopsit c-o rasă mai bună.

— Cred şi eu, răspunse Bill.

Până ajunse la fereastra apartamentului său, jos se adunase o grămadă de lume. Strada se umpluse pe două cvartale în ambele sensuri, iar în parcul propriu-zis se găsea şi mai multă lume. Singura zonă liberă era în jurul navei spațiale; acum cercul eliberat avea o rază de şapte metri şi era alcătuit dintr-o mulțime de polițişti.

Grijuliu, Bill mută siameza mai încolo şi se aşeză pe pervaz.

— Avem locuri la lojă, Beautiful. Trebuia să-mi fi dat seama de la început şi să nu mai cobor degeaba.

Polițiştii se dădeau de ceasul morții încercând să mențină ordinea. Primeau mereu camioane pline

cu întăriri. Noii sosiți se zbăteau să ajungă în cercul degajat, apoi căutau să contribuie la lărgirea acestuia. Evident, cineva hotărâse că pe măsură ce se mărea cercul, scădea riscul unor accidente. Câteva uniforme kaki se infiltraseră şi ele acolo.

— Armata, se adresă Bill pisicii. Ofițerii barosani. Nu le văd tresele, dar individul acela cred că are cel puțin trei – se vede după cum umblă.

În cele din urmă, spectatorii fură împinşi până la alee. Între timp se adunaseră o mulțime de militari. Şase indivizi, unii în uniformă, alții civili, începuseră să lucreze cu mare atenție la navă. Întâi fotografiară, apoi efectuară măsurători, după care un tip cu o geantă mare, plină cu tot felul de scule, începu să râcâie atent metalul şi să facă teste.

— Un metalurg, Beautiful, explică Bill pisicii care nici nu se uita. Pun pariu pe cinci kile de ficat contra unui miorlăit că-i un aliaj complet necunoscut. Şi că are în el ceva care nu poate fi identificat. Ar trebui să te uiți şi tu, în loc să zaci de parcă ai fi drogată. E ziua cea *mare,* Beautiful! Ar putea fi începutul sfârşitului… sau începutul unei noi ere. Aş vrea să se grăbească şi s-o deschidă o dată.

În interiorul cercului pătrunseseră camioanele armatei. Şase avioane mari se roteau pe cer, făcând un zgomot infernal. Bill le privi suspicios:

— Bombardiere. Pun pariu că-s pline cu rachete. Nu ştiu ce-şi închipuie, doar dacă nu vor să bombardeze parcul, cu oameni cu tot, în caz că din chestia aia încep să iasă omuleți verzi cu lasere şi să omoare-n stânga şi-n dreapta. Atunci bombardierele i-ar putea lichida pe cei care scapă.

Dar din cilindru nu ieşi niciun omuleț verde. Militarii nu izbutiseră să găsească intrarea. Îl răsturnaseră, însă partea de dedesubt era la fel cu cea de deasupra. Din câte-şi puteau da seama, partea de dedesubt *era* partea de deasupra.

Apoi Bill înjură armata; din camioane fuseseră scoase componentele unui cort imens, iar oamenii în kaki montau piloni şi desfăşurau pânza.

— Eram sigur că vor face *asta,* Beautiful, se plânse Bill cu amărăciune. Era destul de rău dacă l-ar fi luat de-aici, dar să-l lase pentru a-l cerceta şi totuşi să ne blocheze privelişte a…

Cortul fusese înălțat. Bill vedea doar exteriorul lui, însă acolo nu se întâmpla nimic. Camioanele veneau şi plecau, ofițerii şi civilii intrau şi ieşeau.

După o vreme sună telefonul. Bill mângâie drăgăstos blana pisicii şi se duse să răspundă.

— Bill Wheeler? întrebă interlocutorul. Sunt generalul Kelly. Mi-ai fost recomandat ca biolog eminent. Mare specialist în domeniu. Corect?

— Corect. Sunt biolog, dar n-ar fi deloc modest din partea mea să afirm că sunt mare specialist. Care-i problema?

— O navă spațială a aterizat în Parcul Central.

— Nu mai spune!

— Te sun chiar de acolo – adunăm specialişti. Am dori ca împreună cu alți biologi să examinați cele găsite în interiorul… ăă… navei. Grimm de la Harvard se află în oraş şi vine încoace, iar Winslow de la Universitatea New York a sosit deja. E vizavi de Strada 83. În cât timp poți ajunge?

— În vreo zece secunde, dacă aş avea o paraşută. (îi dădu adresa şi numărul apartamentului.) Dacă trimiți doi băieți voinici în uniforme impozante, care să mă treacă prin mulțime, va dura mai puțin decât dacă aş încerca de unul singur. Clar?

— Perfect. Ți-i trimit imediat. Rămâi pe loc.

— Bine, încuviință Bill. *Ce* ați găsit în cilindru?

Trecu o secundă de ezitare, apoi vocea spuse:

— Aşteaptă până ajungi aici.

— Am instrumente, zise Bill. Instrumente de disecție. Medicamente. Reactivi. Vreau să ştiu ce să aduc. E un omuleț verde?

— Nu, răspunse vocea.

După altă secundă de ezitare, continuă:

— Pare a fi un şoarece. Un şoarece mort.

— Mulțumesc, spuse Bill.

Închise telefonul şi reveni la fereastră. Se uită acuzator la siameză.

— Beautiful, cineva îşi bate joc de mine, sau…

Pe fața lui se instală o încruntătură nedumerită, privind scena de peste drum. Doi polițişti ieşiră grăbiți din tort şi se îndreptară direct spre intrarea

blocului său. Începură să-şi croiască drum prin mulțime.

— Şterge-o, se adresă Bill pisicii, vin şerifii.

Se duse la dulap şi înhăță o valiză, apoi se repezi în cabinet şi îngrămădi în ea tot felul de instrumente şi sticluțe. Când se auzi primul ciocănit în uşă, era gata.

— Stai pe poziții, Beautiful. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva în legătură cu un şoarece.

Se alătură polițistului care-l aştepta în fața uşii şi fu escortat prin mulțime până în interiorul cercului, apoi înăuntrul cortului.

În jurul cilindrului era aglomerație. Bill trase cu ochiul peste umerii celorlalți şi observă că vehiculul fusese tăiat în două. În interior, acesta era capitonat cu un material asemănător pielii de căprioară, dar mai moale. Un individ îngenuncheat la unul din capete vorbea:

— …niciun mecanism de activare, de fapt *niciun fel* de mecanism. Nicio sârmuliță, niciun fir sau picătură de combustibil. Doar un cilindru gol, capitonat la interior. Domnilor, este *imposibil* să fi putut călători prin forțe proprii, totuşi a ajuns aici. Gravesend afirmă că materialele sunt evident extraterestre. Domnilor, sunt depăşit.

O altă voce rosti:

— Am o idee, domnule maior!

Vorbise cel pe al cărui umăr se sprijinea Bill Wheeler şi, cu o tresărire, Bill îl recunoscu pe posesorul vocii. Era preşedintele Statelor Unite.

Biologul încetă să se mai rezeme pe el.

— Nu sunt om de ştiinţă, zise preşedintele, şi voi propune doar o ipoteză. Ţineţi minte rafala izbucnită din ţeava de eşapament? S-ar putea ca ea să fi însemnat distrugerea, spulberarea mecanismului sau a sistemului de propulsie, oricare ar fi fost acesta. Poate că aceia care au trimis maşinăria n-au dorit să descoperim felul cum funcţionează. De aceea, a fost astfel construită încât mecanismul să se autodistrugă după aterizare. Colonele Roberts, ai examinat zona pârjolită. Ai găsit ceva care mi-ar putea confirma ipoteza?

— Da, domnule preşedinte, răspunse altă voce. Urme de metal, siliciu şi carbon, ca şi cum elementele acestea ar fi fost vaporizate de o căldură teribilă, apoi condensate şi pulverizate în mod uniform. Nu se poate găsi niciun fragment destul de mare, dar aşa indică instrumentele. Ar mai fi ceva…

Bill îşi dădu seama că i se vorbea.

— Bill Wheeler, nu-i aşa?

— Profesore Winslow! V-am văzut fotografia şi v-am citit articolul din *Jurnal.* Sunt onorat să vă cunosc şi…

— Lasă politeţurile şi aruncă o privire încoace.

Profesorul înşfăcă braţul lui Bill şi-l conduse la o masă din colţul cortului.

— Pentru toată lumea, arată ca un şoarece mort, dar nu-i aşa. Nu tocmai. Încă nu l-am disecat. Te-

am aşteptat pe tine şi pe Grimm. Am făcut însă analize de temperatură, i-am examinat blana la microscop şi i-am studiat musculatura. Este... ei bine, vezi şi singur.

Bill se uită. Părea un şoarece ca toţi şoarecii, dar numai privit din depărtare. Dacă erai biolog şi-l priveai de aproape, apăreau şi diferenţele.

Sosi şi Grimm. Cu delicateţe şi respect, disecară şoarecele. Diferenţele nu mai erau neînsemnate, ci enorme. În primul rând, oasele nu păreau a fi dure şi erau galben-deschis, nu albe. Sistemul digestiv nu diferea mult de cel normal; exista un sistem circulator, cu un fluid alb-lăptos, dar fără inimă. În schimb, se zăreau multe nodule plasate la intervale regulate pe venele şi arterele mai mari.

— Staţii de tranzit, comentă Grimm. Nicio pompă centrală. S-ar putea spune că există mai multe inimi mici în loc de una mare. Foarte eficient, zic eu. Asemenea creaturi n-ar avea probleme cardiace. Staţi să pun niţel din lichidul ăsta alb la microscop.

Cineva se sprijinea pe umărul lui Bill, apăsându-l incomod. Întoarse capul să-i spună respectivului câteva cuvinte dure şi-l văzu pe preşedinte.

— Extraterestru? întrebă acesta încetişor.

— Şi-ncă cum! răspunse Bill şi după o secundă adăugă „domnule preşedinte”.

Preşedintele chicoti şi întrebă iar:

— Credeţi că-i mort de mult, sau a murit în momentul sosirii?

De data aceasta răspunse Winslow.

— Putem doar ghici, domnule preşedinte, pentru că nu cunoaştem structura chimică a creaturii şi nici temperatura ei normală. I-am pus termometrul acum douăzeci de minute şi avea treizeci şi cinci de grade. Acum un minut, avea treizeci şi doi cu cinci. La ritmul acesta de pierdere a căldurii, nu se poate să fi murit de prea mult timp.

— Crezi că era o creatură inteligentă?

— Nu ştiu sigur, domnule preşedinte. Este prea diferită. Totuşi nu cred asta. Nu era mai inteligentă decât omologul ei terestru – şoarecele. Mărimea creierului şi circumvoluțiunile sunt similare.

— Nu crezi că ar fi posibil ca el să fi conceput nava.

— Fac prinsoare un milion la unu că nu, domnule preşedinte.

Nava aterizase pe la mijlocul după-amiezii; până când Bill reuşi să pornească spre casă, trecuse de miezul nopții. Nu zăbovise în parc, ci în laboratorul Universității unde continuase disecția şi analizele la microscop.

Mergea spre casă amețit, dar tot îşi aduse aminte cu vinovăție că nu hrănise pisica şi se grăbi cât putu pe ultimii metri.

Siameza îl privi cu reproş şi miorlăi atât de repede şi de continuu încât nu putu să desluşească aproape nimic până nu-i dădu nişte

ficat din frigider.

— Îmi pare rău, Beautiful. Iartă-mă şi pentru că nu ți-am adus şoarecele ăla, dar nu mi-ar fi dat voie dacă l-aş fi cerut, şi nici nu l-am cerut, pentru că ți-ar fi provocat indigestie.

Din cauza surescitării, dormi prost. Când se trezi, destul de devreme, se repezi după ziare, să vadă dacă apăruse ceva nou.

Nu apăruse nimic. Ziarele conțineau chiar şi mai puține informații decât ştia el. Era totuşi un subiect gras şi presa îl trata ca atare.

Bill petrecu cea mai mare parte a următoarelor trei zile în laboratorul Universității New York, ajutând la teste şi analize până ce din obiectul analizelor nu mai rămase mare lucru. Guvernul preluă după aceea rămăşițele, iar Bill redeveni un nume oarecare.

Alte trei zile rămase în casă, urmărind buletinele de ştiri de la radio şi de la televizor şi abonându-se la toate ziarele de limba engleză care apăreau la New York. Povestea se estompa însă treptat. Nu se mai întâmpla nimic, nu se făcură alte descoperiri şi chiar dacă apăru vreo idee sau teorie nouă, ea nu fu dată publicității.

În a şasea zi apăru un subiect mai senzațional: asasinarea preşedintelui Statelor Unite. Oamenii uitară de nava spațială.

Două zile mai târziu, primul-ministru al Marii Britanii fu ucis de un spaniol, iar în ziua următoare pe un membru minor al Politbiroului

din Moscova îl cuprinse amocul şi împuşcă un oficial important.

După încă o zi, o mulțime de ferestre din New York se transformară în cioburi, când o bună parte a unui district din Pennsylvania sări în aer. Pe o rază de câteva sute de kilometri, toți locuitorii ştiuseră că acolo era – sau fusese – un arsenal de arme nucleare. Explozia se petrecuse într-o zonă slab populată, aşa că nu muriseră prea mulți oameni, doar câteva sute.

În aceeaşi după-amiază, preşedintele trezoreriei îşi tăie beregata, declanşând criza financiară. A doua zi, nimeni nu dădu prea multă atenție răscoalei din Lake Succes, din cauza flotei neidentificate de submarine ce scufundase practic toate vasele din portul New Orleans.

*

În seara aceleiaşi zile, Bill Wheeler se plimba încoace şi-ncolo prin camera din față a apartamentului său. La răstimpuri, se oprea la fereastră ca s-o mângâie pe Beautiful şi să privească spre Parcul Central, luminat de reflectoare şi împânzit de cordoane militare, în locurile unde începuse amplasarea bateriilor antiaeriene.

Bill se simțea stors.

— Beautiful, noi am văzut începutul, chiar de la fereastra asta. Poate că sunt nebun, dar eu cred că nava spațială a declanşat totul. Dumnezeu ştie cum. Poate c-ar fi trebuit să-ți dau ție şoricelul ăla.

Este imposibil ca totul s-o fi luat razna aşa *dintr-o dată,* fără niciun impuls de la cineva sau ceva. Ia să ne gândim… Să presupunem că pe lângă şoarecele mort, în navă a mai sosit ceva. Ce putea fi? Să zicem că şoarecele era un animal de laborator, un cobai. A fost expediat cu nava şi a supravieţuit călătoriei, dar a murit imediat cum a ajuns aici. De ce? Am o bănuială neplăcută, Beautiful.

Se aşează pe scaun şi se lăsă pe spate, fixând cu privirea tavanul. Vorbi din nou:

— Să presupunem că inteligenţa superioară de Nu-Se-Ştie-Unde care a construit nava a călătorit cu ea. Să presupunem că nu era şoricelul, aşa-zisul şoricel. În acest caz, de vreme ce şoricelul era singurul lucru material de pe navă, rezultă că fiinţa cealaltă, invadatorul, nu avea o întrupare materială. Era o entitate care putea supravieţui în afara corpului – indiferent care ar fi fost el – pe care-l deţinea acolo de unde venea. Să mai presupunem că entitatea putea trăi în orice alt corp, aşa încât l-a lăsat pe-al său în siguranţă acasă şi a călătorit încoace în unul de împrumut, pe care-l putea abandona la sosire. Asta ar explica existenţa şoricelului şi faptul că el a murit după aterizare. Apoi, *creatura* respectivă a pătruns în corpul cuiva de-aici, probabil într-unul dintre primii oameni care au alergat spre navă când a aterizat. Trăieşte în corpul cuiva – într-un hotel de pe Broadway, sau într-o cocioabă din Bowery, sau

oriunde altundeva, prefăcându-se că-i o ființă umană. Ce zici, Beautiful, e plauzibil?

Se ridică şi începu să se plimbe de colo colo.

— Având puterea de a controla alte minți, s-a apucat să transforme lumea – adică Pământul – într-una potrivită pentru marțieni, venusieni sau ce-or fi ei. După câteva zile de studiu, şi-a dat seama că lumea se găseşte în pragul autodistrugerii şi n-are nevoie decât de un impuls. Ar fi putut pătrunde într-un dement pe care să-l determine să-l asasineze pe preşedinte şi să se lase prins asupra faptului. L-ar fi putut face pe rusul acela să-l împuşte pe şeful său. L-ar fi putut face pe spaniol să tragă în primul-ministru al Marii Britanii. Ar fi putut declanşa o răscoală sângeroasă în Statele Unite şi să determine un ofițer de pază să arunce în aer arsenalul de bombe nucleare. Ar fi putut… la naiba, Beautiful, *poate* împinge lumea într-un război total în mai puțin de-o săptămână! Practic, a şi făcut-o.

Păşi spre fereastră şi mângâie blana lucioasă a pisicii, în timp ce se încrunta spre cazematele ce se înălțau sub reflectoarele strălucitoare.

— A făcut-o şi, chiar dacă ipoteza mea e corectă, tot nu-l mai pot opri, pentru că n-am de unde să-l iau, iar acum nimeni nu m-ar mai crede. Va pregăti lumea pentru marțieni. Când se va sfârşi războiul, o mulțime de navete ca aceea, sau altele mai mari, vor putea ateriza aici şi să pună stăpânire pe ceea ce-a mai rămas, de zece ori mai

uşor decât ar fi acum.

Aprinse o țigară cu mâini tremurânde.

— Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât…

Se aşează din nou.

— Beautiful, trebuie să *încerc*. Oricât de țicnită ar fi ideea asta, trebuie s-o comunic autorităților, fie că voi fi sau nu crezut. Maiorul pe care l-am cunoscut era un tip inteligent. La fel şi generalul Kelly.

Porni spre telefon, apoi se opri.

— O să-i sun pe amândoi, dar mai întâi s-o pun puțin la punct. Să vedem dacă pot face vreo sugestie inteligentă privind modul cum ar putea încerca să găsească… *ființa*…

Gemu.

— E imposibil, Beautiful! Nici măcar nu-i obligatoriu să fi fost o ființă umană. Putea fi un animal… orice. Puteai fi tu. A pus probabil stăpânire pe orice tip de minte care a fost mai apropiat de al său. Dacă era cât de cât asemănător cu o felină, tu ai fi fost cea mai la îndemână.

Se ridică şi o privi fix, apoi spuse:

— Înnebunesc, Beautiful. Mi-aduc aminte cum ai sărit şi te-ai răsucit imediat după ce a explodat mecanismul navei. Şi apoi, Beautiful… în ultima vreme ai dormit de două ori mai mult decât de obicei. Dacă mintea ta ți-ar fi părăsit corpul… Ia stai, poate de *asta* nu te-am putut trezi ieri, ca să-ți dau de mâncare. Beautiful, pisicile se trezesc întotdeauna cu uşurință. *Pisicile.*

Bill se ridică din scaun, ameţit.

— Măi pisică, ori eu *sunt* nebun, ori…

Siameza îl privi apatic, cu ochi somnoroşi. Rosti distinct:

— *Las-o baltă.*

Pe jumătate ridicat, Bill păru, pentru o secundă, încă şi mai ameţit. Scutură din cap, ca şi cum ar fi încercat să şi-l limpezească.

— Despre ce vorbeam, Beautiful? De-atâta nesomn am ajuns cam uituc.

Păşi spre fereastră şi privi afară, în timp ce mângâia blana pisicii până o făcu să toarcă.

Ţi-e foame, Beautiful? întrebă. Vrei puţin ficat?

Siameza sări jos de pe pervaz, se frecă drăgăstos de piciorul lui şi rosti:

— Miau…

Natural

Henry Blodgett îşi privi ceasul de la încheietura mâinii şi văzu că era ora două noaptea. Disperat, închise manualul pe care-l studia, îl trânti şi-şi lăsă capul să-i cadă pe brațele întinse pe masă. Ştia că nu va absolvi examenul de a doua zi; cu cât studia mai mult geometria, cu atât înțelegea mai puțin din ea. Matematica fusese întotdeauna dificilă pentru el, iar acum constata că-i era imposibil să învețe geometria.

Iar dacă nu promova examenul, termina cu colegiul; în primii doi ani mai picase trei examene şi încă un eşec ar fi însemnat, conform regulamentului, eliminarea imediată.

Îşi dorea teribil de mult să absolve colegiul, deoarece diploma îi era absolut necesară carierei pe care şi-o alesese. Acum doar un miracol l-ar mai fi putut salva.

Se ridică brusc, fulgerat de o idee. De ce n-ar încerca o vrajă? Ocultismul îl interesase întotdeauna. Avea cărțile cuvenite şi citise adesea instrucțiunile simple pentru a conjura un demon şi a-l face să-ți îndeplinească dorințele. I se păruse cam riscant şi de aceea nu încercase niciodată, dar acum era un caz deosebit, care justifica orice risc. Numai folosind magia neagră ar fi putut deveni expert peste noapte într-o materie care fusese întotdeauna dificilă pentru el.

Apucă iute de pe raft cea mai renumită dintre cărțile sale de magie neagră, găsi pagina cu pricina

şi-şi reîmprospătă memoria asupra celor câteva lucruri simple de făcut.

Plin de entuziasm, eliberă podeaua, împingând mobilele lângă perete. Desenă pentagrama cu creta direct pe carpetă şi păşi în interiorul ei. Apoi rosti incantațiile.

Demonul era mult mai oribil decât anticipase. Îşi adună însă curajul şi începu să-i explice problema sa:

— Întotdeauna am fost slab la geometrie…

— *Mie*-mi spui, chicoti demonul.

Zâmbind flăcări, veni spre el trecând peste liniile de cretă ale hexagramei inutile, pe care Henry o desenase din greşeală în locul pentagramei protectoare.

Voodoo

Soția domnului Decker tocmai revenise dintr-o călătorie în Haiti; călătorie pe care o făcuse de una singură, ca să ofere amândurora o perioadă de calmare înainte de discutarea termenilor divorțului.

Nu reuşise. Niciunul dintre ei nu se liniştise câtuşi de puțin. De fapt, descoperiseră că acum se urau mai mult ca oricând.

— Jumătate, spuse doamna Decker cu fermitate. N-am să semnez pentru mai puțin de jumătate din bani, plus jumătate din proprietate.

— E ridicol!

— Da? Să ştii că aş putea avea totul. Cât am stat în Haiti, am studiat voodoo.

— Prostii, replică domnul Decker.

— Nu-s deloc prostii. Ar trebui să te bucuri că sunt o femeie bună la suflet, pentru că te-aş putea omorî fără probleme şi atunci aş căpăta *toți* banii şi *întreaga* proprietate, fără teamă de consecințe. O moarte provocată prin voodoo nu poate fi deosebită de un infarct.

— Prostii, repetă domnul Decker.

— Aşa crezi? Am aici ceară şi un ac de păr. Vrei să-mi dai un firicel de păr, sau o bucățică-două dintr-o unghie? Asta-i tot ce-mi trebuie… şi să mă laşi să-ți demonstrez.

— Nonsensuri, spuse domnul Decker.

— Atunci de ce ți-e teamă să mă laşi să-ncerc? Pentru că ştiu că merge, am să-ți fac o propunere.

Dacă nu mori, accept divorțul fără nicio pretenție. Dacă mori, voi căpăta totul automat.

— S-a făcut. Ia-ți ceara şi acul… Îşi privi unghiile prea scurte. Am să-ți dau nişte fire de păr.

Când reveni cu câteva şuvițe în capacul unei cutii de aspirină, doamna Decker începuse deja să înmoaie ceara. Încorpora şuvițele în ceară, apoi o modelă într-o figurină umană.

— O să-ți pară rău, zise ea şi înfipse acul în pieptul figurinei.

Domnul Decker fu uimit, totuşi simți mai degrabă mulțumire decât părere de rău. Nu crezuse în voodoo, însă fiind un individ prudent, nu riscase nici acum.

În plus, îl iritase dintotdeauna faptul că nevastă-sa îşi curăța atât de rar peria de păr.

Arena

Carson deschise ochii şi se trezi privind în sus, la o nebulozitate albastră, pâlpâitoare.

Era cald, iar el zăcea pe nisip şi o piatră ascuțită îl împungea în spate. Se întoarse pe o parte, scăpând de piatră, apoi se ridică în capul oaselor.

„Sunt nebun”, gândi el. „Nebun… sau mort… sau altceva.” Nisipul din jur era albastru-strălucitor. Pe Pământ însă, sau pe oricare altă planetă, nu exista un asemenea nisip.

Nisip albastru.

Nisip albastru, sub o cupolă albastră, care nu era nici cerul şi niciun plafon, ci o zonă circulară; deşi nu-i putea zări vârful, ştia, cumva, că era o zonă circulară şi limitată.

Luă un pumn de nisip şi-l lăsă să i se prefire printre degete. Acesta căzu pe piciorul său gol. *Gol*?

Era complet dezbrăcat şi trupul i se acoperise deja de transpirație din cauza căldurii, iar nisipul cel albastru se lipise de porțiunile mai umede.

Altfel, pielea corpului său era albă.

„Atunci”, gândi el, „nisipul într-adevăr este albastru. Dacă mi s-ar fi părut aşa, datorită luminii albastre, însemna ca şi eu să am aceeaşi culoare. Însă culoarea pielii mele este albă, deci a nisipului este albastră. *Nisip albastru.* Nu există nisip albastru. Nu există niciun loc care să semene cu acesta, unde mă aflu acum”.

Transpirația îi curgea în ochi.

Era cald, mai cald decât în Iad. Atât doar că Iadul – Iadul celor vechi – era roşu, nu albastru.

Iar dacă locul acesta nu era Iadul, ce putea fi? Dintre planete, numai Mercur era atât de fierbinte, însă aici nu se afla pe Mercur. Mercur se găsea la vreo şase miliarde de kilometri de…

Îşi aminti atunci unde fusese. Dincolo de orbita lui Pluto, în naveta monoloc, acoperind câteva milioane de kilometri de spațiu pe un flanc al flotei pământene, dispusă în evantai pentru a-i întâmpina pe Străini.

Apoi soneria bruscă, stridentă, a semnalului de alarmă, atunci când naveta inamică – vehiculul Străin – ajunsese în raza detectoarelor sale.

Nimeni nu ştia cine erau Străinii, cum arătau, sau din ce galaxie îndepărtată veneau, deşi se presupunea că aceasta se afla în direcția Pleiadelor.

La început fuseseră numai câteva raiduri sporadice asupra coloniilor şi avanposturilor pământene. Bătălii izolate între patrule terestre şi grupuri mici de nave Străine; confruntări uneori câştigate, alteori pierdute, fără a se reuşi vreodată captura unei nave extraterestre. De asemenea, niciun membru al vreunei colonii atacate nu supraviețuise pentru a-i descrie pe Străinii care ieşiseră din nave – dacă aceştia ieşiseră.

Inițial, nu reprezentase o amenințare serioasă, deoarece raidurile nu fuseseră nici numeroase, nici foarte periculoase. Luate individual, navele

inamice se dovediseră inferioare ca armament în fața celor mai bune nave pământene, deşi le depăşeau ca viteză şi manevrabilitate. De fapt, plusul de viteză le oferea Străinilor posibilitatea de a opta între luptă sau fugă, atunci când nu erau înconjurați.

Pământul se pregătise totuşi pentru eventualitatea unor necazuri serioase, pentru o confruntare, construind cea mai puternică armadă a tuturor timpurilor. Flota aceea aşteptase multă vreme. Acum sosise momentul înfruntării.

Cercetaşii aflați la treizeci de miliarde de kilometri în afara sistemului solar detectaseră apropierea unei flote numeroase – o flotă de război – a Străinilor. Cercetaşii nu mai apucaseră să se întoarcă, doar să-şi expedieze mesajele radiotronice. Iar acum, flota pământeană, cu zece mii de nave şi o jumătate de milion de combatanți, ieşise în afara orbitei lui Pluto, aşteptând duşmanul, gata să lupte până la moarte.

Într-adevăr, avea să fie o încleştare hotărâtoare, judecând după rapoartele celor din avanposturi, oameni care-şi jertfiseră viața pentru a transmite – înainte de moarte – informații despre mărimea şi forța de şoc a flotei inamice.

O încleştare cu şanse egale asupra posibilității de stăpânire a sistemului solar. Ultima şi *singura* şansă pentru Pământ şi coloniile sale, aflate la mila Străinilor dacă ar fi pierdut confruntarea…

Oh, da, Bob Carson îşi reamintea totul.

Nu-şi putea explica, totuşi, nisipul cel albastru şi cupola pâlpâitoare. Îşi amintea doar țârâitul neaşteptat al soneriei şi saltul său spre pupitrul de comandă. Degetele ce-i tremurau, încheind centurile scaunului. Punctul care creştea în visiplat.

Gura uscată. Conştiința că, în sfârşit, sosise *momentul*! Pentru el cel puțin, deoarece flotele propriu-zise nu se aflau încă în contact.

Aceea era prima lui luptă. Peste trei secunde, sau mai puțin, avea să fie victorios, sau un ciot carbonizat. Mort.

Trei secunde – atâta dura o bătălie spațială. Timp suficient ca să numeri încet până la trei, iar apoi fie câştigai, fie erai mort. O singură lovitură distrugea complet o navă blindată şi cu armament uşor, aşa cum era naveta monoloc.

Iute – în vreme ce, inconştient, buzele uscate formau cuvântul „Unu” – acționă comenzile ce menținеau punctul crescător în mijlocul reticulului de pe visiplat. Mâinile îi goneau, iar piciorul tremura deasupra pedalei declanşatoare a turelei. Singurul proiectil, conținând iad concentrat, care trebuia să-şi nimerească ținta, altfel… Pentru a doua lovitură, n-ar mai fi fost timp.

„Doi.” Nici nu ştia că rostise cifra. Pe visiplat nu se mai zărea doar un punct. Aflată la numai câteva mii de kilometri depărtare, naveta inamică ocupa întregul ecran, ca şi cum ar fi fost la câteva sute

de metri. Era un vehicul alungit, rapid, cam de aceeaşi mărime cu al lui.

Şi, într-adevăr, era o navetă extraterestră.

„Tr…” Piciorul atinse pedala de dare a focului.

Exact atunci, Străinul viră brusc şi ieşi din reticul. Carson manevră iute comenzile, căutând să-l urmărească.

Pentru o zecime de secundă, dispăruse complet de pe visiplat, dar când botul navetei se întoarse după el, îl zări din nou, în picaj spre sol.

Sol?

Era vreo iluzie optică. *Trebuia* să fie; planeta aceea – sau orice ar fi fost – acoperea acum visiplatul. Indiferent ce ar fi fost, nu putea exista acolo. Era imposibil. Cu excepția lui Neptun, aflată la cinci miliarde de kilometri depărtare, nu *exista* altă planetă apropiată; Pluto se găsea tocmai de cealaltă parte a Soarelui, minusculă şi îndepărtată.

Instrumentele de bord! Nu indicaseră niciun obiect de dimensiuni planetare, nici măcar un asteroid. Continuau să fie tăcute.

Deci, suprafața spre care cobora în picaj, suprafață aflată la numai câteva sute de kilometri dedesubt, nu putea să existe.

Apoi, îngrozit de posibilitatea unei prăbuşiri, Carson uită până şi de naveta Străină. Acționă rachetele de frânare frontală şi, când schimbarea bruscă de viteză îl propulsă înainte, apăsându-l în centurile de siguranță, acționă jeturile laterale din

dreapta pentru un viraj disperat. Apăsă manetele şi le *ținu* apăsate, ştiind că pentru evitarea ciocnirii avea nevoie de tot ceea ce-i puteau oferi motoarele, şi că un asemenea viraj putea duce la pierderea cunoştinței.

Aşa se şi întâmplase.

Asta fusese totul. Acum stătea pe nisip albastru şi fierbinte, dezbrăcat până la piele, dar teafăr. Nu se vedea nici urmă a navetei sale şi, de fapt, nicio urmă a *spațiului cosmic*. Curba de deasupra capului său nu era cerul, ci altceva.

Clătinându-se, se sculă în picioare.

Gravitația părea puțin mai mare decât cea terestră. Nu cu mult.

În față se întindea nisip neted, presărat ici-colo de câteva tufişuri spinoase tot albastre, dar de nuanțe diferite, unele mai deschise decât nisipul, altele mai întunecate.

De sub tufişul cel mai apropiat ieşi o creatură micuță, asemănătoare unei şopârle, deşi avea mai mult de patru picioare. Şi ea era tot albastră. Strălucitor de albastră. Îl zări şi fugi înapoi sub tufiş.

Carson privi din nou în sus, încercând să înțeleagă ce se afla deasupra capului. Nu era tocmai un acoperiş, însă avea formă de cupolă. Pâlpâia şi scânteia, orbindu-te dacă încercai să-l priveşti fix. În mod clar însă, se curba până la sol – până la nisipul cel albastru.

Pământeanul se găsea în preajma centrului

cercului acoperit de cupolă. Până la peretele cel mai apropiat, dacă se putea vorbi de un perete, erau cam o sută de metri. Aparent, o emisferă cu circumferința de două sute cincizeci de metri, din *ceva* albastru, fusese aşezată cu gura în jos pe nisip.

Totul era albastru, cu o singură excepție. Lângă peretele cel mai îndepărtat de Carson se zărea ceva roşu. Un obiect aproximativ sferic, cu diametrul de un metru. Se găsea prea departe ca să-l distingă limpede prin pâlpâirile albăstrui. Totuşi, inconştient, se înfioră.

Bărbatul îşi şterse sudoarea de pe frunte cu dosul palmei.

Era un vis? Un coşmar? Căldura, nisipul, senzația vagă de oroare ce o simțea privind obiectul roşu?

Un vis? Nu, în toiul unei lupte spațiale nu adormi şi nu visezi.

Moartea? Nici gând! Dacă nemurirea exista, n-ar fi fost ceva atât de lipsit de sens – cu nisip albastru, arşiță şi ceva roşu şi oribil.

Atunci, auzi vocea…

O auzi nu cu urechile, ci în interiorul minții. Venea de nicăieri, sau de peste tot.

Rătăcind prin multe spații şi dimensiuni, răsunară cuvintele în mintea lui Carson, *am găsit, în acest spațiu şi în acest timp, două rase gata să înceapă un război care ar fi exterminat pe una dintre ele şi ar fi slăbit-o pe cealaltă în asemenea*

măsură, încât ar fi regresat şi nu şi-ar fi împlinit destinul, ci, decăzând, s-ar fi întors în colbul neştiutor din care apăruse. Mi-am spus că aşa ceva nu trebuie să se întâmple.

„Cine… ce eşti?" Carson nu rostise întrebarea cu voce tare; cuvintele se formaseră singure în creierul său.

Nu ai înțelege pe deplin. Sunt… Urmă o pauză, de parcă vocea căuta în mintea bărbatului un cuvânt care nu exista acolo, un cuvânt pe care el nu-l ştia. *Sunt ultima treaptă din evoluția unei rase atât de vechi, încât timpul nu poate fi exprimat în cuvinte care să aibă înțeles pentru mintea ta. O rasă contopită într-o singură entitate, eternă…*

O entitate aşa cum ar putea deveni şi rasa voastră primitivă peste… (din nou căutarea termenului)… *un timp. Aşa cum ar putea deveni şi rasa pe care, în sinea ta, o denumeşti Străinii. Atunci am intervenit în bătălia inevitabilă, bătălie atât de crâncenă încât ar fi distrus ambele rase. Una trebuie să supraviețuiască. Una trebuie să progreseze şi să evolueze.*

„Una?" gândi Carson. „A mea, sau…?"

Eu pot opri războiul şi-i pot trimite pe Străini înapoi, în galaxia lor. Dar, mai devreme sau mai târziu, ei se vor reîntoarce, sau rasa ta va ajunge acolo. V-aş putea opri din această distrugere reciprocă doar rămânând permanent în acest spațiu şi timp, însă nu acest lucru îmi este imposibil.

Prin urmare, trebuie să intervin acum. Voi distruge complet una dintre flote, dar cealaltă nu va suferi nicio pierdere. Astfel, una dintre civilizații va supraviețui.

„Este un coşmar. Trebuie să fie un coşmar”, îşi spuse Carson.

Ştia însă că nu era aşa.

Era prea nebunesc, prea imposibil ca să nu fie adevărat.

Nu îndrăznea să întrebe „*care* dintre rase?”. Dar gândurile sale întrebară.

Va supraviețui cel mai puternic, spuse vocea. *Eu nu pot – şi nu vreau – să schimb nimic. Intervin numai pentru a o transforma într-o victorie completă, nu…* din nou căutarea ezitantă, *o victorie à la Pirus pentru o rasă decimată.*

De la periferia războiului încă nedeclanşat, am ales doi indivizi: tu şi un Străin. Citesc în mintea ta că în istoria străveche a popoarelor voastre aveau loc frecvent lupte între cei mai buni, pentru a hotărî soarta unor grupuri.

Tu şi oponentul tău vă aflați aici, unul contra celuilalt, goi şi neînarmați, în condiții nefamiliare şi inconfortabile pentru amândoi. Nu există o limită de timp, deoarece aici sunteți în afara timpului. Supraviețuitorul este alesul rasei. Rasa aceea va continua să existe.

„Dar…”, protestul lui Carson nu apucase să fie articulat şi glasul îi răspunse:

Totul este cinstit. Condițiile sunt de o asemenea

natură încât o reducere a puterii fizice nu va decide complet lupta. Există o barieră. Veți vedea. Inteligența şi curajul vor fi mult mai importante decât forța. În special curajul, care este dorința de supraviețuire.

„Dar în acest timp, flotele…"

Nu, vă găsiți în alt spațiu şi în alt timp. Atâta vreme cât veți rămâne aici, timpul nu se va clinti în universul cunoscut de voi. Văd că te întrebi dacă acest loc este real. Este şi în acelaşi timp nu este. Aşa cum – pentru înțelegerea ta limitată – eu sunt şi în acelaşi timp nu sunt real. Existența mea este mentală, nu fizică. M-ați văzut ca pe o planetă, dar puteam apărea ca un fir de praf, sau o stea.

Pentru tine însă, locul acesta este acum real. Ceea ce suferi aici este real. Iar dacă vei muri, va fi o moarte reală. Dacă mori, eşecul tău va însemna sfârşitul rasei tale. Asta este tot ceea ce trebuie să ştii…

Apoi glasul se stinse.

Carson rămase singur, deşi nu tocmai singur. Ridicând privirea, văzu că obiectul cel roşu, sfera roşie de oroare, despre care ştia acum că era Străinul, se rostogolea spre el.

Se rostogolea.

Nu putea desluşi mâini, picioare sau trăsături. Se rostogolea peste nisip cu iuțeala fluida a unei picături de mercur. Iar înaintea sa, într-un fel pe care Carson nu-l putea pricepe, venea un val paralizant de ură îngrețoşătoare, oribilă,

scârboasă.

Pământeanul privi iute în jur. Singurul obiect care putea fi folosit ca armă ar fi fost o piatră ce zăcea pe nisip la câțiva paşi de el. Fără să fie prea mare, avea muchii ascuțite ca o cremene. Chiar aducea puțin cu cremenea albăstruie.

O ridică şi se ghemui, gata să primească atacul. Sfera se apropia rapid, mai repede decât putea el alerga.

Nu avea timp să se gândească în ce fel să lupte şi, de fapt, cum să-ți faci un plan de luptă înaintea unei ființe ale cărei caracteristici, putere şi metode de atac nu le cunoşti? Rostogolindu-se atât de iute, părea mai mult decât oricând o sferă perfectă.

Zece metri. Cinci. Apoi se opri.

Mai degrabă *fu oprită.* Partea din față se turtise brusc, de parcă se izbise de un zid invizibil. După aceea pur şi simplu ricoşase.

Se rostogoli apoi din nou înainte, mai încet însă, mai prudent. Se opri iarăşi, în acelaşi loc. Încercă încă o dată, câțiva metri mai departe.

Exista o barieră invizibilă. Carson îşi reaminti gândul transmis creierului său de către Entitatea care-i adusese acolo: „… o reducere a puterii fizice nu va decide complet lupta. Există o barieră”.

Cu siguranță, un câmp de forță. Nu câmpul netzian, cunoscut de ştiința terestră, deoarece acela strălucea şi emitea un bâzâit. Cel de aici era invizibil şi tăcut.

Alcătuia pesemne un perete dintr-o parte în cealaltă a emisferei răsturnate. Carson nu mai trebui să verifice; verificarea o făcea Sfera, rostogolindu-se de-a lungul barierei şi căutând o breşă inexistentă.

Pământeanul înaintă şase paşi, cu mâna stângă întinsă în față, şi palma lui atinse bariera. O simți netedă şi moale, ca o suprafață de cauciuc, nu ca o bucată de sticlă. Era caldă, dar nu mai caldă decât nisipul de sub tălpile sale. Chiar de la o distanță minimă, era complet invizibilă.

Lăsă piatra din mână şi apăsă bariera cu ambele palme. Peretele păru că se curbează puțin, dar fusese numai o părere, deşi apăsase cu toată greutatea trupului. Îl simțea ca pe un cauciuc armat cu oțel. Rezilință limitată, apoi duritate.

Carson se ridică pe vârfuri, întinzând palmele cât mai sus, însă bariera nu dispărea.

Văzu că Sfera se întorcea, după ce ajunsese la unul dintre capetele peretelui. Senzația de greață îl asaltă din nou pe Carson şi, când Sfera trecu prin fața lui, se retrase puțin. Extraterestrul nu se opri.

Dar dacă bariera dispărea sub nivelul solului? Bărbatul îngenunche şi începu să sape în nisip. Era moale, uşor de excavat. La o jumătate de metru adâncime, bariera continua să fie prezentă.

Sfera se întorcea iarăşi. Evident, nu găsise nicio breşă.

„Trebuie totuşi să existe o modalitate de a fi

străbătută”, gândi Carson. „Cumva, trebuie să ajungem unul la celălalt, altfel duelul acesta este lipsit de sens.”

Deocamdată nu era însă nicio grabă în descoperirea trecerii. Trebuia să încerce altceva. Sfera se întorsese şi se oprise în faţa lui, la numai doi metri. Părea că-l studiază, deşi Carson nu desluşea organe de simț externe. Nimic similar unor ochi, urechi, sau măcar unei guri. Zări în cele din urmă nişte fante, cam o duzină, şi văzu cum din două fante țâşniră brusc două tentacule, ce se afundară în nisip, parcă testându-i structura. Tentaculele aveau diametrul de doi centimetri şi lungimea de aproape jumătate de metru.

Erau retractabile; când nu erau folosite, stăteau în fante. Când Străinul se rostogolea, ele se retrăgeau şi aparent nu aveau legătură cu modul său de locomoție. Aceasta, bănui Carson, se realiza prin schimbarea poziției centrului de greutate – deşi nu-şi putea imagina *cum* anume.

Privind creatura, bărbatul se înfioră. Era străină, oribilă şi complet diferită de orice exista pe Pământ, sau pe celelalte planete ale sistemului solar. Instinctiv, ştiu că mintea îi era la fel de diferită ca şi trupul.

Trebuia totuşi să încerce. Dacă ființa nu deținea niciun fel de calități telepatice, încercarea era sortită eşecului, dar Carson bănuia că le are. Oricum, cu câteva minute în urmă, când se năpustise spre el, existase ceva clar. Un val

aproape tangibil de ură.

Dacă putuse emite aşa ceva, poate că-i putea citi şi gândurile, ceea ce era de ajuns pentru scopul său.

Cu gesturi largi, Carson ridică piatra care fusese singura lui armă, apoi o aruncă jos, arătându-şi palmele goale.

Vorbi cu glas tare, ştiind că deşi cuvintele erau de neînțeles celeilalte ființe, pronunțarea lor îl făcea să se concentreze mai bine asupra mesajului:

— Nu putem face pace? întrebă el cu o voce care sună ciudat în tăcerea absolută. Entitatea care ne-a adus aici a spus ce se va întâmpla dacă rasele noastre se vor război – dispariția uneia şi slăbirea şi degenerarea celeilalte. Lupta dintre ele, a spus Entitatea, depinde de ceea ce vom face noi aici. De ce să nu cădem de acord asupra unei păci – ai tăi în galaxia voastră, ai mei în a noastră?

Îşi goli apoi mintea, aşteptând un răspuns.

Când acesta veni, îl izbi de-a dreptul fizic. Se retrase câțiva păşi, îngrozit de intensitatea şi profunzimea urii şi dorinței-de-ucidere a imaginilor roşii ce-l asaltaseră. Nu cuvinte articulate, aşa cum îi apăruseră gândurile Entității, ci valuri de sentimente maligne.

Pentru o clipă, care i se păru o eternitate, trebuie să lupte împotriva impactului mental al urii, să se zbată pentru a-şi curăța creierul şi a izgoni gândurile străine, cărora le dăduse cale liberă,

alungându-le pe ale sale. Îi venea să vomite.

Treptat, mintea i se limpezi; treptat, ca mintea unui om trezit din coşmar, care înlătură ţesătura de spaimă a visului. Gâfâia şi se simţea slăbit, dar putea gândi.

Privi Sfera. Rămăsese nemişcată în timpul duelului mental pe care aproape îl câştigase. Se rostogoli apoi câţiva metri într-o parte, către cel mai apropiat tufiş. Din fante ţâşniră trei tentacule, ce începură să investigheze rămurelele.

— Bine, rosti Carson, deci e război. Izbuti să zâmbească. Dacă te-am înţeles bine, pacea nu-i pentru tine.

Şi, pentru că la urma urmei era tânăr şi nu putea rezista impulsului de-a fi dramatic, adăugă:

— Pe viaţă şi pe moarte!

În tăcerea nemişcată, glasul îi sună însă, chiar şi lui, prostesc. Îşi dădu seama că era *într-adevăr* vorba de moarte. Nu numai moartea sa ori a fiinţei roşii, căreia îi spunea acum Sfera, ci moartea uneia dintre rasele lor. Dacă el dădea greş, însemna sfârşitul omenirii.

Se simţi neînsemnat şi-i fu teamă să se gândească la asta. Mai mult chiar decât să se gândească... să *ştie* acest lucru. Într-un fel, cu o înţelegere care depăşea chiar credinţa, ştia că Entitatea care aranjase acest duel spusese adevărul în legătură cu intenţiile şi puterile ei. Nu glumise.

Viitorul omenirii depindea de *el.* Era groaznic să

cunoască un asemenea lucru şi-şi alungă gândul respectiv. Trebuia să se concentreze asupra situației existente.

Trebuia să existe o cale de a traversa bariera, sau de a ucide prin barieră.

Mental? Spera că nu, deoarece, evident, Sfera deținea puteri telepate mai puternice decât cele primitive, nedezvoltate ale rasei umane. Sau nu era aşa?

Izbutise să-şi izgonească gândurile Sferei din minte; nu putea oare el însuşi să emită altele? Dacă aptitudinile de emisie ale Sferei erau mai puternice, poate că recepția era mai vulnerabilă.

O privi şi se strădui să-şi concentreze toate gândurile asupra ei.

„Mori", se gândi. „O să mori. Mori! Mori…"

Încercă mai multe gânduri şi imagini mentale. Transpirația îi curgea pe frunte şi tremura datorită efortului. Sfera continua însă cercetarea tufişului, câtuşi de puțin impresionată.

Deci *aceasta* nu era o soluție.

Carson se simțea slăbit şi amețit de căldură şi concentrare. Se aşează pe nisip, ca să se odihnească, studiind atent Sfera. Poate că, printr-o observare minuțioasă, îi va putea aprecia forța şi-i va ghici slăbiciunile, aflând lucruri importante, dacă avea să se ajungă la o luptă corp la corp.

Sfera rupea rămurele. Bărbatul privi atent, încercând să-i aprecieze efortul depus. Mai târziu, se gândi el, va căuta un tufiş asemănător în

jumătatea sa de arenă şi va rupe crenguțe la fel de groase, comparându-şi astfel forța fizică a brațelor cu cea a tentaculelor.

Crenguțele se rupeau cu greutate; Sfera se chinuia cu fiecare în parte. Tentaculele erau bifurcate la capăt şi bifurcațiile se terminau cu unghii sau gheare. Ghearele nu păreau foarte lungi sau periculoase. Nu mai mult decât unghiile lui Carson, dacă le-ar fi lăsat să crească puțin.

Pe ansamblu, Sfera nu părea impresionantă din punct de vedere fizic. Numai dacă, bineînțeles, lemnul crenguțelor nu era foarte dur. Carson privi în jur şi... da, chiar lângă el se găsea un tufiş identic.

Se întinse şi trase de o crenguță. Era uscată, lesne de rupt. Desigur, s-ar fi putut ca Sfera să se fi prefăcut în mod deliberat, însă bărbatul nu credea aşa ceva.

Pe de altă parte, unde era vulnerabilă? Cum ar fi trebuit s-o ucidă, dacă se ivea posibilitatea? O studie din nou. Exteriorul părea destul de dur. Avea nevoie de o armă ascuțită. Culese din nou piatra de pe nisip. Era lungă de aproape treizeci de centimetri, îngustă şi destul de ascuțită la un capăt. Dacă se putea ciopli, precum cremenea, putea obține din ea un cuțit acceptabil.

Sfera continua să cerceteze vegetația. Se rostogoli din nou, până la un tufiş de alt tip. O şopârlă albastră, cu multe picioare, aidoma celei văzute de Carson în partea sa de barieră, țâşni de

sub tufiş.

Un tentacul al Sferei şfichiui, o prinse şi o ridică. Alt tentacul începu să smulgă picioarele şopârlei, cu calm şi nepăsare de parcă ar fi rupt crenguțe. Şopârla se zbătea disperată, emițând un strigăt ascuțit şi pițigăiat, primul sunet pe care Carson îl auzea acolo, cu excepția glasului său.

Bărbatul se înfioră şi vru să-şi ferească privirea. Continuă totuşi să observe; orice lucru aflat despre duşmanul său putea fi prețios. Chiar şi cruzimea aceea inutilă. În special, se gândi el cu un resentiment brusc, cruzimea aceea inutilă. I-ar fi venit mai uşor să ucidă creatura, dacă şi când se va ivi ocazia.

Din acest motiv, continua să urmărească dezmembrarea şopârlei.

Se simți totuşi uşurat când, cu jumătate dintre picioare rupte, şopârla nu mai țipă şi nu se mai zbătu, ci rămase inertă în tentaculele Sferei.

Duşmanul nu mai continuă. Disprețuitor, azvârli şopârla în direcția lui Carson. Animalul pluti prin aer şi ateriză la picioarele pământeanului.

Trecuse prin barieră! Bariera nu mai exista!

Într-o clipă, Carson sări în picioare şi, cu cuțitul strâns în mână, se năpusti înainte. Avea să încheie socotelile, acum şi aici! O dată ce bariera nu mai era…

Bariera exista însă. Descoperi lucrul acesta în modul cel mai neplăcut, izbindu-se cu capul de ea

şi aproape pierzându-şi cunoştința. Căzu îndărăt.

Când se ridică, scuturând din cap pentru a-şi limpezi mintea, zări ceva zburând către el prin aer şi, pentru a se feri, se aruncă din nou pe nisip, în lateral. Evită proiectilul, dar simți o durere ascuțită în gamba stângă.

Ignorând durerea, se rostogoli pe spate, apoi se ridică. Văzu că fusese lovit de o piatră. Sfera ridica acum alta şi, strângând-o între două tentacule, se pregătea s-o azvârle.

Piatra zbură către el, însă o evită cu uşurință, păşind într-o parte. Se părea că extraterestrul putea azvârli cu precizie, însă nici tare, nici departe. Prima piatră îl lovise din cauză că fusese căzut şi o zărise abia în ultimul moment.

În clipa când păşi în lateral, ferindu-se, Carson duse înapoi brațul drept, azvârlind piatra pe care o ținuse în mână. Dacă proiectilele puteau traversa bariera, gândi el brusc înviorat, amândoi puteau participa la joc. Iar brațul drept al unui pământean…

De la o distanță de numai patru metri, nu putea rata o țintă circulară cu diametrul de un metru şi nu rată. Piatra şuieră drept şi cu o viteză mult mai mare decât a proiectilelor aruncate de Sferă. O izbi drept în mijloc; din nefericire, cu partea plată, nu cu vârful.

Produse un zgomot surd şi, probabil, durere. Sfera căută altă piatră, apoi se răzgândi şi se îndepărtă. Până ce Carson găsi şi aruncă alt

bolovan, duşmanul se afla la vreo patruzeci de metri de barieră.

Al doilea proiectil ratã de puțin, iar al treilea avu bătaia prea scurtă. Sfera ieşise din raza de azvârlire – cel puțin din raza unui bolovan suficient de greu ca să rănească.

Carson rânji. Repriza aceasta fusese a lui. Cu excepția…

Zâmbetul îi dispăru când se aplecă să-şi examineze gamba. Muchia tăioasă a unei pietre făcuse o tăietură destul de adâncă şi lungă de câțiva centimetri. Sângera binişor, totuşi nu credea că-i fusese atinsă o arteră. Dacă sângele se oprea de la sine, era perfect. Dacă nu, va avea probleme.

Exista însă ceva mai important de lămurit. Natura barierei.

Înaintă, avansând cu brațele întinse. O găsi; apoi, menținând o palmă pe ea, azvârli un pumn de nisip. Nisipul trecu dincolo. Mâna lui – nu.

Oprea materia organică, dar nu şi pe cea anorganică? Nu, deoarece şopârla moartă traversase bariera şi, vie sau moartă, fusese cu siguranță organică. Îngăduia trecerea materiei vegetale? Rupse o crenguță şi o întinse spre barieră. Rămurica trecu fără nicio rezistență, dar degetele care o țineau se opriră.

El şi Sfera nu puteau traversa bariera. Însă pietrele, nisipul, şopârla moartă…

Dar o şopârlă vie? Căută sub tufişuri până găsi

una şi o prinse. O aruncă încet înspre barieră, însă ricoşă şi fugi iute peste nisip.

Acesta părea, deci, să fie răspunsul. Bariera funcționa numai pentru ființele vii. Materia moartă sau anorganică o putea traversa.

Rezolvând asta, Carson privi din nou rana de la picior. Sângele se oprise, deci nu mai avea grija fabricării unui garou. Trebuia totuşi să găsească apă şi să curețe tăietura.

Apa... gândul ei îi reaminti cât era de însetat. *Trebuia* să găsească apă, altfel duelul n-avea să dureze prea mult.

Şchiopătând uşor, începu să ocolească partea lui de arenă. Merse către dreapta, menținând o mână pe barieră, până ajunse la peretele curbat. Era vizibil, albastru-cenuşiu, iar la pipăit se simțea la fel ca bariera centrală.

Făcu o încercare şi aruncă un pumn de nisip spre el; nisipul trecu dincolo. Cupola era tot un câmp de forță, însă opac, nu transparent ca bariera.

Îl ocoli până ajunse din nou la barieră şi porni în lungul acesteia, revenind la punctul de plecare.

Niciun semn de apă.

Îngrijorat de acum, parcurse distanța dintre barieră şi perete în zigzaguri ce acopereau toată suprafața.

Niciun pic de apă. Nisip albastru, tufişuri albastre şi o căldură insuportabilă. Nimic altceva.

Se gândi enervat că imaginația lui era de vină,

că, de fapt, nu putea fi *atât* de însetat. De câte ore se afla aici? Desigur, în dimensiunea spațială din care fusese adus nu trecuse nicio clipă. Entitatea îi spusese că, atâta vreme cât stăteau aici, timpul rămânea nemişcat în cealaltă parte. Totuşi, procesele corpului său se desfăşurau absolut la fel ca înainte. Considerând atunci nevoile sale, de câtă vreme se afla aici? De trei sau poate de patru ore. Cu siguranță, nu atât de mult încât să sufere de sete.

Cu toate acestea, suferea; gâtlejul îi era uscat şi ardea. Probabil căldura era de vină. Era *arşiță*! Presupunea că sunt cincizeci de grade Celsius. O căldură uscată, neclintită, fără adiere.

Şchiopăta destul de rău şi aproape că se prăbuşi când încheie explorarea zadarnică a domeniului său.

Privi către Sfera nemişcată, sperând că se găsea într-o stare la fel de jalnică. Poate că nici ea nu era încântată. Entitatea spusese că, pentru amândoi, condițiile erau la fel de nefamiliare şi neplăcute. Poate că extraterestrul venea de pe o planetă unde temperatura de şaizeci de grade reprezenta limita inferioară. Poate că înghețа de frig, în vreme ce Carson se cocea.

Poate că aerul era prea dens pentru Sferă, aşa cum pământeanului i se părea rarefiat. Efortul explorării îl făcuse să gâfâie. Îşi dădu seama că atmosfera nu era mult mai densă decât cea marțiană.

Nici picătură de apă.

Oricum, asta era fatal pentru el. Dacă nu găsea o modalitate de a traversa bariera, sau de a-şi ucide adversarul de la distanță, în cele din urmă avea să moară de sete.

Ideea îi dădu un imbold de urgență disperată. *Trebuia* să se grăbească.

Rămase totuşi întins, odihnindu-se şi gândindu-se.

Ce putea face? Nimic, şi totuşi multe. De exemplu, cele câteva varietăți de tufişuri… Nu păreau promițătoare, dar trebuia să le examineze. Apoi piciorul – trebuia să facă neapărat ceva, chiar dacă nu avea apă ca să curețe rana. Să strângă bolovani pentru muniție… Să găsească o piatră din care să cioplească un cuțit…

Piciorul îl durea acum destul de rău şi hotărî să înceapă cu el. Un tufiş avea frunze – în tot cazul, ceva similar frunzelor. Culese mai multe, le studie şi decise să-şi încerce norocul. Şterse cu ele nisipul, murdăria şi sângele închegat, apoi făcu un bandaj din alte frunze, legându-l peste rană cu mlădițe din acelaşi tufiş.

Mlădițele erau neaşteptat de rezistente. Lungi şi flexibile, se îndoiau uşor, totuşi nu le putea rupe. Trebui să le reteze din tufiş cu muchia tăioasă a unei cremene albastre. Vlăstarele groase aveau peste treizeci de centimetri lungime şi reținu pentru viitor faptul că dintr-un mănunchi putea împleti o funie bunicică. Poate aveau să fie

folositoare la ceva.

După aceea îşi făcu un cuțit. Cremenea albastră *se putea* ciopli. Dintr-o aşchie lungă de douăzeci şi cinci de centimetri rezultă o armă primitivă, dar ucigătoare. Din nuielele tufişului împleti un fel de centură de care atârnă cuțitul, astfel ca să-l aibă tot timpul cu el, păstrându-şi mâinile libere.

Reveni la cercetarea tufişului. Pe lângă cel examinat deja, existau trei soiuri. Unul nu avea frunze, iar lemnul era uscat şi sfărâmicios ca o rădăcină găunoasă şi putredă. Altul avea lemnul moale şi ațos. Părea excelent pentru foc. Al treilea soi aducea cel mai mult cu lemnul. Avea frunze fragile, care cădeau la o simplă atingere, însă rămurelele, deşi scurte, erau drepte şi tari.

Era groaznic, insuportabil de cald.

Şchiopătă până la barieră, ca să vadă dacă mai exista acolo. Nu dispăruse.

Rămase locului, privind Sfera. Aceasta păstra distanța față de barieră, rămânând în afara razei sale de azvârlire. Se deplasa de colo-colo, trebăluind ceva. Carson nu-şi dădea seama despre ce era vorba.

La un moment dat, Sfera îşi opri activitatea, se apropie puțin şi păru că-şi concentrează atenția asupra lui. Din nou, Carson trebui să se lupte cu un val de greață. Aruncă o piatră într-acolo şi extraterestrul se retrase, reluându-şi operațiunile îndepărtate.

Cel puțin, îl putea ține la distanță.

„Mare lucru câştig prin *asta”*, gândi bărbatul cu amărăciune. Îşi petrecu totuşi următoarele ore, adunând bolovani de mărime potrivită pentru azvârlit şi pregătind câteva grămăjoare în preajma barierei.

Gâtul îi ardea acum. Îi venea greu să se gândească la altceva decât la apă.

Trebuia totuşi să se concentreze asupra altor lucruri. Cum să treacă prin, peste sau pe sub barieră, cum să ajungă la sfera roşie şi s-o ucidă, înainte ca să fie el ucis de căldură şi sete?

Bariera se întindea dintr-o parte în cealaltă, dar cât era de înaltă şi cât se adâncea sub nisip?

Pentru o clipă, mintea lui Carson fu prea amețită ca să se poată gândi la rezolvarea atâtor lucruri. Întins pe nisipul fierbinte – nu-şi amintea când se aşezase –, privea o şopârlă albastră care fugi de sub un tufiş sub altul.

Acolo se opri şi-l privi.

Bărbatul zâmbi. Poate că-l ajunsese oboseala, căci îşi aminti poveştile străvechi ale căutătorilor din deşerturile marțiene, preluate din alte poveşti de pe Pământ: „În scurtă vreme, ajungi atât de însingurat încât începi să vorbeşti cu şopârlele şi nu mult după aceea vezi că şi ele îți vorbesc…”

Ar fi trebuit desigur să se gândească în ce fel să ucidă Sfera, dar în loc de asta zâmbi spre şopârlă şi rosti:

— Salut, ce mai faci?

Şopârla înaintă puțin către el.

— Salut, răspunse ea.

Carson rămăsese o clipă uluit, apoi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs. Gâtul nu-l duru din cauza râsului, deci nu putea fi chiar *atât* de însetat.

De ce nu? De ce n-ar fi fost posibil ca Entitatea care organizase acest coşmar să nu fi avut şi simțul umorului, pe lângă toate celelalte puteri? „Şopârle vorbitoare care-mi răspund în graiul meu atunci când le vorbesc… O atenție mişcătoare!”

Zâmbi din nou şopârlei şi spuse:

— Vino aici.

Şopârla se întoarse însă şi fugi de la un tufiş la altul, până dispăru din vedere.

Îi era iarăşi sete.

Trebuia totuşi să *întreprindă* ceva. Nu putea câştiga confruntarea stând pe loc, transpirând şi simțindu-se mizerabil. Trebuia să *întreprindă* ceva. Dar ce anume?

Să ajungă dincolo. Nu putea trece nici prin barieră, nici peste ea. Dar pe dedesubt? Gândindu-se mai bine, săpând poți să dai de apă. Doi iepuri dintr-o lovitură…

Strâmbându-se de durere, Carson şchiopătă până lângă barieră şi începu să sape, scoțând nisipul cu ambele mâini. Munca era grea şi lentă, fiindcă nisipul curgea înăuntru, iar diametrul gropii trebuia să crească în acelaşi timp cu adâncimea. Nu ştia câte ore trecuseră, dar la un metru şi jumătate adâncime întâlni un strat de

piatră. Piatră uscată; nici urmă de apă.

Câmpul de forță al barierei mergea până la piatră. Nicio şansă! Nici apă. Nimic!

Se târî afară din groapă şi rămase gâfâind, apoi ridică privirea ca să vadă ce făcea Sfera. Se ocupase cu ceva între timp.

Aşa era. Din crengi legate cu nuiele, construise o ramă ciudată, aproximativ pătrată, cu latura de un metru. Ca să vadă mai bine, Carson sui pe movila de nisip excavat din groapă şi privi atent.

Înapoia ramei se găseau două ramuri lungi; una dintre ele avea un fel de cupă. Bărbatul se gândi că semăna cu o catapultă.

Asta şi era. Sfera puse un bolovan în cupă. Un tentacul deplasă cealaltă ramură în sus şi în jos de câteva ori, apoi întoarse încet maşinăria, ca şi cum ar fi țintit, şi ramura cu bolovanul se ridică brusc în sus şi înainte.

Piatra trecu la câțiva metri peste capul lui Carson, aşa încât nu trebui să se ferească, dar, apreciind distanța parcursă, pământeanul fluieră încetişor. El n-ar fi putut arunca la asemenea depărtare nicio piatră de două ori mai uşoară. Chiar dacă s-ar fi retras la limita semicercului său, tot n-ar fi ieşit din bătaia catapultei, dacă Sfera ar fi venit lângă barieră.

Altă piatră şuieră pe deasupra. De data asta, mai aproape.

Decise că lucrurile deveneau primejdioase. Era cazul să întreprindă ceva.

Deplasându-se în lungul barierei, astfel încât catapulta să nu-l poată ochi, aruncă şi el câteva pietre. Îşi dădu seama că nu făcea mare lucru. Pietrele trebuiau să fie mici, altfel nu le putea zvârli atât de departe. Dacă loveau catapulta, ricoşau inofensive. Iar de la asemenea distanță, Sferei nu-i era deloc greu să se ferească.

În plus, îl durea brațul. De fapt, îl durea tot corpul vlăguit. Dacă s-ar fi putut odihni puțin, fără să fie nevoit să evite proiectilele pe care catapulta le expedia regulat la fiecare treizeci de secunde…

Se împletici până în fundul arenei. Apoi, îşi dădu seama că nici acolo nu era mai bine. Pietrele ajungeau şi aici, deşi intervalul dintre două proiectile era mai îndelungat, poate pentru că timpul de armare al catapultei creştea o dată cu distanța.

Obosit, reveni lângă barieră. Căzu de câteva ori şi de abia se putu scula în picioare ca să continue. Ştia că se apropia de limita puterilor. Nu îndrăznea totuşi să se oprească, până nu scotea catapulta din funcțiune. Dacă ar fi adormit, nu s-ar mai fi trezit niciodată.

Ideea i-o dădu unul dintre proiectile. Izbise într-un morman de pietre adunate de Carson lângă barieră şi făcuse o scânteie.

Scântei! Foc! Omul primitiv făcuse focul ciocnind două pietre şi obținând scântei, iar cu lemnişoarele acelea uscate drept iască…

Din fericire, un asemenea tufiş se găsea chiar

lângă Carson. Îl rupse şi, răbdător, ciocni două pietre până ce o scânteie atinse lemnul sfărâmicios al tufişului. Se aprinse atât de brusc încât îi pârli sprâncenele, iar după câteva secunde arsese cu totul.

Avea acum ideea. Peste câteva minute, făcuse un foc mititel înapoia grămezii de nisip extras cu câteva ore înainte din groapă. Începuse cu tufişurile ca iasca, iar acum folosea alt lemn, care ardea mai încet şi menținea o flacără constantă.

Nuielele greu de rupt nu ardeau dintr-o dată; asta făcea ca proiectilele incendiare să fie uşor de construit şi aruncat. Legă câteva crenguțe de o piatră, ca să aibă greutate, iar tot ansamblul era prins de o nuia flexibilă, cu care să-l propulseze.

Pregăti şase proiectile, înainte de a-l aprinde şi azvârli pe primul. Acesta nu-şi nimeri ținta şi Sfera începu să se retragă grăbit, târând catapulta. Carson le avea însă gata şi pe celelalte şi le aruncă iute, unul după altul. Al patrulea se agăță de rama catapultei, reuşind să o incendieze. Extraterestrul încercă disperat să stângă focul, acoperindu-i cu nisip, dar tentaculele lui cu gheare cuprindeau prea puțin nisip şi eforturile îi fură zadarnice. Catapulta arse.

Sfera se îndepărtă de foc, concentrându-şi atenția asupra lui Carson, care simți iarăşi valul de ură şi greață. Era însă mult mai slab; ori Sfera obosise, ori bărbatul învățase cum să se apere de atacul mental.

Îi dădu cu tifla, apoi o alungă azvârlind un bolovan. Sfera se întoarse în partea din spate a arenei şi reîncepu să smulgă tufişuri. Construia probabil altă catapultă.

Carson verifică – pentru a suta oară – dacă bariera continua să funcționeze, apoi se pomeni pe nisip. Picioarele îi cedaseră de oboseală.

Gamba îi pulsa dureros şi gâtlejul îi ardea de sete. Toate păleau însă înaintea epuizării fizice totale care-i cuprinsese trupul.

Şi a căldurii.

„Aşa trebuie să fie în Iad”, gândi el. Iadul în care credeau anticii. Se luptă să rămână treaz, lucru de altfel inutil, deoarece nu putea face nimic. Nimic, atâta vreme cât bariera rămânea impenetrabilă, iar Sfera rămânea în afara razei lui de aruncare.

Trebuia totuşi să existe o soluție. Încercă să-şi amintească unele lucruri citite în cărțile de arheologie despre metodele de luptă folosite în epocile dinaintea metalului şi plasticului. Primul fusese proiectilul de piatră. Pe acesta îl avea şi el.

Singura îmbunătățire ar fi fost o catapultă, precum cea folosită de Sferă. El însă nu putea construi aşa ceva, oricum nu din crenguțele tufişurilor, niciuna mai lungă de treizeci de centimetri. Desigur, putea să-şi imagineze mecanismul, dar nu mai avea rezistența necesară unei munci de câteva zile.

Zile? Sfera construise o catapultă. Trecuseră deja câteva zile? apoi îşi aminti că extraterestrul

avea multe tentacule cu care putea lucra şi, fără îndoială, făcea unele lucruri mai repede decât el.

De fapt, o catapultă n-ar fi decis înfruntarea. Trebuia să conceapă ceva mai ingenios.

Arc şi săgeți? Nu, încercase cândva să tragă cu arcul şi ştia că nu avea aptitudini. Nici chiar cu un arc profesional, din fibră de carbon, cu care precizia era maximă. Ce să mai zică de materialele primitive de care dispunea aici, cu care abia dacă ar fi propulsat săgeata la depărtarea la care ajungea cu piatra, ca să nu mai amintească de lipsa de precizie?

O lance? Da, asta *putea* construi. Inutilă la distanță, însă folositoare în lupta de aproape, dacă avea să se ajungă vreodată la aşa ceva.

Oricum, construcția ei i-ar fi oferit ceva de făcut. Îl ajuta să se concentreze, pentru că mintea începuse să i-o ia razna. Uneori era realmente nevoie să se străduiască să-şi aducă aminte de ce se găsea acolo şi de ce trebuie să ucidă Sfera.

Noroc că se găsea înapoia unui morman de pietre. Căută printre ele, până găsi una de forma unui vârf de lance. Începu s-o cioplească, cu altă piatră mai mică, făcându-i muchii laterale, ascuțite astfel încât, o dată înfiptă, să nu poată ieşi.

Sau un harpon? Ideea era interesantă. Un harpon putea fi mai bun decât o lance în acest duel nebunesc. Dacă l-ar fi înfipt în Sferă, ar fi tras de frânghie, aducând duşmanul lângă barieră,

unde l-ar fi înjunghiat cu cuțitul de cremene.

Mânerul harponului se dovedi mai dificil de construit. Cu toate acestea, cioplind şi unind tulpinile din patru tufişuri, pe care le legă apoi cu nuiele flexibile şi rezistente, obținu un mâner puternic de peste un metru lungime. Vârful de piatră îl fixă într-o crăpătură din capătul mânerului, apoi îl legă strâns.

Arma era primitivă, dar solidă.

Urmă după aceea struna. Din nuiele subțiri şi puternice, împleti vreo şapte metri de funie. Era uşoară şi nu părea rezistentă, dar ştia că va suporta greutatea lui şi a harponului. Legă un capăt de mânerul harponului, iar pe celălalt de încheietura mâinii stângi. Acum, dacă azvârlea lancea dincolo de barieră şi nu nimerea, putea s-o tragă înapoi.

După ce legă ultimul nod şi nu-i mai rămase nimic de făcut, căldura, oboseala, durerea din picior şi setea îngrozitoare deveniră de o mie de ori mai înnebunitoare.

Încercă să se ridice ca să vadă ce făcea Sfera, dar îşi dădu seama că nu se putea scula în picioare. La a treia încercare, ajunse să stea în genunchi, apoi căzu la loc.

„Trebuie să dorm”, gândi el. „Dacă ar fi să ne luptăm acum, aş fi complet neajutorat. Dacă Sfera ar şti, ar putea veni aici să mă ucidă. Trebuie să-mi recapăt din puteri.”

Încet, icnind, se târî departe de barieră. Zece

metri, douăzeci…

O bubuitură înfundată pe nisipul de alături îl trezi dintr-un vis confuz şi oribil. Când deschise ochii asupra nisipului albastru, realitate era mult mai confuză şi mai oribilă.

Cât dormise? Un minut? O zi?

Altă piatră căzu lângă el, împroşcându-l cu nisip. Ajutându-se de mâini, se ridică în capul oaselor. Se întoarse şi văzu Sfera la douăzeci de metri depărtare, lângă barieră.

Când îl văzu ridicându-se, se rostogoli grăbit, oprindu-se la o distanță care-i oferea siguranță.

Carson îşi dădu seama că adormise prea curând, înainte ca să iasă din bătaia proiectilelor Sferei. Văzându-l nemişcat, extraterestrul îndrăznise să se apropie de barieră şi să-l bombardeze. Din fericire, nu ştiuse cât era Carson de slăbit, altfel ar fi putut rămâne pe loc, azvârlind cu bolovani.

Dormise mult timp? Nu credea, deoarece se simțea la fel ca mai înainte. Obosit, însetat, nimic deosebit. Probabil că trecuseră doar câteva minute.

Începu să se târască din nou, chinuindu-se să nu adoarmă până nu ajungea cât mai departe, la numai un metru de peretele incolor, opac, al arenei.

Lucrurile plutiră iarăşi…

Când se trezi, nu se schimbase nimic, însă acum ştia că dormise mult.

Primul lucru de care deveni conştient fu

interiorul gâtlejului: uscat şi scorțos. Limba i se umflase.

Deşteptându-se, ştiu că era ceva în neregulă. Se simțea mai puțin obosit, depăşise stadiul de epuizare. Somnul se îngrijise de toate astea.

Simțea totuşi o durere insuportabilă. Abia când încercă să se mişte, îşi dădu seama că provenea de la picior.

Se ridică puțin şi privi într-acolo. Piciorul era foarte umflat sub genunchi, iar umflătura cuprinsese şi jumătate de coapsă. Nuielele cu care prinsese bandajul din frunze intraseră acum adânc în carnea umflată.

Ar fi fost imposibil să introducă vârful cuțitului sub legătură. Din fericire, nodul final se afla pe osul tibiei, în față, acolo unde nuielele intrau mai puțin adânc în carne. După un efort groaznic de dureros, izbuti să dezlege nodul. Privi sub bandajul de frunze şi-şi dădu seama de gravitatea situației. Infecție şi puroi, amândouă în continuă agravare.

Fără medicamente, fără pansamente, fără apă măcar, nu putea interveni cu nimic.

Tot ce-i mai rămăsese de făcut era să *moară,* atunci când infecția avea să se răspândească în tot corpul.

Înțelese atunci că nu mai avea nicio şansă, că pierduse.

O dată cu el, pierduse şi omenirea. Când el avea să moară aici, dincolo, în universul cunoscut, toți

prietenii săi, toți oamenii aveau să moară de asemenea. Pământul şi planetele colonizate aveau să fie populate de Străini roşii şi rostogolitori. Creaturi de coşmar, ființe fără niciun atribut uman, care omorau şopârlele din plăcere.

Gândul acesta îi dădu curaj să se târască, aproape orbit de durere, către barieră. Nu pe palme şi genunchi, ci numai cu ajutorul brațelor.

Există o şansă de unu la un milion ca atunci când avea să ajungă la barieră să-i rămână suficientă forță pentru a zvârli harponul, *o singură dată,* şi decisiv, dacă – altă şansă de unu la un milion – Sfera ar fi venit lângă barieră. Sau dacă acum bariera dispăruse.

I se păru că trecuseră ani întregi până ajunse acolo.

Bariera nu dispăruse. Era la fel de impenetrabilă ca şi prima dată.

Iar Sfera nu se găsea lângă barieră. Ridicându-se pe coate, Carson o zări în fundul zonei ei, meşterind o ramă de lemn – o copie pe jumătate terminată a catapultei incendiate.

Se mişca acum mai încet. Obosise şi ea, fără îndoială.

Pământeanul se îndoia, însă, că va mai folosi acea catapultă. El avea să moară înainte de terminarea mecanismului.

Dacă ar fi putut-o atrage la barieră acum, cât era viu... Flutură un braț şi încercă să strige, dar gâtlejul său scorojit nu scoase niciun sunet.

Sau dacă ar fi putut trece prin barieră…

Pesemne că delirase un moment, deoarece se trezi lovind bariera cu pumnii, cuprins de o furie inutilă.

Se opri, închise ochii şi încercă să se calmeze.

— Salut, rosti o voce.

Era o voce subțirică, stinsă. Parcă ar fi fost…

Deschise ochii şi întoarse capul. *Într-adevăr,* era şopârla.

„Pleacă”, dori Carson să spună. „Pleacă, de fapt nu eşti acolo, sau eşti acolo, dar nu vorbeşti. Am coşmaruri.”

Nu putea însă pronunța niciun cuvânt; gâtlejul şi limba îi erau amorțite şi uscate. Închise iarăşi ochii.

— Doare, spuse vocea. Omoară. Doare – omoară. Vino.

Redeschise ochii. Şopârla albastră cu zece picioare nu plecase. Alergă puțin în lungul barierei, se întoarse, porni din nou şi reveni iarăşi.

— Doare. Omoară. Vino.

Plecă din nou şi se întoarse. Era clar că voia să fie urmată.

Carson închise ochii. Vocea continuă. Aceleaşi trei cuvinte lipsite de sens. De fiecare dată când deschidea ochii, şopârla fugea, apoi revenea.

— Doare. Omoară. Vino.

Gemu. Nu putea să aibă pace până n-o urma. Aşa cum dorea ea.

Se târî după şopârlă şi, pe măsură ce înaintă,

auzi tot mai puternic un vaiet ascuțit.

Pe nisip se zbătea şi se contorsiona ceva. O creatură mititică, albastră, care semăna cu o şopârlă, totuşi nu…

Abia atunci îşi dădu seama ce era – şopârla ale cărei picioare le smulsese Sfera cu mult, mult timp în urmă. Nu murise; îşi recăpătase cunoştința şi se chircea, țipând, în agonie.

— Doare, spuse cealaltă şopârlă. Doare. Omoară. Omoară.

Carson înțelese. Scoase cuțitul de cremene de la centură şi ucise creatura care se chinuia. Cealaltă şopârlă dispăru iute.

Bărbatul se întoarse către barieră. Se propti cu mâinile şi cu fruntea de ea şi privi în depărtare, la Sfera care construia altă catapultă.

„Aş putea ajunge până acolo”, se gândi el, „dacă aş putea străbate bariera. Încă aş putea învinge. Sfera pare şi ea slăbită. Aş putea…”

Urmă un nou acces de disperare neagră, atunci când durerea îi învinse voința şi-l făcu să-şi dorească moartea. Invidia şopârla pe care o scăpase de chinuri. Nu merita să trăieşti şi să suferi, aşa cum făcea el. Aveau să treacă ore, poate chiar zile până când infecția l-ar fi omorât.

Dacă ar fi putut întoarce cuțitul împotriva lui însuşi…

Ştia însă că n-avea să facă asta. Atâta vreme cât trăia, exista o şansă de unu la un milion…

Se strădui să împingă cu palmele în barieră şi

observă cât de slabe şi de osoase îi erau acum braţele. Trebuie să fi stat multă vreme acolo, zile întregi, ca să slăbească într-atât.

Cât mai avea până să moară? La câtă arşiţă, sete şi durere îi mai putea rezista corpul?

Aproape că-l cuprinse din nou isteria, însă după aceea fu învăluit de un calm profund şi un gând îi încolţi stăruitor.

Şopârla pe care o omorâse *traversase bariera, fiind totuşi vie.* Venise din semicercul Sferei; extraterestrul îi smulsese picioarele, aruncând-o după aceea cu dispreţ spre Carson, iar şopârla trecuse prin barieră. În momentul acela, crezuse că şopârla era moartă şi de aceea străbătuse bariera.

Dar nu fusese moartă; doar inconştientă.

O şopârlă vie nu putea traversa bariera, însă una inconştientă putea. Asta însemna că ecranul de forţă nu se opunea organismelor vii, ci doar celor conştiente. Bariera era o proiecţie *mentală.*

Cu gândul acesta, Carson începu să se târască în lungul barierei, pentru ultima şi cea mai disperată încercare. Şansa era atât de mică, încât numai un om în pragul morţii ar fi riscat.

N-avea rost să cântărească probabilităţile de reuşită. Cu atât mai mult cu cât, dacă n-ar fi încercat, ele ar fi fost nule.

Se târî până la movila de nisip, de aproape un metru şi jumătate înălţime, pe care o ridicase – acum câte zile? — încercând să scape sub barieră,

sau să găsească apă.

Movila se afla chiar lângă barieră; panta ei mai lungă se găsea jumătate într-o zonă, jumătate în cealaltă.

Luând cu el un bolovan din grămada alăturată, Carson se căţără până în vârful movilei. Acolo se rezemă cu toată greutatea de barieră, astfel încât, dacă aceasta ar fi cedat, el s-ar fi rostogolit în josul pantei, în teritoriul advers.

Verifică harponul şi funia legate de mână, precum şi cuţitul de la brâu.

Cu mâna dreaptă ridică apoi bolovanul cu care avea să se izbească în cap. Trebuia să aibă mult noroc cu lovitura aceea; suficient de puternică pentru a-l năuci, însă nu atât de tare ca să-l ameţească pentru multă vreme.

Presupunea că Sfera îl observa şi că, văzându-l rostogolindu-se prin barieră, avea să vină să cerceteze. Spera că va fi considerat mort – bănuia că Sfera ajunsese la aceleaşi concluzii privind natura barierei pe care le obţinuse şi el înainte de episodul cu şopârla. Extraterestrul avea să înainteze, dar cu prudenţă. Astfel îi rămânea şi lui Carson un scurt răgaz…

Ridică bolovanul şi izbi.

Durerea îl trezi din leşin. O durere bruscă, ascuţită, în şold, cu totul deosebită de cele care-i pulsau în cap şi în gambă.

Înainte de a se lovi cu bolovanul, însă, gândise atent şi anticipase această durere, ba chiar

sperase în ea, aşa încât se controlă şi nu reacționă.

Continuând să zacă, întredeschise ochii şi văzu că judecase corect. Sfera se apropia. Se găsea la vreo şapte metri, iar durerea care-l trezise fusese provocată de piatra azvârlită pentru a vedea dacă era viu sau mort.

Rămase nemişcat. Sfera se apropiase la cinci metri şi se oprise din nou. Carson abia mai respira.

Îşi golise mintea pe cât putuse, pentru a nu permite capacității telepatice a duşmanului să detecteze viața din el. Însă, cu creierul absolut deschis, şocul gândurilor duşmane era aproape distrugător.

Simțea numai oroare înaintea completei *diferențe*, a *deosebirii* acelor gânduri. Erau lucruri pe care le simțea, dar nu le putea înțelege şi nici nu le-ar fi putut explica, fiindcă niciun limbaj terestru nu avea cuvinte, nicio minte terestră nu avea imagini care să le corespundă. Mintea unui păianjen sau a unui şarpe-de-nisip marțian, gândi Carson, ridicată la nivelul inteligenței şi pusă în contact telepat cu mintea umană ar fi fost paşnică şi familiară prin comparație cu ceea ce simțea el acum.

Înțelese că Entitatea avusese dreptate: Omul sau Sfera, căci universul nu-i putea conține pe amândoi. Mult mai deosebiți decât Dumnezeu şi Satana, între ei n-ar fi existat niciodată un

echilibru.

Mai aproape. Carson aşteptă până ce extraterestrul ajunse la un singur metru, până ce tentaculele cu gheare se întinseră…

Indiferent acum la durere, se săltă, ridicându-se şi zvârli harponul cu toată forța care-i mai rămăsese. Aşa crezuse el; brusc, simți o putere finală, laolaltă cu uitarea definitivă a durerilor, asemănătoare unei anestezii.

Când Sfera, străpunsă adânc de harpon, se rostogoli, îndepărtându-se, Carson încercă să se ridice în picioare şi să alerge după ea. Nu reuşi; căzu, dar continuă să se târască.

Sfera desfăşurase întreaga frânghie şi-l smuci înainte, trăgându-l de încheietura mâinii. Îl purtă un metru şi se opri. Carson continuă să înainteze, trăgându-se cu mâinile de funie.

Străinul se opri şi-şi agită tentaculele, căutând zadarnic să smulgă harponul. Tremura şi se chircea, apoi, înțelegând pesemne că nu se putea descotorosi de el, se rostogoli către Carson, întinzând tentaculele cu gheare.

Bărbatul îl primi cu cuțitul în mână. Îl înjunghie o dată, şi încă o dată, în timp ce ghearele oribile îi sfâşiau pielea, carnea şi muşchii.

Împunse, tăie şi sfârtecă până ce, în sfârşit, Sfera rămase nemişcată.

O sonerie țârâia şi, după ce deschise ochii, îi trebui o vreme ca să-şi dea seama unde se afla. Stătea în scaunul navetei, încins cu centurile, iar

visiplatul din fața lui era gol. Nicio navetă Străină şi nicio planetă inexistentă.

Soneria era un semnal de comunicație; cineva îi solicita deschiderea receptorului. Acționând pur şi simplu din reflex, se întinse şi apăsă pe buton.

Pe ecran apăru chipul lui Brander, căpitanul lui *Magellan,* nava-mamă a grupului de navete de care aparținea Carson. Brander era palid, iar ochii negri îi străluceau agitați.

— *Magellan* către Carson, izbucni el. Răspunde! Lupta s-a terminat. Am învins!

Ecranul se întunecă; Brander anunța acum celelalte navete de sub comanda lui.

Încet, Carson reglă comenzile pentru întoarcere. Încet, neîncrezător, se desprinse din chingi şi se îndreptă spre rezervorul de apă. Îi era groaznic de sete. Bău şase pahare, unul după altul.

Se rezemă de perete, încercând să se gândească.

Oare se întâmplase *cu adevărat*? Era sănătos, puternic, întreg. Setea fusese de natură psihologică, nu fiziologică; gâtul nu-i era uscat. Piciorul…

Ridică pantalonul şi-şi privi gamba. Avea o cicatrice lungă şi albă, însă complet vindecată. Descheie cămaşa şi văzu că pieptul şi abdomenul îi erau acoperite de cicatrici subțiri, aproape invizibile, perfect vindecate.

Într-adevăr, totul se petrecuse *aievea.*

Naveta, pilotată automat, intra deja în pântecele navei-mamă. Peste o clipă, un bâzâit anunță că

sasul fusese umplut cu aer. Carson deschise trapa, păşi afară şi trecu prin uşa dublă a hangarului.

Merse direct la cabina lui Brander, intră şi salută.

Comandantul părea încă ameţit.

— Salut, Carson, rosti el. Dumnezeule, ce-ai scăpat! Ce spectacol!

— Ce s-a întâmplat, domnule comandant?

— Nu ştiu exact. Am tras o singură salvă şi toată flota lor s-a făcut praf! Ceva fulgera de la o navă la cealaltă, chiar şi la cele asupra cărora nu trăsesem şi care nu intrau în bătaia noastră! Toată flota s-a dezintegrat sub ochii noştri, fără să ne fi zgâriat o singură navă. Nu putem nici măcar afirma c-a fost meritul nostru. S-ar putea ca în blindajele navelor lor să fi existat o componentă instabilă, care a reacţionat datorită primei salve. Băiete, măi băiete, păcat c-ai scăpat spectacolul!

Carson izbuti să zâmbească. Era mai degrabă spectrul unui zâmbet, căci aveau să treacă multe zile până să depăşească şocul mental al experienţei prin care trecuse, dar Brander nu-l privea şi nu observă nimic.

— Da, domnule comandant, încuviinţă Carson.

Bunul simţ, mai degrabă decât modestia, îl avertiza că, dacă ar fi spus o vorbă în plus, ar fi fost considerat cel mai neruşinat mincinos din spaţiu.

— Da, domnule, repetă el, păcat c-am scăpat

spectacolul!

Prea Departe

Bon vivant şi mare vânător de fuste, R. Austin Wilkinson locuia în Manhattan. Vorbind despre vânătoarea de fuste, activitatea lui favorită, afirma că era un adevărat *cocoş.*

Oricât i-ar fi şocat această afirmație pe unii dintre prietenii săi, ea era totuşi aproape adevărată; aşa cum există *oameni-lupi* – cei care în nopțile cu lună plină se transformă în lupi – Wilkinson era un un *om-cocoş.*

O noapte sau două pe săptămână, intra în Parcul Central, se transforma în cocoş de munte şi se distra excelent, zburând prin tufişuri şi jucându-se.

E drept că exista permanent pericolul de a fi văzut, dar îşi spunea că s-ar fi descurcat el cumva.

Până într-o noapte când se întrebă dacă un cocoş de munte norocos ca el nu s-ar putea distra nițel cu o găinuşă. O dată apărută, ideea deveni irezistibilă. Zburătăci spre grădina zoologică din Parcul Central şi umblă pe lângă zidul acesteia până când dezvoltatul lui simț al mirosului îl anunță că găsise ceea ce căuta. Se transformă în om, sări zidul, apoi, singur în colivia unei găinuşe superbe, se preschimbă în cocoş de munte.

Găinuşa dormea. O înghionti delicat cu ciocul şi-i şopti propunerea la ureche. Ochii ei se deschiseră larg, plini de uimire: „Oh, nu, nu şi iar nu!”.

„Cocoşneața mea”, insistă Wilkinson încruntându-se, „gândeşte-te ce-o să ne mai

cocoşăm).”

Mersese însă prea departe. Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă ea ar fi fost o simplă găinuşă de munte, dar era o găinuşă-femeie – o găinuşă care putea lua înfățişare de femeie – şi vrăjitoare pe deasupra. Se transformă iute într-o fată şi fugi spre poartă. Când şi Austin se preschimbă în bărbat şi porni s-o ajungă din urmă, ea aruncă peste umăr o vrajă care-l transformă la loc în cocoş, fără a mai putea reveni vreodată la înfățişare umană.

Ați vizitat vreodată Parcul Central? Să căutați cocoşul de munte cu ochi trişti – este Wilkinson.

Este trist, deşi găinuşa-femeie care a ajuns steaua baletului din New York („pluteşte ca o pasăre” spun criticii) îl vizitează deseori noaptea şi-şi reia forma firească.

Este trist, pentru că atunci când o roagă să-l elibereze de vrajă, ea-i zâmbeşte dulce şi răspunde că vrea să păstreze primul ei cocoşel.

Secretul este daptina. La început i-au spus „adaptină”, iar ulterior au scurtat numele – „daptină”. Ne permite să ne adaptăm.

Ne-au explicat totul pe când aveam zece ani; cred că înainte de vârsta respectivă ne considerau prea necopți ca să pricepem, deşi ştiam o mulțime de lucruri. Ne-au spus adevărul imediat după amartizare.

— Ați ajuns *acasă,* copii, ne-a spus profesorul-şef după ce intrasem în domul de sticletă pe care ni-l construiseră.

A mai adăugat că diseară se va ține o conferință specială, la care trebuia să participăm toți.

În seara aceea ne-a spus toată povestea, cu detalii şi explicații. Desigur, purta costum spațial şi cască termostatată, deoarece chiar dacă noi ne simțeam confortabil în temperatura din dom, pentru el frigul era teribil şi aerul prea rarefiat. Ne-a vorbit prin radioul căştii costumului.

— Copii, voi sunteți acasă. Aceasta este Marte, planeta pe care vă veți petrece restul vieții. Voi sunteți marțieni – primii marțieni. Ați trăit cinci ani pe Pământ şi alți cinci ani în spațiu. Acum veți petrece zece ani, până la maturitate, în acest dom, deşi spre sfârşitul perioadei vi se va îngădui să rămâneți tot mai mult timp în exterior. După aceea veți pleca şi vă veți construi propriile voastre locuințe, veți trăi propriile voastre vieți, ca marțieni. Vă veți căsători între voi, iar copiii voştri

vor fi de asemenea marțieni. Este momentul să aflați istoria acestui important experiment din care faceți parte.

Apoi ne-a povestit.

Oamenii, ne-a spus el, ajunseseră prima dată pe Marte în anul 2005. N-au găsit viață inteligentă (doar vegetație şi câteva specii de insecte aptere) şi, conform criteriilor terestre, planeta nu era locuibilă. Pe Marte se putea trăi numai în domuri de sticletă, iar afară se ieşea doar în scafandre spațiale. Exceptând anotimpurile calde, climatul se dovedea prea rece pentru om. Aerul era prea rarefiat ca să poată fi respirat direct, şi expunerea prelungită la lumina solară – dacă nu fusese filtrată de radiațiile vătămătoare aici, spre deosebire de atmosfera Pământului – îl putea ucide. Plantele aveau o chimie străină şi nu puteau fi consumate; pământenii trebuiau să-şi aducă alimentele de pe planeta lor, ori să le crească în cuve hidroponice.

Timp de cincizeci de ani, Omul încercase să colonizeze Marte şi toate strădaniile lui eşuaseră. În afara domului clădit pentru noi, exista un singur avanpost, un alt dom de sticletă, mult mai mic, aflat la un kilometru depărtare.

Se păruse că omenirea nu va putea coloniza niciodată celelalte planete ale sistemului solar – dintre toate, Marte era cea mai puțin neospitalieră; dacă nu se putea trăi pe ea, nu avea niciun rost să se mai încerce în alte părți.

Apoi, în anul 2034, cu treizeci de ani în urmă, Waymoth, un biochimist sclipitor, descoperise daptina – medicamentul miraculos care acționa nu asupra animalului sau individului tratat, ci asupra progeniturilor concepute de el, într-un anumit interval de timp după inoculare.

Daptina oferea progeniturilor o adaptabilitate aproape nelimitată la schimbarea ambientului, cu condiția ca modificările să se petreacă gradat.

Dr. Waymoth inoculase şi apoi împerechease o pereche de cobai; aceştia născuseră cinci pui şi, introducând fiecare pui într-un mediu diferit, ale cărui condiții se modificau treptat, obținuse rezultate uimitoare. La atingerea maturității, unul dintre cobaii cu pricina trăia confortabil la o temperatură de minus patruzeci de grade Celsius, iar altul era destul de fericit la plus şaizeci şi cinci de grade. Al treilea înflorea pe baza unui regim alimentar care ar fi fost otravă curată pentru un animal obişnuit, iar al patrulea era mulțumit să se găsească sub un bombardament continuu de raze-X, ce i-ar fi ucis părinții în numai câteva minute.

Experimentele ulterioare dovediseră că animalele ce fuseseră adaptate la condiții similare năşteau pui ce erau condiționați din naştere să trăiască în condițiile respective.

— După alți zece ani, adică acum zece ani, ne-a spus profesorul-şef, v-ați născut voi. Ambii părinți v-au fost selectați cu atenție dintre cei care se oferiseră voluntari pentru experiment. Iar de la

naştere, aţi fost crescuţi în condiţii precis controlate şi modificate treptat. Chiar din clipa naşterii, atmosfera pe care aţi respirat-o a fost rarefiată foarte lent, reducându-se conţinutul ei în oxigen. Plămânii voştri au compensat asta, sporindu-şi capacitatea. De aceea, pieptul vostru este mult mai voluminos decât al profesorilor. Când veţi fi maturi şi veţi respira atmosfera marţiană, diferenţa va fi şi mai pronunţată. Corpurile voastre au început să crească blană, ca să reziste frigului. Acum vă simţiţi confortabil în condiţii ce ar ucide foarte repede nişte oameni obişnuiţi. Încă de când aveaţi patru ani, doicile şi profesorii voştri au fost nevoiţi să poarte îmbrăcăminte de protecţie pentru a supravieţui în condiţii ce vouă vi se par fireşti. Peste alţi zece ani, la maturitate, veţi fi complet aclimatizaţi lui Marte. Atmosfera marţiană va fi atmosfera voastră, iar vegetaţia marţiană va fi sursa voastră de hrană. Veţi suporta cu uşurinţă diferenţele mari de temperatură, iar temperaturile medii vi se vor părea extrem de plăcute. Deja, graţie celor cinci ani pe care i-aţi petrecut în spaţiul cosmic, în condiţii de imponderabilitate, forţa gravitaţională de aici vi se pare normală. Marte va fi planeta voastră, pe care veţi locui şi pe care o veţi popula. Voi sunteţi copiii Pământului, şi în acelaşi timp primii marţieni.

Evident, noi cunoşteam deja multe din lucrurile acelea.

Ultimul an a fost cel mai bun. Exceptând încăperile presurizate, unde locuiau profesorii şi tehnicienii, atmosfera din dom era aproape aidoma celei din exterior şi ni se îngăduia să petrecem tot mai mult timp afară. Este grozav să fii sub cerul liber.

În ultimele câteva luni, au fost slăbite restricțiile privitoare la separarea pe sexe, aşa că ne-am putut alege perechea, deşi ni s-a atras atenția că nu se va consemna nicio căsătorie înaintea ultimei zile prevăzute de savanți. Alegerea n-a fost dificilă în cazul meu. Optasem de multă vreme şi fusesem sigur că şi ea avea aceleaşi sentimente față de mine. Nu m-am înşelat.

Mâine este ziua eliberării noastre. Mâine vom fi marțieni, *marțienii.* Mâine vom prelua stăpânirea planetei.

Unii dintre noi sunt nerăbdători, au fost nerăbdători de săptămâni bune, totuşi sfaturile altora, mai înțelepți, au jucat un rol important, de aceea aşteptăm. Am aşteptat douăzeci de ani şi putem aştepta până în ultima zi.

Iar mâine este ultima zi.

Mâine, la un semnal, îi vom ucide pe profesori şi pe ceilalți pământeni. Ei nu bănuiesc nimic, aşa că va fi simplu.

Ne-am prefăcut ani de zile şi ei nu ştiu cât de mult îi urâm. Nu ştiu cât de dezgustători şi de hidoşi îi considerăm, cu trupurile lor urâte şi deformate, cu umerii înguşti şi piepturile

scofâlcite, cu glasurile slabe şi sâsâite, ce au nevoie de amplificare pentru a fi auzite în atmosfera noastră marțiană, şi, mai mult decât orice, cu pieile lor albe, spâne şi decolorate.

Îi vom ucide, apoi vom distruge celălalt dom, pentru ca să moară şi pământenii de acolo.

Dacă vreodată vor veni alți pământeni ca să ne pedepsească, ne putem ascunde în dealuri, unde nu ne vor găsi niciodată. Iar dacă vor încerca să construiască alte domuri, le vom distruge şi pe acelea. Nu mai vrem să avem nicio legătură cu Pământul.

Aceasta este planeta noastră şi nu dorim alieni pe ea. Păzea!

Dr. Grainger rosti solemn:

— Domnilor, iată prima maşină a timpului.

Cei trei prieteni ai lui se holbară la ea.

Era o cutie cu suprafața cam de 40 cm^2, cu rozete şi cu un buton.

— Trebuie doar s-o țineți în mână, continuă Grainger, să potriviți rozetele la data dorită, să apăsați un buton – şi veți fi acolo.

Smedley, unul dintre prietenii săi, întinse mâna, luă cutia şi o studie.

— Chiar funcționează?

— Am încercat-o pe termen scurt. Am potrivit-o la o zi în trecut şi-am apăsat butonul. M-am văzut pe mine însumi – propriul meu spate, ca să fiu mai precis – ieşind din cameră. A fost incredibil!

— Şi ce s-ar fi întâmplat dacă te-ai fi repezit la uşă şi ți-ai fi tras singur un şut în fund?

Grainger râse.

— Probabil că n-aş fi putut, pentru că asta ar fi modificat trecutul. Ăsta-i vechiul paradox al călătoriei în timp… ştii doar… Ce s-ar întâmpla dacă un individ s-ar întoarce în timp şi ar ucide unul din propriii săi bunici înainte ca respectivul s-o fi întâlnit-o pe bunică-sa?

Brusc, Smedley se depărtă de ceilalți trei, ținând cutia în mână. Rânji spre ei:

— Chiar asta am să şi fac. În timp ce vorbeai, am potrivit rozetele pentru şaizeci de ani în trecut.

— Smedley! Nu! se repezi spre el Grainger.

— Opreşte-te, altfel apăs butonul. Să-ți explic.

Grainger se opri.

— Şi eu am auzit de paradoxul ăsta, începu Smedley. M-a interesat întotdeauna, pentru că *ştiam* că-l voi ucide pe bunicul meu dacă mi se va ivi ocazia. L-am urât. A fost un tiran, a făcut din viața bunicii şi a părinților mei un adevărat iad. Asta-i ocazia pe care o aşteptam.

Mâna lui atinse butonul şi-l apăsă.

Brusc Smedley îşi pierdu cunoştința, apoi se trezi pe un câmp. Avu nevoie doar de o clipă ca să se orienteze. Dacă acela era locul unde avea să se ridice cândva casa lui Grainger, atunci ferma străbunicului se găsea la vreun kilometru mai la sud. Porni într-acolo. În drum găsi un ciomag tocmai bun.

În apropierea fermei, zări un tânăr roşcovan care bătea un câine cu cravaşa.

— Încetează! țipă Smedley şi se repezi spre el.

— Vezi-ți dracu' de treaba ta, îi răspunse tânărul lovind iarăşi cu cravaşa.

Smedley lovi şi el cu bâta.

Şaizeci de ani mai târziu, dr. Grainger rosti solemn:

— Domnilor, iată prima maşină a timpului.

Cei doi prieteni ai lui se holbară la ea.

Ştii cum e când lucrezi pe un asteroid? Pentru c-ai semnat un contract de-o lună de zile, stai împreună cu alți patru tipi şi nu faceți nimic altceva decât să trăncăniți. În micile navete care vă duc şi vă aduc, şi în care locuiți tot timpul cât stați acolo, spațiul este atât de limitat, că n-ai loc nici măcar pentru o carte sau o revistă, ca să nu mai vorbim de jocuri. Te afli în afara zonei radio – cu excepția scurtei emisiuni de ştiri în bandă largă pe care-o recepționați o dată pe zi – zi convențional terestră.

Aşa că flecăreala este singurul „sport" pe care-l poți practica. Vorbeşti şi asculți. Timp este destul pentru amândouă, deoarece o zi de lucru în costumul spațial durează numai patru ore, asta incluzând şi cele patru pauze de câte un sfert de oră făcute în navetă.

Oricum, sporovăială este ieftină când te afli într-o asemenea echipă de lucru. Când n-ai altceva de făcut aproape toată ziua. Asculți nişte minciuni gogonate care ar face vechile Cluburi ale Mincinoşilor să pară grădinițe pentru copii. Şi dacă mintea ți-e antrenată în direcția asta, ai tot timpul să inventezi şi tu câte ceva.

Charlie Dean făcea parte din echipa noastră şi se pricepea la spus minciunele. Fusese pe Marte în vremurile bune, în zilele în care încă mai existau probleme cu *buolii,* iar viața pe planetă semăna tare mult cu cea de pe Pământ în timpul luptelor

cu indienii. *Buolii* gândeau şi luptau aproape la fel cu amerindienii, deşi erau patrupezi, aduceau cu nişte aligatori pe catalige şi foloseau arme cu aer comprimat în loc de arcuri şi săgeți. Acum nu mai țin minte exact; amerindienii au folosit cumva arbalete împotriva coloniştilor?

N-are importanță; Charlie tocmai terminase o istorioară mult prea bună pentru prima din călătorie. Abia asolizasem şi ne odihneam după statul degeaba din timpul drumului. În mod firesc, şirul poveştilor începea cu nişte chestii credibile; la adevăratele minciuni se ajungea abia printr-a patra săptămână.

— Aşa c-am prins căpetenia *buolilor,* sfârşi Charlie, şi ştiți ce urechi mici şi clăpăuge au! I-am pus o pereche de cercei încrustați cu zirconiu şi i-am dat drumul. S-a dus direct la ceilalți şi…

N-am să continui însă cu istorioara lui, pentru că nu are nicio legătură cu Charlie în afara faptului c-a adus vorba despre cercei.

Blake clătină din cap încruntat şi se întoarse spre mine:

— Hank, ce-a fost pe Ganimede? Erai pe nava care a fost acolo acu' trei luni, nu-i aşa? Prima care a ajuns acolo. N-am auzit prea multe despre călătoria aia.

— Nici eu, interveni Charlie. Cu excepția faptului că ganimedenii s-au dovedit nişte humanoizi de vreun metru jum'ate înălțime, care nu purtau nimic altceva decât cercei. Cam

indecenți indivizii, nu?

Am zâmbit cu subînțeles.

— N-ai fi zis aşa, dacă i-ai fi văzut. La ei nu contează îmbrăcămintea. Oricum, nu purtau cercei.

— Eşti nebun, pufni Charlie. De acord, tu ai participat la expediția aia, iar eu nu – totuşi eşti nebun, pentru c-am văzut câteva fotografii pe care le-au adus. Băştinaşii purtau cercei.

— Nu – *cerceii* îi purtau pe ei.

Blake oftă adânc:

— Ştiam eu, ştiam eu... De la-nceput, mi s-a părut ceva-n neregulă cu misiunea asta a noastră. Charlie plesneşte din prima zi o povestioară tare, iar acum vii tu şi zici...

— Am auzit despre oameni care au muşcat câini, mormăi Charlie, dar cercei care să poarte oameni, e ceva nou. Hank, nu-mi place s-o zic, da' ia-o ca şi cum aş fi zis-o.

În orice caz, le atrăsesem atenția şi era momentul cel mai bun. Am continuat:

— Dacă ați citit despre călătorie, ştiți că plecasem de opt luni de pe Pământ, pentru un voiaj de numai şase luni. Eram şase în nava aia M-94 – eu şi încă doi formam echipajul, la care se adăugau trei specialişti cercetători. Nu chiar specialişti de mâna-ntâi, fiindcă era prea riscant. Era a treia încercare spre Ganimede. Cele două nave anterioare se ciocniseră de sateliții exteriori ai lui Jupiter, care nu fuseseră reperați de pe

Pământ, fiind prea mici ca să apară pe ecrane de la distanța aia. Când ajungi acolo îți dai seama că-n jurul lui Jupiter există de fapt o întreagă centură de asteroizi. Mulți dintre ei sunt atât de negri că nu reflectă practic deloc lumină şi nu-i vezi până nu te lovesc ei, sau îi loveşti tu. Dar cei mai mulți…

— Treci peste sateliți, mă întrerupse Blake, doar dacă nu purtau cercei.

— Sau dacă nu erau *purtați* de cercei, adăugă Charlie.

— Nici una,nici alta, am recunoscut. Ei bine, am fost norocoşi şi-am trecut de centura de asteroizi. Am asolizat. Cum vă spuneam, eram şase: Lecky, biolog, Haynes, geolog şi mineralog, Hilda Race, botanistă… V-ar fi plăcut Hilda – de la distanță. Probabil că cineva vrusese să scape de ea şi-o trimisese în călătoria aia. Era foarte insistentă, ştiți genul. În plus, Art Willis şi Dick Carney. Dick era comandantul misiunii, deoarece ştia destulă astronavigație ca să se descurce, iar eu şi cu Art eram oamenii buni la toate. Principala noastră sarcină era să-i însoțim pe specialişti ori de câte ori părăseau nava şi să-i păzim de eventualele pericole.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Charlie.

— Ajung şi acolo, l-am liniştit. Pe Ganimede nu era chiar aşa de rău ca-n alte părți. Gravitație scăzută, bineînțeles, dar puteai merge uşor şi-ți păstrai echilibrul o dată ce te obişnuiai. Aerul era respirabil cam două ore, după care gâfâiai ca un

câine. Existau multe animale ciudate, însă niciunul foarte periculos. N-am văzut reptile, doar nişte mamifere amuzante, dacă ştiți la ce mă refer.

— Nu vreau să ştiu la ce te referi, spuse Blake. Treci la băştinaşi şi la cercei.

— Imediat. Cu animale ca alea, nu poți *şti* niciodată dacă-s periculoase, până nu stai cu ele un timp. Nu te poți lua după mărime sau aspect. Dacă n-ai văzut niciodată un şarpe, nu ştii dacă unul mic, care poate fi un coral, nu-i cumva periculos. Iar un marțian *zi-zi* arată pentru oricine ca un cobai supradimensionat. Dar fără armă – ba chiar şi cu ea – prefer să mă întâlnesc cu un grizzly sau…

— Cerceii, insistă Blake. Spuneai ceva despre cercei.

— Ah, da, cerceii. Păi, îi purtau băştinaşii – aşa o să le zic de-acum încolo, ca să fie mai simplu de povestit. Purtau un singur cercel, deşi ei aveau două urechi. Le dădeau o înfățişare cumva şuie, întrucât cerceii erau destul de mari, de aur, cu diametrul de cinci-şase centimetri.

Oricum, aşa îi purtau membrii tribului lângă care asolizasem. Am putut vedea satul din apropiere – o aşezare foarte primitivă, cu bordeie de pământ. Am convocat un consiliu de război şi-am hotărât ca trei dintre noi să rămână în navă, iar ceilalți trei să meargă în sat: Lecky – biologul – , Art şi cu mine, înarmați. Nu ştiam ce-am fi putut găsi. Lecky fusese ales pentru că era şi nițel

lingvist. Avea ureche muzicală şi putea vorbi aproape orice limbă străină imediat ce-o auzea.

Tipii ne auziseră că veneam şi un grup – vreo patruzeci, cred – ne-a întâmpinat la jumătatea drumului dintre navă şi sat. Erau prietenoşi, totuşi ciudați. Tăcuți şi demni, nu se comportau deloc ca nişte sălbatici care vin în întâmpinarea unor oameni coborâți din cer. Ştiți cum reacționează primitivii – ori te ocolesc, ori încearcă să te omoare.

Am mers în sat împreună cu ei, unde ne aşteptau alți patruzeci – se împărțiseră la fel ca noi. Alt semn de inteligență. L-au recunoscut pe Lecky drept lider şi au început să-i bolborosească într-un grai care semăna mai degrabă cu grohăitul unui porc decât cu vorba unui om. Destul de repede, Lecky le-a întors vreo două grohăieli, aşa, experimental.

Totul părea să meargă din ce în ce mai bine şi nu era niciun pericol. Nu ne acordau prea multă atenție mie şi lui Art, aşa că ne-am gândit să dăm o raită în jurul satului, să vedem cum arăta locul şi dacă nu existau animale periculoase. N-am văzut animale, doar un băştinaş, care s-a comportat diferit față de ceilalți – foarte diferit. A aruncat o suliță spre noi şi a tulit-o. Art a observat că tipul nu purta cercel.

Apoi am început să avem probleme cu respirația – părăsisem nava de mai bine de o oră –, aşa că ne-am întors în sat să-l luăm pe Lecky. Se

descurca atât de bine că nu voia deloc să plece, totuşi începuse şi el să respire greu, aşa că l-am convins. Purta un cercel din alea şi ne-a spus că i-l dăduseră cadou, iar el le dăduse în schimb un calculator de buzunar.

„De ce tocmai p-ăla?" l-am întrebat. „Aveam destule alte nimicuri care i-ar fi făcut mai fericiți."

„Asta s-o crezi tu!" mi-a replicat. „Au început să facă înmulțiri şi împărțiri aproape imediat ce le-am arătat."

Am fluierat admirativ şi m-am uitat atent la el să văd dacă nu glumea. Nu părea să glumească. Am mai observat că mergea ciudat şi... ei bine, se purta cumva straniu, deşi nu-mi puteam da seama ce anume mi se părea straniu la el. Până la urmă mi-am zis că era doar surescitat. Se găsea la prima lui călătorie în spațiu, aşa că părea firesc.

În navă, de îndată ce ne-am recăpătat suflul – ultima sută de metri aproape ne dăduse gata –, Lecky a început să le povestească lui Haynes şi Hildei despre ganimedeni. Multe lucruri erau prea tehnice pentru mine, însă am priceput că existau unele contradicții bizare. Ca mod de viață, se dovedeau mai înapoiați decât aborigenii Australiei, însă erau inteligenți, deținеau un sistem filosofic şi cunoştințe de matematică şi ştiință fundamentală. Îi spuseseră nişte chestii despre structura atomică de-i luaseră piuitul. Ardea de nerăbdare să se întoarcă pe Pământ şi să aibă acces la aparatură care să-i permită să verifice

câteva din lucrurile alea.

A mai zis că respectivul cercel era un semn de apartenență la trib, că-l acceptaseră ca prieten şi compatriot şi încă nu mai ştiu ce.

— Era de aur? se interesă Blake.

— Ajung şi la asta, i-am răspuns.

Amorțisem de atâta stat în aceeaşi poziție, aşa că m-am ridicat în picioare şi m-am dezmorțit. N-ai prea mult loc să te destinzi într-o navetă de asteroizi; mâna mea a atins pistolul din tocul de pe perete. Am întrebat:

— Pentru ce ne trebuie pistol, Blake?

— Asta-i regula, ridică el din umeri. La bordul oricărei nave spațiale, treb'e s'existe o armă manuală. De ce şi pe navete, Dumnezeu ştie! Doar dacă ăia din Consiliu nu s-or fi gândit că într-o zi un asteroid ar putea s-o ia razna când îl tractăm de pe orbită. Ia zi, v-am spus vreodată că mi s-a întâmplat să am o „piatră" de două'j de tone la remorcă şi…

— Mai taci, Blake, îl opri Charlie. Tocmai ajunsese la nenorociții ăia de cercei.

— Da, cerceii.

Am luat pistolul de pe perete şi l-am examinat. Era un model metalic, demodat, cu douăzeci de focuri, de prin anul 2000. Încărcat şi folosibil, dar murdar. Nu-mi place să văd arme murdare. Am continuat să vorbesc, însă m-am aşezat în fotoliul meu, am luat o lavetă şi-am început să curăț şi să lustruiesc arma în timp ce vorbeam.

— Nu ne-a lăsat să-i scoatem cercelul şi s-a purtat nițel ciudat când Haynes a vrut să analizeze metalul. I-a zis că n-are decât să-şi facă rost de unul, dacă vrea să-şi facă de lucru cu el. Şi iar a început să ne descânte despre cunoştințele superioare ale ganimedenilor.

A doua zi am vrut să mergem toți în sat, dar stabilisem că nu vor pleca mai mult de trei în acelaşi timp. Din moment ce Lecky le putea vorbi limba, el şi Hilda au mers primii, iar Art i-a însoțit. Proporția asta părea destul de sigură – un paznic la doi savanți. În afară de băştinaşul care aruncase sulița spre mine şi Art, nu mai fusese niciun pericol. Păruse sărac cu duhul şi oricum azvârlise sulița la şapte metri de noi. Nici nu ne deranjasem să tragem în el.

S-au întors gâfâind, în mai puțin de două ore. Ochii Hildei erau strălucitori şi purta un cercel în urechea stângă. Era atât de mândră de parcă ar fi fost coroana reginei marțienilor, sau aşa ceva. A făcut caz de asta imediat ce i-a revenit respirația.

Eu am plecat în următoarea expediție, cu Lecky şi Haynes.

Din nu ştiu ce motiv, Haynes devenise morocănos şi spunea că n-o să-i lase să-i pună cercel în ureche, chiar dacă voia unul pentru analiză. Se lipsea de el, dacă nu i-l dădeau în mână.

Nici acum nu m-a băgat nimeni în seamă după ce am ajuns acolo. Am plecat din nou prin

împrejurimi. Eram chiar la marginea satului, când am auzit un țipăt şi m-am întors repede, pentru că părea să fi fost vocea lui Haynes.

În mijlocul aşezării se adunase multă lume. Mi-a trebuit un minut să-mi fac loc, îmbrâncind băştinaşii din calea mea. Când am ajuns, Haynes tocmai încerca să se ridice de pe jos. Pe haina lui de pânză albă se vedea o pată mare, roşie.

L-am ajutat să se ridice şi l-am întrebat: „Ce s-a-ntâmplat? Eşti rănit?”

A scuturat încet din cap, ca şi când ar fi fost uşor ameţit, apoi mi-a răspuns: „N-am nimic, Hank. N-am nimic. M-am împiedicat doar, şi am căzut.” Apoi mi-a observat privirea îndreptată spre pata roşie şi a zâmbit. Am presupus c-a fost un zâmbet, deşi nu părea natural. „Nu-i sânge, Hank”, mi-a zis el. „Am vărsat din greşeală un pic din vinul casei. Făcea parte din ceremonial.”

Începusem să-l întreb despre ce fel de ceremonial era vorba, când am văzut că purta un cercel de aur. Am gândit că era al naibii de caraghios, dar discuta cu Lecky, arătând şi comportându-se normal… în fine, cât se poate de normal. Lecky îi explicase ce însemnau unele grohăituri şi el părea extrem de interesat, totuşi mi-a trecut prin minte că mai mult se prefăcea, ca să nu fie nevoit să-mi dea lămuriri. Parcă gândea profund şi poate că inventa o poveste mai bună despre pata de pe haină şi despre răzgândirea atât de rapidă în privința cercelului.

Începusem să cred că pe Ganimede era ceva putred, dar nu ştiam ce anume. Am hotărât că-i mai bine să-mi țin gura şi să casc bine ochii până aveam să aflu.

Aveam timp suficient, ulterior, să-l studiez pe Haynes, aşa c-am apucat-o iar spre marginea satului. Mă gândisem că dacă exista un secret, ceva ce nu trebuia să văd, aveam mai multe şanse să-l aflu dacă mă piteam. M-am ascuns într-unul din multele tufişuri de pe-acolo. După cum îmi şuierau plămânii, mi-am făcut socoteala că aveam vreo jumătate de oră până să mă-ntorc la navă.

N-a trecut niciun sfert de oră, că am şi văzut ceva.

M-am oprit din povestit ca să ridic pistolul în lumină şi să-l examinez. Era curățel, dar mai rămăseseră nişte pete la capătul țevii.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Blake. Ai văzut un câine marțian *traag* stând în coadă şi cântând „Annie Laurie”.

— Mai rău, am zis. Am văzut un ganimedean cu ambele picioare retezate. Şi asta-i supăra teribil.

— Pe cine n-ar supăra! pufni Blake. Chiar şi pe mine, cât sunt de insensibil. Cine i le tăiase?

— N-am aflat niciodată. Ceva din apă. Pe lângă sat trecea un râu şi o fi avut nişte crocodili în el. Doi băştinaşi au venit dinspre sat şi-au vrut să-l traverseze. Când au ajuns pe la mijloc, unul din ei a țipat şi s-a dus la fund.

Celălalt l-a apucat şi l-a împins până la mal.

Amândouă picioarele îi fuseseră retezate de la genunchi.

Apoi s-a întâmplat cel mai al naibii lucru: ologul s-a ridicat pe cioturi şi a început să vorbească – să grohăie, mă rog – foarte calm cu tovarăşul lui, care-i răspundea. După tonul vocii, era necăjit. Doar atât. A încercat să meargă pe cioturi şi a descoperit că nu se putea mişca prea repede.

Apoi a lovit aerul cu mâna, într-un gest de dispreț față de lume, a scos cercelul din ureche şi l-a întins celuilalt. Acum vine partea cea mai ciudată.

Celălalt l-a luat, *dar în clipa în care cel cu picioarele retezate s-a desprins de cercel s-a prăbuşit mort.* Al doilea băştinaş a luat cadavrul şi l-a aruncat în apă, după care a plecat.

Imediat ce l-am pierdut din vedere, m-am dus să-i iau pe Lecky şi pe Haynes să ne-ntoarcem la navă. Erau gata de plecare când am ajuns acolo.

Credeam că era cazul să-mi fac griji, dar nu văzusem încă nimic. Cel puțin nu pân-am pornit cu ei spre navă. Primul lucru pe care l-am observat la Haynes era că-i dispăruse pata de pe haină. Cineva reuşise să-i curețe vinul – sau ce-o fi fost, iar haina nu era nici măcar umedă. În schimb era ruptă, străpunsă. Nu văzusem asta mai devreme, dar părea urma unei sulițe care perforase veşmântul.

Apoi Haynes a luat-o înaintea mea şi am văzut pe *spatele* hainei altă ruptură. Punând lucrurile

cap la cap, reieşea că fusese străpuns cu o suliță. Probabil atunci când țipase.

Atunci însă ar fi trebuit să fie mort, totuşi mergea în fața mea. Cu un cercel în urechea stângă. N-am putut să nu fac legătura cu băştinaşul şi cu animalul necunoscut din râu. Ăla murise cu siguranță, cu picioarele retezate, dar asta se văzuse doar când renunțase la cercel.

Pe bune, am avut la ce mă gândi în seara aia. Mă uitam la ei şi mi se părea că toți se comportă ciudat. Mai ales Hilda. Ca să mă înțelegeți, imaginați-vă un hipopotam jucându-se ca un pisoi. Haynes şi Lecky stăteau duşi pe gânduri, de parcă ar fi plănuit ceva. După un timp a apărut şi Art. Şi el avea un cercel în ureche.

Mă cutremuram la gândul că am rămas doar eu şi Dick, dacă putea fi adevărat ceea ce presupuneam. Şi mi-am zis că era mai bine să discut cât mai repede cu Dick. Lucra la un raport, însă urma să facă inspecția de rutină prin depozitele de provizii şi intenționam să-l agăț atunci.

Între timp i-am urmărit pe ceilalți. Treaba părea tot mai clară, iar eu eram tot mai speriat. Încercau din răsputeri să se comporte normal, dar o dată şi o dată tot trebuiau să-şi dea unul în petec. În primul rând, *uitaseră să vorbească.* Se întorceau unul către altul ca şi cum ar fi spus ceva, totuşi nu scoteau niciun sunet. Apoi, ca şi cum şi-ar fi amintit, începeau de pe la mijlocul conversației de

parcă până atunci ar fi comunicat telepatic.

Curând, Dick s-a ridicat şi a plecat. L-am urmat. Am intrat într-un depozit lateral şi am închis uşa după noi. „Dick, ai observat?” A vrut să ştie la ce mă refeream.

Aşa că i-am zis: „Cei patru de dincolo *nu sunt aceiaşi cu care am pornit în călătorie.* Ce s-a întâmplat cu Art, Hilda, Lecky şi Haynes? Ce dracu se petrece aici? N-ai observat *nimic* ieşit din comun?”

Dick a oftat, sau cel puțin aşa mi s-a părut mie. „Deci… n-a mers. Ne mai trebuie antrenament. Vino să-ți spunem care-i treaba.” A deschis uşa, invitându-mă să ies printr-un gest făcut cu brațul întins. Mâneca de la cămaşă a lăsat să se vadă, mai sus de ceas, un cercel de aur, ca şi la ceilalți, numai că-l purta ca pe o brățară.

Rămăsesem cu gura căscată. N-am luat mâna pe care mi-a întins-o, dar l-am urmat în cabina de comandă unde mi-au spus totul în timp ce Lecky, care părea să fie şeful, ținea o armă îndreptată către mine.

Era mai rău decât îmi imaginasem.

Băştinaşii nu aveau nume pentru că nu deținеau un limbaj propriu – vorbit sau scris ca noi –, ci erau telepați şi pentru telepatie n-aveau nevoie de limbaj. Dacă încercai să traduci gândul prin care se refereau la ei înşişi, cuvântul cel mai apropiat ar fi fost „noi”, pronumele personal la persoana întâi plural. Individual se identificau

prin cifre, nu prin nume.

Tot aşa cum nu aveau un limbaj propriu, nu aveau nici corpuri şi minți individuale. Erau paraziți într-un mod de neconceput pentru pământeni. Erau *entități,* numai că… E dificil de explicat, dar într-un fel nu aveau o existență adevărată în lipsa unui corp pe care să-l însufleţească şi *cu care să gândească.* Într-un mod simplist, exista un *zeu-cercel* – cum îi spuneau ganimedenii – detaşat, adormit, hibernând, inactiv. El în sine nu deținea puterea de a gândi sau a se mişca.

Charlie şi Blake ascultau uluiți.

— Hank, începu Charlie, vrei să spui c-atunci când unul dintre ei venea în contact cu cineva, îi preluau controlul, îl comandau şi gândeau cu mintea lui şi… ăă… îşi păstrau propria identitate? Da' ce se-ntâmpla cu persoana pe care puneau stăpânire?

— Pe cât am putut pricepe, era ca şi cum ar fi fost dominată de entitate. Amintirile, personalitatea, toate rămâneau la locul lor, însă scaunul şoferului era ocupat de altcineva. Viu sau mort, nu conta atâta vreme cât corpul se găsea într-o stare acceptabilă. Ca Haynes… A trebuit să-l omoare ca să-i poată pune cercelul. Era mort şi dacă i-ai fi luat cercelul ar fi căzut grămadă şi nu s-ar mai fi ridicat niciodată. Doar dacă i-ai fi pus cercelul din nou. La băştinaşul cu picioarele retezate, entitatea care-l stăpânea constatase că

trupul nu mai era utilizabil şi se transferase în celălalt băştinaş, înțelegeți? Nu mi-au spus de unde veniseră, dar sosiseră din afara sistemului solar. Nu ajunseseră pe Ganimede prin forțe proprii – nici n-ar fi putut exista prin forțe proprii. Mai mult ca sigur, ajunseseră ca paraziți ai unor vizitatori care coborâseră cândva acolo, poate cu milioane de ani în urmă. Bineînțeles că nu putuseră pleca de pe Ganimede, până n-apărusem noi. Călătoria spațială nu se dezvoltase acolo.

Charlie mă întrerupse din nou.

— Da' dacă erau aşa de deştepți, de ce n-o inventaseră ei?

— Nu puteau. Nu erau mai deştepți decât mințile pe care le ocupau. Deşi erau, într-un fel, pentru că le puteau utiliza la întreaga lor capacitate, pe când oamenii, pământeni sau ganimedeni, n-o fac. Dar chiar la întreaga ei capacitate, mintea unui băştinaş de pe Ganimede nu era de ajuns pentru a concepe o navă spațială.

Acum însă ne aveau pe *noi*, adică pe Lecky, Haynes, Hilda, Art şi Dick. Aveau nava noastră şi mergeau spre Pământ. Şi ştiau totul despre planetă şi despre condițiile de pe ea. Din mințile noastre! Plănuiau pur şi simplu să invadeze Pământul şi să-l *conducă.* Nu dăduseră nicio explicație despre cum se răspândeau, dar înțelesesem că nu avea să fie penurie de cercei. Cercei, brățări sau orice altceva ce se putea purta.

Poate brățări sau cureluşe, la mâini sau la

picioare… oricum ar fi trebuit ca o vreme să lucreze în secret şi să preia, pe rând, doar grupuri mici de oameni, pentru ca restul să nu afle ce se-ntâmpla.

Lecky – sau ceea ce-l conducea – mi-a spus că mă folosise drept cobai şi putea Oricând să-mi pună şi mie inel, dar vroia să verifice dacă se comporta normal, imitându-mă. Vroia să ştie dacă nu cumva devenisem bănuitor, sau dacă ghicisem adevărul.

Aşa că Dick – adică entitatea care-l poseda – rămăsese camuflat pentru ca, în cazul în care i-aş fi bănuit pe ceilalți să-ncerc să stau de vorbă cu el. Chiar aşa se-ntâmplase, iar ei îşi dăduseră seama că mai aveau de exersat cu însufleţirea corpurilor înainte de a porni spre Pământ şi de a-şi începe campania.

Ei bine, asta-i toată povestea pe care mi-au spus-o ca să-mi observe reacțiile de om normal. După aceea, Lecky a scos un inel din buzunar şi mi l-a întins, continuând să țină arma îndreptată spre mine.

Mi-a zis că puteam să-mi pun inelul de bună voie, pentru că-n caz contrar mai întâi avea să mă împuşte şi abia dup-aia să mi-l pună, dar că preferau să le pună pe corpuri nevătămate, ceea ce era mai bine şi pentru trupul meu.

Fireşte că eu nu vedeam lucrurile la fel. M-am prefăcut că mă întind după inel, ezitând, i-am aruncat arma din mână şi-am sărit după ea.

Am apucat-o exact când ajunseseră toți lângă mine şi am tras trei focuri în ei, până să văd că nu-i deranja câtuşi de puțin. Singurul mod de a opri un corp animat de inel este să-l faci să nu mai poată mişca – să-i tai picioarele, de exemplu. Un glonte în inimă nu-nseamnă nimic.

M-am retras şi-am ieşit afară, în noaptea ganimedeană, fără vreo haină pe mine. Era un ger de crăpau pietrele şi mi-am dat seama că n-aveam unde să mă duc. Doar înapoi în navă, adică acolo unde nu voiam să mă-ntorc.

Nu s-au deranjat să vină după mine, pentru că ştiau că după trei-patru ore aveam să mă prăbuşesc inconştient din cauza insuficienței oxigenului, dacă nu mă dădea gata frigul ori altceva.

Dacă exista vreo soluție, eu n-o puteam găsi. M-am aşezat pe o piatră, la vreo sută de metri mai încolo şi-am încercat să mă gândesc la ce-aş fi putut face. Dar…

M-am oprit la acel „dar” şi Charlie se încruntă:

— Şi?

— Ce-ai făcut? interveni şi Blake.

— Nimic, le-am răspuns, nu mă puteam gândi la nimic, pur şi simplu am stat.

— Până dimineața?

— Nu. Mi-am pierdut cunoştința înainte de ivirea zorilor. Când mi-am revenit, în navă, era încă întuneric.

Blake mă privi pe sub sprâncene cu subînțeles.

— La naiba! Vrei să zici că…

Apoi Charlie scăpă o înjurătură scurtă şi sări ca ars de pe patul lui de campanie direct spre mine, înşfăcându-mi arma. Tocmai o terminasem de curățat şi pusesem încărcătorul la loc.

Apoi, cu revolverul în mână, se zgâi la mine de parcă nu mă văzuse niciodată în viața lui.

— Stai jos, Charlie, îi spuse Blake. Nu ştii de glumă? Deşi, pentru orice eventualitate, nu lăsa arma.

Charlie întoarse arma către mine şi zise:

— Bine, mă fac dracului de râs dar… Hank, *suflecă-ți mânecile.*

M-am ridicat rânjind.

Să nu uiți gleznele!

Mutra lui era însă al naibii de serioasă, aşa că n-am întins coarda mai tare.

— Poate că-l are în alt loc, insistă Blake, lipit cu adeziv. Mă gândesc la şansa aia de unu la un milion că n-a glumit.

Charlie încuviință din cap fără să se uite la el.

— Hank, nu-mi face plăcere să te întreb, dar…

Am oftat apoi am chicotit.

— Oricum voiam să fac un duş.

În navă era cald şi purtam doar cizmele şi salopeta. Fără să-i mai bag în seamă, mi le-am scos şi-am păşit sub duş. Am dat drumul la apă.

Peste zgomotul apei, l-am auzit pe Blake râzând, iar pe Charlie înjurându-se singur, cu glas scăzut. Când am ieşit, Charlie chicotea, iar Blake tocmai

zicea:

— Călătoria asta e complet pe dos, o să terminăm prin a ne spune unul altuia adevărul.

Se auzi o bătaie scurtă lângă uşa sasului şi Charlie se apropie s-o deschidă:

— Dacă o să le spui lui Zeb şi lui Ray cum ne-ai păcălit, o să te bat de n-o să te vezi, cu toate inelele tale…

*

Extras din raportul telepatic de la nr. 67843 aflat pe asteroidul J-864 A, către nr. 5463 de pe Terra:

Conform planului, am testat credulitatea minților terestre spunându-le adevărul în legătură cu cele petrecute pe Ganimede.

Sunt capabili să-l accepte.

Aceasta dovedeşte că ideea noastră de a intra în pielea acestor creaturi a fost excelentă şi este fundamentală pentru reuşita planului. Nu este la fel de simplă ca metoda folosită pe Ganimede, dar trebuie continuată pe toți tereştrii până la preluarea totală. Brățările sau alte obiecte ar declanşa suspiciuni.

Nu este necesar să mai pierdem o lună aici. Voi prelua comanda navei şi mă voi întoarce. Vom raporta că nu s-au găsit minereuri. Cei patru care vor anima tereştrii prezenți la bordul navei vă vor raporta de pe Terra…

Arma

În penumbra amurgului, încăperea era tăcută. Dr. James Graham, şeful unui important proiect de cercetare, stătea în scaunul său favorit, cufundat în gânduri. Era atât de linişte încât Graham putea auzi foşnetul paginilor din odaia vecină, unde fiul lui răsfoia o revistă.

Adesea, Graham emitea ideile sale cele mai bune, gândirea cea mai creativă tocmai în asemenea circumstanțe, stând singur într-o cameră întunecată din apartament, după o zi obişnuită de muncă. Dar în seara aceasta, mintea lui nu voia să fie constructivă. Savantul se gândea la fiul său din odaia alăturată; unicul lui copil, a cărui dezvoltare mentală stagnase. Gândurile erau pline de dragoste, nu amare şi anxioase, aşa cum fuseseră cu ani în urmă, când aflase întâia dată despre starea băiatului. Acesta era fericit şi fericirea lui avea prioritate. La urma urmelor, câți oameni au parte de un copil care va rămâne mereu copil, care nu va creşte pentru a-i părăsi? Desigur, nu era decât o încercare de raționalizare a situației, totuşi ce-i rău în raționalizare când… În clipa aceea se auzi soneria de la intrare.

Graham se sculă şi aprinse lumina, înainte de a străbate coridorul spre uşă. Nu era iritat; în seara aceasta, în momentul acesta, saluta aproape orice întrerupere a gândurilor sale.

Deschise uşa. Străinul din prag rosti:

— Dr. Graham? Mă numesc Niemand. Aş dori să

stăm de vorbă. Pot intra?

Graham îl examină. Era un bărbat scund, cu trăsături banale, în mod evident inofensiv – poate un ziarist, ori un comis-voiajor.

Nu conta însă ce anume era. Savantul se trezi răspunzând:

— Bineînțeles. Poftiți înăuntru, domnule Niemand.

Câteva minute de conversație, se justifică el, i-ar fi putut alunga gândurile şi limpezi mintea.

— Luați loc, îl invită pe bărbat o dată ajunşi în living. Beți ceva?

— Nu. Mulțumesc.

Niemand se aşează pe scaun, iar Graham pe canapea.

Bărbatul cel scund încrucişă degetele şi se plecă puțin înainte.

— Dr. Graham, spuse el, sunteți savantul a cărui activitate ştiințifică are cea mai mare probabilitate de a pune sfârşit oricăror speranțe de supraviețuire a rasei umane.

Un țăcănit, se gândi Graham. Cu întârziere, îşi dădu seama că ar fi trebuit să-l fi întrebat pe Niemand ce dorea înainte de a-l fi primit în casă. Avea să fie o discuție stânjenitoare; nu-i plăcea să fie nepoliticos, totuşi numai impolitețea era eficientă.

— Dr. Graham, arma la care lucrați…

Vizitatorul se opri şi întoarse capul spre uşa dormitorului care se deschise; un băiat de

cincisprezece ani se repezi spre Graham, fără să-l bage în seamă pe Niemand.

— Tati, acum o să-mi citeşti?

Râse cu chicotul dulce al unui puşti de patru ani.

Graham îl cuprinse cu brațul pe după umeri. Îşi privi vizitatorul, întrebându-se dacă ştiuse despre băiat. După lipsa oricărui semn de surpriză pe chipul său, savantul fu sigur că ştiuse.

— Harry – glasul lui Graham era cald şi afectuos – tati e ocupat. Doar nițel. Întoarce-te la tine-n cameră şi vin să-ți citesc cât pot de repede.

— „Puişorul”[2]? O să-mi citeşti „Puişorul”?

— Dacă asta vrei, sigur că da. Acum, fugi! Adică, stai! Harry, dânsul este domnul Niemand.

Băiatul surâse sfios.

— Salut, Harry, zâmbi Niemand şi-i întinse mâna.

Privindu-l, Graham fu sigur că individul ştiuse; zâmbetul şi gestul se adresaseră vârstei mentale a băiatului, nu vârstei sale fizice.

Harry prinse mâna lui Niemand. Pentru o clipă păru gata să-i sară bărbatului în poală şi Graham îl trase cu blândețe înapoi.

— Acum mergi la tine-n cameră, îi spuse.

Băiatul reveni în dormitorul său, fără să închidă uşa.

---

[2] Poveste în care personajul principal este lovit în cap de o ghindă şi crede că bolta cerească se prăbuşeşte peste Pământ (n. trad.).

Niemand îl privi în ochi pe savant.

— Îmi place de el, vorbi cu evidentă sinceritate. Sper că ceea ce-i veți citi va fi întotdeauna adevărat.

Graham nu înțelese, iar Niemand continuă:

— Mă refeream la „Puişorul”. Este o poveste foarte frumoasă, dar să dea Domnul ca „Puişorul” să greşească ori de câte ori crede că bolta cerească se va prăbuşi peste oameni.

Savantul simțise o undă de prietenie față de Niemand când acesta dovedise că-l plăcea pe băiat, dar acum îşi reaminti că trebuia să pună capăt cât mai iute discuției. Se sculă în picioare şi spuse:

— Mă tem că irosiți timpul dumneavoastră şi pe al meu, domnule Niemand. Cunosc toate argumentele. Am auzit de cel puțin o mie de ori tot ceea ce doriți să-mi spuneți. Poate că există un adevăr în credințele dumneavoastră, dar nu-i problema mea. Eu sunt doar un om de ştiință. Da, este un fapt binecunoscut că lucrez la o armă, putem spune chiar o armă finală. Însă pentru mine ea nu-i decât un produs secundar al progresului ştiințific. Am reflectat cu atenție şi am descoperit că aceasta este unica mea grijă.

— Dr. Graham, credeți că omenirea este *pregătită* pentru o armă finală?

— V-am spus care-i punctul meu de vedere, domnule Niemand, se încruntă Graham.

Niemand se sculă încetişor de pe scaun.

— Bine, zise el, dacă nu doriți să discutăm, nu voi mai insista. (Îşi trecu o mână peste frunte.) Voi pleca. Mă întreb însă... pot să mă răzgândesc în legătură cu băutura aceea pe care doreați să mi-o oferiți?

Iritarea lui Graham dispăru.

— Sigur că da, încuviință el. Vă convine un whisky cu sifon?

— De minune.

Savantul se scuză şi trecu în bucătărie. Luă o sticlă de whisky, sifon, cuburi de gheață şi pahare.

Când reveni în living, Niemand tocmai ieşea din dormitorul băiatului. Îl auzi spunând:

— Noapte bună, Harry!

— Noapte bună, domnule Niemand, răspunse fericit băiatul.

Graham prepară băuturile. Peste câteva minute, Niemand refuză un al doilea pahar şi se pregăti de plecare.

— Mi-am permis să aduc un mic cadou fiului dumneavoastră, spuse el din uşă. I l-am dat în vreme ce pregăteați băuturile. Sper că nu vă supărați...

— Nicio problemă. Mulțumesc. Noapte bună!

Închise uşa după Niemand, trecu prin living şi intră în dormitorul băiatului.

— Gata, Harry, zise el. Acum pot să-ți câte...

Fruntea i se acoperi brusc de broboane de sudoare, totuşi se strădui să-şi păstreze glasul şi chipul calme când se apropie de pat.

— Pot să văd şi eu cadoul, Harry?

Când îl avu în siguranța mâinilor, îl examină tremurând.

Se gândi: *Numai un nebun ar da unui idiot o armă încărcată.*

Un Mesaj Din Partea Sponsorului Nostru

Dintr-un anumit punct de vedere, s-ar putea spune că episodul s-a petrecut de multe ori în mod diferit într-o perioadă de douăzeci şi patru de ore; din alt punct de vedere, că s-a petrecut o singură dată şi simultan.

Mai exact, s-a întâmplat la ora 20:30, în ziua de miercuri 9 iunie 2004. Asta înseamnă că, desigur, s-a manifestat mai întâi pe insulele Marshall, pe insulele Gilbert şi pe toate celelalte insule; de asemenea, pe toate vapoarele aflate în larg şi situate în vestul liniei de schimbare a datei. După douăzeci şi patru de ore, s-a întâmplat pe toate insulele şi pe toate vapoarele situate în estul liniei de schimbare a datei.

Evident, pe vapoarele care, în perioada aceea de douăzeci şi patru de ore, au traversat linia datei de la est spre vest şi astfel au avut parte de ora 20:30 de două ori în decursul zilei de 9 iunie, fenomenul s-a petrecut de două ori. Pe vapoarele ce au traversat invers linia – de la vest spre est – şi care n-au beneficiat *niciodată* de ora 20:30, nu s-a petrecut nimic.

Poate că totul vi se pare destul de complicat, totuşi în realitate este foarte simplu. Putem spune că s-a întâmplat la ora 20:30 peste tot, indiferent de fusul orar şi de posibilitatea ca o regiune sau alta să fi trecut sau nu la ora de vară. Pur şi simplu atât: 20:30 *peste tot.*

Iar 20:30 peste tot este, în general, un vârf al

audițiilor radio-TV, ceea ce, neîndoios, trebuie să fi jucat un rol în alegerea orei cu pricina. În caz contrar, cineva sau ceva s-ar fi chinuit extrem de mult şi de inutil pentru a sincroniza orele pe suprafața întregii planete.

Chiar dacă la ora 20:30, în ziua de 9 iunie 2004 nu ascultați la aparatul de radio sau nu vă uitați la televizor – deşi nu cred c-a fost cazul –, cu siguranță că vă reamintiți totul. Lumea era în pragul războiului. Sigur că da, se găsea de ani buni în pragul războiului, dar atunci trecuse cu vârfurile pantofilor de pragul acela şi se legăna înainte şi înapoi. Aveau loc episoade… dar la ele vom ajunge puțin mai târziu.

Să-l luăm de pildă pe Dan Murphy, un australian de origine irlandeză, bine afumat şi beligerant, aflat într-o crâşmă din Brisbane. Tot acolo se găsea alt beligerant, olandezul cunoscut sub porecla de Oli. Radioul răcnea. Barmanul încerca să-i domolească pe certăreți, iar ceilalți clienți încercau să-i ațâțe. Ați asistat la asemenea episoade şi ați auzit de ele, în aşa măsură încât ați învățat să ocoliți cârciumile de pe cheiuri.

Murphy se îndepărtase deja de tejgheaua barului şi-şi ştergea palmele pe părțile laterale ale cămăşii murdare. Demarase de acum acțiunile preliminarii.

— Ascultă, băi…! rosti el şi aşteptă riposta.

Nu fu dezamăgit.

— Du-te-n…! replică Oli.

Asta se petrecea la ora 20:29 şi douăzeci şi opt de secunde, în ziua de 9 iunie 2004. Murphy mai pierdu o secundă sau două ca să surâdă fericit şi ridică pumnii. Apoi se petrecu ceva cu aparatul de radio. Pentru o fracțiune de secundă, doar atât, amuți complet. După aceea, o voce blândă, banală, rosti:

— Şi acum, un mesaj din partea sponsorului nostru.

Ceva – o calitate inefabil de definit a vocii aceleia – îi făcu pe toți din încăpere să amuțească şi să asculte. Murphy, cu brațul drept tras îndărăt pentru o lateralã amețitoare; Oli olandezul, cu picioarele încordate, gata să eschiveze, şi cu antebrațul pregătit să contreze; barmanul cu mâna pe măciuca de sub bar şi cu genunchii flexați pentru a sări peste tejghea.

O secundă întreagă de încremenire, după care alt glas, tot din aparatul de radio, spuse:

— Bătești-vă!

Doar atât. Nu voi încerca să descriu inflexiunea acelui glas; a fost, deja, descris în prea multe modalități. Veți găsi persoane care jură că fusese plin de răutate şi de ură; altele care sunt la fel de convinse că fusese calm, rece şi detaşat. Neîndoios însă, indiferent de ton, fuse un *ordin.*

Apoi, din nou, o fracțiune de secundă de tăcere, după care reveni programul anterior; în cazul cârciumii din Brisbane era un grup de muzică instrumentală hawaiiană. Barmanul desprinse

mâna de pe măciucă şi bolborosi:

— Ce…? Ce fel de mesaj publicitar a fost *ăsta?*

— Auzi, Oli, zise Murphy, să facem un minut de pauză. Am senzația ciudată că… ăsta de la radio mi se adresa *mie.* Personal.

Şi ce… de treabă are un radio să-mi zică *mie* ce să fac?

— Şi io la fel, zise Oli cu sinceritate deşi extrem de ambiguu.

Îşi puse coatele pe tejgheaua barului şi se zgâi la aparatul de radio din care nu răzbătea decât tânguirea plângăcioasă a formației hawaiiene.

Murphy i se alătură.

— De ce naiba ne luasem la bătaie? întrebă el.

— Păi m-ai făcut… îi reaminti Oli. Şi eu ți-am zis: „Du-te-n…”.

— Aha, încuviință Murphy. Da, da, peste vreo două minute, o să mătur podeaua cu tine. Deocamdată însă vreau să mă gândesc nițel. Bei ceva?

— Cum să nu!

Dintr-un motiv sau altul, nu şi-au mai reluat confruntarea pugilistică.

*

Sau să examinăm, peste două ore şi jumătate (dar tot la ora 20:30), conversația dintre domnul şi doamna Wade Evans din Oklahoma City, aflați în camera lor din Grand Hotel, Singapore, îmbrăcându-se pentru a merge la un local de noapte în ceea ce considerau a fi cel mai romantic

oraş din croaziera lor în jurul lumii. Televizorul din cameră funcționa, dar destul de încetişor (doamna Evans redusese volumul, pentru ca soțul ei să nu scape niciun cuvânt dintre cele pe care avea să i le spună, şi care erau *destule).*

— *Plus* felul cum te-ai comportat aseară pe iaht cu duduia aia – *mamzel* Cartier – Cah-tieh! Avea jumătate din anii tăi şi era *franțuzoaică.* Pe cuvântul meu, Wade, nu-nțeleg de ce m-ai mai luat şi pe *mine* în croaziera asta. A doua lună de miere – ce să-ți spun!

— *Cum* adică m-am comportat? Am dansat cu ea, de două ori. De două ori în toată seara. Ce naiba, Ida, am început să mă satur de nazurile astea ale tale. În plus…

Domnul Evans inspiră adânc, ca să continue, şi ca atare pierdu microfonul.

— Mă tratezi ca pe un gunoi. Când ne vom întoarce…

— Bine, *bine.* Dacă aşa simți tu, de ce mai aştepți până ne-ntoarcem? Dacă ți se pare că mie-mi face *plăcere…*

Cumva, tăcerea de numai o fracțiune de secundă de la televizor îl opri.

— Şi acum, un mesaj din partea sponsorului nostru.

Iar peste o jumătate de minut, cu dialogul serialului răsunând din nou din difuzor, Wade Evans continua să se holbeze uluit la aparat. În cele din urmă, articulă:

— Ce-a fost *asta*?

Ida Evans îl privea cu ochii larg deschişi.

— Ştii, am încercat senzaţia stranie că… că ne vorbea nouă, că mi se adresa *mie.* Ca şi cum ne-ar fi zis să… să-i dăm drumul şi să ne certăm, aşa cum eram gata s-o facem.

Domnul Evans râse uşor nesigur.

— Şi mie mi s-a părut la fel. Parcă ni s-ar fi *adresat* chiar nouă. Ciudat este că acum nu mai am chef deloc să mă cert. Se apropie de televizor şi-l opri. Auzi, Ida, chiar *trebuie* să ne certăm? La urma urmelor, asta *este* a doua noastră lună de miere. De ce nu… Auzi, chiar vrei să mergem într-un local în seara asta?

— Ei bine… Aş vrea să mă plimb prin Singapore şi asta-i singura noastră seară în oraş, dar… e încă devreme – nu trebuie să plecăm chiar imediat.

Desigur, nu doresc să afirm că toți cei care au auzit mesajul se înfruntau, fizic sau verbal, ori că se gândeau la o posibilă dispută. În plus, existau câteva miliarde de oameni care nu auziseră mesajul, fie pentru că nu aveau radiouri sau televizoare, fie că acestea nu erau deschise în momentul respectiv. Însă aproape toată lumea a auzit *despre* mesaj. Poate că nu chiar toți pigmeii africani şi boşimanii australieni, dar mai devreme sau mai târziu – în general, mai devreme – au auzit despre el toate persoanele inteligente din țările civilizate sau semicivilizate.

Iar ideea este – dacă se poate vorbi despre o idee

– că aceia care *într-adevăr* se înfruntau, ori se gândeau la o înfruntare şi care, din întâmplare, se găseau în raza auditivă a unui aparat care funcționa…

Ora 20:30 şi-a continuat drumul în jurul lumii prin salturi de la un fus orar la altul. Delhi, Teheran, Bagdad, Moscova, Paris, Berlin, Londra, Washington.

*

Washington. Preşedintele se găsea în şedință extraordinară cu câțiva membri ai cabinetului, plus cu liderii majorității şi minorității din Senat. Secretarul Apărării vorbea cu glas încet:

— Domnilor, vă repet că şansa cea mai bună de câştig, poate singura, este să fim noi primii. Dacă n-o facem noi, o vor face ei. Totul arată acest lucru. Rapoartele confidențiale, domnule preşedinte, reprezintă dovezi absolute ale faptului că ei intenționează să atace. Noi *trebuie…*

O ciocănitură discretă la uşă îl făcu să se oprească în mijlocul frazei.

— Ăsta-i Walter în legătură cu emisiunea, spuse preşedintele. Intră!

Secretarul preşedintelui apăru în prag.

— Totul este pregătit, domnule preşedinte, rosti el. Ați spus că doriți să-l ascultați personal. Şi ceilalți domni…?

Preşedintele încuviință din cap.

— Cu toții, se sculă el în picioare urmat de membrii cabinetului. Câte aparate sunt, Walter?

— Şase, domnule preşedinte. Le-am reglat pe şase posturi diferite – două pe fusul nostru orar, Washington şi New York, două pe alte fusuri din țară, Denver şi San Francisco, şi două din străinătate, Paris şi Tokio.

— Excelent. Să mergem, ca să ascultăm această misterioasă transmisiune, care a determinat atâta interes în Europa şi Asia?

— Dacă doriți, zâmbi secretarul Apărării, deşi mă-ndoiesc că vom auzi ceva. Ținem sub control posturile din țară…

Ridică din umeri.

— Walter, vorbi preşedintele, s-a mai auzit ceva din Europa şi Asia?

— Nimic nou, domnule preşedinte. Absolut nimic de la ora 20:30, timpul lor local. Se înmulțesc însă confirmările despre cele petrecute atunci. Emisiunea a fost auzită de toți cei care ascultau radioul la ora aceea, indiferent dacă postul se afla sau nu în fusul lor orar. De exemplu, un aparat de radio din Londra care recepționa un post din Atena a auzit mesajul la 20:30, ora Londrei. Grecii din Atena care ascultau acelaşi post auziseră mesajul la 20:30, ora Atenei – cu două ore mai devreme. Cu transmisiunile TV s-a petrecut exact acelaşi lucru, atât doar că ecranul a rămas întunecat pe durata mesajului.

Liderul majorității din Senat se încruntă.

— Asta mi se pare cu totul imposibil. Ar indica…

— Exact, îl întrerupse preşedintele sec.

Domnilor, să trecem în camera unde au fost instalate aparatele. Mai sunt cinci minute până la ora 20:30.

Străbătură coridorul şi pătrunseră într-o odaie, cacofonică din cauza celor şase aparate de radio reglate pe şase posturi diferite. Trei minute, două, unul…

O tăcere bruscă pentru o fracțiune de secundă. Din cele şase aparate, simultan, se auzi glasul impersonal:

— Şi acum, un mesaj din partea sponsorului nostru.

Glasul poruncitor rosti ordinul.

Iar apoi, din nou, cele şase aparate de radio îşi bubuiră programele diferite. Nimeni nu încercă să spună ceva în vacarmul acela. Reveniră în sala de şedințe.

Preşedintele îl privi pe secretarul Apărării.

— Ei bine, Rawlins?

Bărbatul era livid.

— Singurul lucru la care mă pot gândi şi care ar explica…

Tăcu până ce preşedintele îl îmboldi:

— Care este?

— Ştiu că sună fantasmagoric, dar… o navă spațială? Ocolind planeta cu o viteză egală cu perioada ei de revoluție – ceva mai mult de o mie cinci sute de kilometri la oră. Deasupra fiecărui punct peste care trece – care s-ar găsi la aceeaşi oră locală – bruiază toate posturile radio şi emite

acest mesaj.

Liderul majorității din Senat pufni:

— De ce o navă spațială? Există şi avioane ce pot dezvolta viteza aceasta.

— Sateliții noştri ar depista orice aparat. Şi credeți că europenii n-au şi ei sateliți?

— Dar *ne-ar spune,* dacă ar fi descoperit ceva?

— Englezii ne-ar spune… şi francezii. Sau gândiți-vă la navele noastre oceanice peste care chestia aceasta a trecut deja.

— Totuşi – o navă *spațială*!

Preşedintele ridică o mână.

— Domnilor, să nu discutăm în contradictoriu până nu deținem toate datele. Chiar în clipa de față receptăm rapoarte din mai multe surse, care sunt examinate şi evaluate. Operațiunea se desfăşoară deja de cincisprezece ore şi… dacă mă scuzați, voi vedea ce s-a aflat până acum.

Ridică receptorul telefonului, vorbi scurt apoi ascultă aproape două minute, după care spuse:

— Mulțumesc.

Puse receptorul înapoi. Fără să ridice ochii ațintiți asupra mijlocului mesei lungi, începu să vorbească:

— Niciun satelit n-a constatat nimic anormal. Şovăi, după care urmă: Domnilor, transmisiunea a fost auzită în toate regiunile estice care au trecut la ora de vară. În acelaşi timp *nu* a fost auzită în regiunile ce n-au trecut la ora de vară, unde acum este 19:30.

— Imposibil, zise secretarul Apărării.

Preşedintele încuviinţă încetişor din cap.

— Exact! Cu toate acestea, anumite rapoarte provenite de la limitele dintre două fusuri orare europene ne-au făcut să anticipăm situaţia şi de aceea am verificat-o cu atenţie. Câte două receptoare radio au fost plasate la limitele dintre anumite regiuni. De exemplu, două radiouri au fost instalate la limita oraşului Baltimore: unul la douăzeci şi cinci de centimetri în interiorul limitelor, iar celălalt la douăzeci şi cinci de centimetri în exteriorul limitelor. Între ele exista aşadar o distanţă de o jumătate de metru. Aparatele erau identice, reglate pe acelaşi post şi aveau aceeaşi sursă de curent. Unul a receptat „un mesaj din partea sponsorului nostru", celălalt nu. Configuraţia va fi menţinută pentru încă o oră. Nu mă-ndoiesc însă că – îşi privi ceasul – peste patruzeci şi cinci de minute, când în regiunile ce n-au trecut la ora de vară va fi 20:30, situaţia se va inversa. Mesajul va fi receptat de radioul din afara limitei, dar nu şi de aparatul identic din interior.

Privi în jurul mesei cu o expresie încordată pe chipul palid.

— Domnilor, ceea ce se întâmplă în seara aceasta în toată lumea depăşeşte ştiinţa... cel puţin ştiinţa pe care o cunoaştem noi.

— Este imposibil, vorbi secretarul Muncii. La naiba, domnule preşedinte, trebuie să existe o

explicație.

— S-a trecut la organizarea altor experimente – mai delicate şi mai decisive –, mai cu seamă pentru regiunile ce n-au trecut la ora de vară din zona Pacificului. Avem la dispoziție încă patru ore. Experimentele vor fi întreprinse de cei mai buni savanți californieni.

Preşedintele scoase o batistă şi-şi tamponă fruntea.

— Domnilor, vă propun să suspendăm şedința până mâine dimineață, când vom primi rapoartele şi analizele lor.

Secretarul Apărării se încruntă:

— Domnule preşedinte, scopul întrunirii noastre din această seară *nu* a fost să discutăm despre misterioasa emisiune radio-TV. Nu putem reveni la subiectul inițial?

— Chiar crezi că ne putem măcar gândi la vreo acțiune majoră înainte de a şti ce s-a petrecut în seara asta… ce se petrece în seara asta?

— Domnule preşedinte, dacă noi *nu* vom declanşa războiul, este necesar să vă mai repet cine o *va face?* Să vă repet care-i avantajul imens – practic decisiv – al primului pas, al atuului ofensivei?

— Şi să ascultăm ordinul din mesaj? mârâi secretarul Muncii.

— De ce nu? Intenționam oricum să procedăm în consecință, fiindcă trebuia s-o facem.

— Domnule secretar, începu încetişor

preşedintele, ordinul acela nu ne-a fost adresat nouă în mod specific. Emisiunea a fost auzită – este auzită – în toată lumea, în toate graiurile. Dar chiar dacă s-ar fi auzit numai aici, şi numai în limba noastră, cu siguranță că aş fi ezitat să ascult un ordin, până ce n-aş fi ştiut cine l-a formulat. Domnilor, realizați pe deplin implicațiile faptului că savanții noştri de vârf n-au izbutit, cel puțin până acum, să duplice condițiile emisiunii aceleia? Asta înseamnă una din două: fie că cei care au produs-o dețin o ştiință superioară alei noastre, fie că fenomenul este de origine supranaturală.

— Dumnezeu, şopti secretarul Comerțului.

— Domnule Weatherby, îl privi preşedintele, nu ştim încă dacă este vorba despre zeul Marte, sau despre Satana.

Cu câteva ore mai devreme, ora 20:30 ajunsese şi trecuse de linia de schimbare a datei. Undeva era tot ora 20:30, dar nu a zilei de 9 iunie 2004. Misterioasa emisiune se încheiase.

În Washington se iveau zorile. În cabinetul său, preşedintele continua să discute, pe rând, cu numeroşii experți care fuseseră convocați – şi transportați cu avioane militare – în acest scop la Washington.

Avea chipul tras de oboseală şi vocea îi răguşise.

— Domnule Adams, se adresă el interlocutorului curent, am înțeles că sunteți principalul expert în aparatură electronică al țării. Puteți oferi vreo explicație fizică acceptabilă pentru metoda

utilizată de X?

— X?

— Ar fi trebuit să vă pun în temă… Din motive practice, folosim această denumire pentru a indica… ă-ă-ă… autorul mesajului, fie că-i vorba despre unul sau mai mulți oameni, extratereştri sau supranaturali – de natură divină ori diabolică.

— Am înțeles. Domnule preşedinte, emisiunea nu s-ar fi putut realiza prin cunoştințele *noastre* ştiințifice. Asta-i tot ce pot spune *eu.*

— Aşadar, care-i concluzia dumneavoastră?

— Nu am niciuna.

— Atunci, *bănuiala* dumneavoastră.

Adams ezită.

— Domnule preşedinte, bănuiala mea – chiar dacă vi s-ar părea incredibilă – este că undeva pe Pământ există o cabală de savanți despre care nu avem habar, care lucrează în secret şi care au dus electronica un pas – sau câțiva paşi – dincolo de ceea ce se cunoaşte în general.

— În ce scop?

— Aş zice – şi din nou, este o simplă presupunere – că intenționează să declanşeze un conflict mondial care să le permită să preia supremația planetară. Neîndoios, ei dețin alte aparate – mult mai periculoase – pe care le vor întrebuința ulterior, după ce forțele noastre au fost slăbite.

— Prin urmare, nu credeți că ar fi recomandabil un război.

— Dumnezeule, în niciun caz, domnule preşedinte!

*

— Domnule Everett, teoria dumneavoastră referitoare la o cabală a savanților corespunde cu cea pe care am auzit-o cu puțin timp în urmă de la alt savant de renume. Cu o excepție. El credea că scopurile cabalei ar fi maligne – de a declanşa o conflagrație mondială, pentru a prelua stăpânirea planetei. Dumneavoastră – dacă am înțeles corect – bănuiți că scopurile respective sunt paşnice şi umanitariste.

— Exact, domnule preşedinte. În primul rând, dacă sunt atât de pricepuți în electronică, probabil că se pricep şi în alte domenii. Ei *nu au nevoie* să declanşeze un conflict armat, pentru a domina planeta. Cred că acționează în secret pentru a împiedica războaiele, pentru a oferi omenirii posibilitatea progresului. În acelaşi timp, ei cunosc destule despre natura umană ca să ştie că oamenii obişnuiesc să facă exact opusul a ceea ce li s-a spus. Însă aceasta este psihologie şi nu constituie specialitatea mea. Am înțeles că veți discuta şi cu psihologi.

— Mda, încuviință preşedintele obosit.

*

— Dacă v-am înțeles corect, domnule Corby, credeți că ordinul „Băteți-vă!” a fost conceput pentru a declanşa o reacție opusă – indiferent cine l-ar fi emis.

— Cu siguranță, domnule preşedinte. Trebuie totuşi să recunosc că nu toți colegii mei sunt de aceeaşi părere. Ar exista şi excepții.

— Vreți să mi le prezentați?

— Principala excepție este posibilitatea ca mesajul să fi avut o natură extraterestră. Un extraterestru poate, sau nu, să cunoască atât de bine psihologia umană încât să ştie că respectivul ordin ar putea avea un efect contrar. O altă posibilitate, mai redusă ca probabilitate, este că… dacă un grup de savanți pământeni, activând în secret, ar fi produs mesajul, se poate ca ei să se fi concentrat asupra ştiințelor fizice, nu a celor mentale, ignorând psihologia în asemenea măsură încât… ei bine, nu şi-ar fi atins scopul.

— Acesta fiind declanşarea războiului?

— Nu este opinia mea, domnule preşedinte. Doar o considerație. Eu cred că ei încearcă să *oprească* războiul.

— Atunci ordinul ar fi fost corect din punct de vedere psihologic.

— Exact! Iar aceasta nu-i doar o *opinie.* Domnule preşedinte, în decursul nopții oamenii n-au închis ochii, ci au organizat societăți de apărare a păcii, nu numai în America, ci în întreaga lume.

— Domnule Corby, să revenim la ipoteza dumneavoastră privind un grup de savanți umanitarişti – sau care se cred umanitarişti. Ce s-ar întâmpla în continuare?

— *Ce să se întâmple*? Ar fi cât se poate de *bine*

să nu declanşăm un război – noi, sau alţii. Dacă sunt atât de pricepuţi în electronică, atunci deţin şi alte surprize. Este foarte posibil ca ei să distrugă complet prima ţară care încearcă un act agresiv!

— Iar dacă-i vorba despre un grup mânat de ţeluri ticăloase?

— Glumiţi, domnule preşedinte? Atunci un război este exact ceea ce-şi doresc ei. În mai puţin de zece zile, s-ar termina totul.

*

— Domnule Lîkov, mi-aţi fost recomandat ca principalul expert în psihologia ruşilor. Cum credeţi că vor reacţiona ei faţă de cele petrecute aseară?

— Vor aprecia că este vorba despre un complot capitalist. Vor considera că *noi* suntem autorii.

— În ce scop am fi procedat astfel?

— Ca să-i ademenim să declanşeze războiul. Evident, ei intenţionau oricum să înceapă un război – problema este care dintre ţările noastre va face prima mutare –, dar acum probabil că vor crede că, din cine ştie ce motive, noi *dorim* ca ei să acţioneze primii. Din acest considerent, vor refuza să întreprindă ceva – cel puţin, în viitorul imediat.

*

— Domnule general Wilkinson, ştiu că este prea devreme ca să fi primit multe rapoarte din partea agenţilor noştri de informaţii din Europa şi Asia, totuşi ce sugerează cele sosite până acum?

— Că şi ceilalţi fac ca *noi,* domnule preşedinte.

Nu întreprind nimic, ci analizează situația. Nu s-au semnalat niciun fel de mişcări de trupe – spre sau dinspre granițe.

*

— Dr. Burke, am fost informat că pe toată durata nopții Consiliul Bisericilor Unificate a conferit în sesiune extraordinară. Judecând după oboseala pe care v-o citesc pe chip, cred că informația a fost corectă.

Cel mai faimos prelat din Statele Unite încuviință din cap, surâzând.

— Opinia dumneavoastră – adică a Consiliului – este că fenomenul de aseară a avut origine supranaturală?

— Concluzia a fost aproape unanimă, domnule preşedinte.

— Atunci să ignorăm opinia minorității şi să ne concentrăm asupra majorității. Credeți că *miracolul* – i-am putea spune aşa, întrucât îl discutăm pornind de la ipoteza unei origini supranaturale – a fost de natură benefică sau malefică? Mai simplu spus, provenea de la Dumnezeu sau de la diavol?

— Domnule preşedinte, în privința aceasta opiniile sunt aproape egal împărțite. Aproximativ jumătate dintre noi cred că-i opera Satanei. Cealaltă jumătate cred că-i un act dumnezeiesc. Doriți să vă rezum argumentele celor două facțiuni?

— Vă rog!

— Gruparea Satana susține că ordinul a fost malefic. Împotriva argumentului că Dumnezeu are mai multă putere decât Satana şi ar fi putut opri această manifestare, gruparea Satana a replicat, perfect logic, că – în infinita Lui înțelepciune – Dumnezeu ar fi putut permite manifestarea, ştiind că efectul ei avea să fie tocmai opusul intențiilor Celui Rău.

— Am înțeles, dr. Burke.

— Gruparea opusă susține faptul că, din cauza perversității naturii umane, efectul final al ordinului va fi benefic. Împotriva argumentului grupării Satana că Dumnezeu nu putea emite un ordin malefic, nici chiar într-un scop lăudabil, contraargumentul este că omul nu-L poate înțelege pe Dumnezeu îndeajuns ca să stabilească limite despre ce poate sau nu El să facă, despre ce doreşte sau nu.

Preşedintele încuviință din cap.

— Vreuna dintre grupări susțin *ascultarea* ordinului?

— În niciun caz! Pentru cei care cred că ordinul a fost transmis de Satana, neascultarea vine de la sine. Cei care susțin că ordinul îi aparține Domnului consideră că dreptcredincioşii sunt suficient de inteligenți şi de buni ca să recunoască ironia divină.

— Revenind la gruparea Satana… ei cred că diavolul nu-i îndeajuns de inteligent ca să ştie că ordinul lui poate avea efect opus?

— Cel Rău nu-i niciodată îndeajuns de inteligent, domnule preşedinte.

— Dar care este opinia dumneavoastră, dr. Burke? Nu mi-ați spus cărei grupări v-ați raliat.

Prelatul zâmbi.

— Eu aparțin minorității, domnule preşedinte, care consideră că fenomenul n-a fost de origine supranaturală – că nu provine nici de la Dumnezeu, nici de la Satana.

— Atunci cine credeți că este X?

— Consider că X este extraterestru. Poate că se găseşte aproape – să zicem, pe Marte –, sau foarte departe, în altă galaxie.

*

Preşedintele suspină şi spuse:

— Nu, Walter, nu-mi pot îngădui să pierd timp cu prânzul. Dacă o să-mi aduci câteva sandvişuri aici, mă voi scuza față de următorii interlocutori şi le voi mânca în prezența lor. Şi cafea, te rog – multă cafea.

— Bineînțeles, domnule preşedinte.

— Încă o clipă. Câte telegrame au venit de aseară – după ora 20:30?

— Peste patruzeci de mii, domnule preşedinte. Continuăm să le clasificăm, totuşi încă nu le-am terminat.

— Şi?

— Provin din toate categoriile sociale – clerici, şoferi de camioane, nebuni, oameni de afaceri… fel de fel. Oferă toate teoriile posibile, însă concluzia

este cam aceeaşi. Indiferent cine ar fi emis mesajul, sau de ce ar fi făcut-o, nimeni nu doreşte să-i dea curs. Ieri aş fi fost gata să afirm că nouă zecimi din americani erau resemnați în fața declanşării unui război – mai mult de jumătate considerau că noi ar fi trebuit să atacăm primii. Azi… ei bine, întotdeauna există o fracțiune care face lucrurile pe dos – cam o telegramă din patru sute consideră că ar trebui să ne războim. Celelalte… sincer vorbind, domnule preşedinte, cred că în clipa aceasta o declarație de război ar provoca o revoluție.

— Mulțumesc, Walter.

Secretarul se întoarse cu mâna pe clanță.

— Un raport din partea comisariatelor militare: în întreaga țară, până la ora aceasta s-au înregistrat numai cincisprezece solicitări de recrutare. În ultima lună, cifra medie zilnică era în jur de opt mii. O să vă trimit sandvişurile, domnule preşedinte.

*

— Domnule profesor Winslow, sper că mă veți scuza că mănânc în vreme ce purtăm această discuție. Mi s-a spus că sunteți profesor de semantică la Universitatea New York şi principalul specialist din domeniul dumneavoastră.

Profesorul Winslow zâmbi dezaprobator.

Domnule preşedinte, doar nu vă aşteptați să vă dau sau nu dreptate în această privință. Bănuiesc că doriți să mă întrebați despre… emisiunea de

aseară.

— Exact. Care sunt concluziile dumneavoastră?

— Cuvintele „Băteți-vă” sunt greu de analizat. Cât despre posibilitatea de a fi avut un efect contrar îndemnului în sine, aceasta este o chestiune care-i priveşte pe psihologi… şi chiar ei au dificultăți însemnate dacă nu află cine a dat ordinul respectiv.

Preşedintele încuviință din cap.

— Pe de altă parte, restul emisiunii, fraza rostită de altă voce care a precedat comanda – „Şi acum, un mesaj din partea sponsorului nostru” – ar trebui să ne ofere o direcție de lucru, mai ales pentru că am studiat-o cu atenție, în diverse graiuri, şi am determinat complet conotațiile fiecărui cuvânt.

— La ce concluzie ați ajuns?

— Una singură: a fost concepută şi formulată cu mare atenție pentru a ascunde identitatea celui sau celor care au efectuat transmisia. Iar succesul a fost remarcabil. Nu putem deduce alte concluzii utile.

*

— Dr. Abrams, au fost observate fenomene corelate la observatorul dumneavoastră, sau la altele?

— Absolut nimic, domnule preşedinte. Omulețul cu barbişon cărunt zâmbi stingherit. Toate stelele se găsesc acolo unde trebuie să fie. Nu se observă nimic anormal în univers. Mă tem că nu vă pot

oferi niciun ajutor… doar opinia mea.

— Şi care este ea?

— Că – indiferent de înțelesul, pro sau contra al comenzii de luptă – prima frază însemna exact ceea ce spunea. Noi suntem *sponsorizați*.

— De către cine? De Dumnezeu?

— Sunt agnostic, domnule preşedinte, totuşi nu elimin posibilitatea ca omul să nu fie ființa *naturală* superioară din univers.

Cred că ştiți şi dumneavoastră că universul este un loc destul de mare. Poate că omenirea este un experiment desfăşurat de alții – din altă dimensiune. Poate că, vorbind la modul general, am fost lăsați să evoluăm după capul nostru, tocmai ca parte a experimentului. Dar, de data aceasta, ne-am apropiat prea mult de autodistrugere şi de încheierea experimentului. Şi deoarece entitatea sau entitățile care desfăşurau experimentul nu doreau să-l vadă terminat… — surâse blând – un mesaj din partea sponsorului nostru.

Preşedintele se aplecă brusc pe masă, aproape răsturnând ceaşca de cafea.

— Dar, dacă ar fi adevărat, ce *înțeles* are mesajul?

— Cred că este irelevant dacă el a fost conceput pentru a avea sau nu un înțeles. Dacă într-adevăr avem un sponsor, el trebuie să ştie care va fi efectul şi că acel efect – război sau pace – este cel pe care-l dorea.

Preşedintele îşi tamponă fruntea cu batista.

— Şi cum diferenţiaţi acest… sponsor de fiinţa pe care majoritatea oamenilor o numesc Dumnezeu?

Omuleţul şovăi.

— Nu sunt sigur că-l diferenţiez. V-am spus că sunt agnostic, nu ateu. Nu cred totuşi că El stă pe un nor şi are o barbă lungă şi albă.

*

— Domnule Baylor, doresc să vă mulţumesc în mod deosebit pentru că aţi răspuns solicitării mele. Îmi dau perfect seama că, în calitate de secretar-general al Partidului Comunist American, detestaţi tot ceea ce întrupez eu. Doresc totuşi să vă întreb care este opinia comuniştilor americani faţă de emisiunea de aseară.

— Aici nu poate fi vorba despre o opinie. Noi *ştim* ce este.

— Este ştiinţa dumneavoastră personală, domnule Baylor, sau a Beijingului?

— Amănuntul este irelevant. Suntem perfect conştienţi că statele capitaliste se găsesc înapoia comunicatului. Mai ştim că întreaga acţiune are exclusiv scopul de a *ne* incita să declanşăm războiul.

— De ce am dori acest lucru?

— Pentru că deţineţi ceva nou. Ceva în domeniul electronicii care v-a permis să realizaţi ceea ce aţi făcut aseară şi care este – neîndoios – o armă decisivă. Din cauza opiniei mondiale, nu îndrăzniţi

însă s-o utilizați dacă voi înşivă – aşa cum vă cer susținătorii războiului, şi cum ați plănuit de altfel să procedați – ați porni războiul. Intenționați ca noi să-l începem şi apoi, având de partea voastră opinia mondială, veți fi capabili să vă întrebuințați noua armă. Noi refuzăm să cădem în capcana propagandei.

— Vă mulțumesc, domnule Baylor. Vă mai pot pune o întrebare – cu caracter neoficial? Aş dori să-mi răspundeți la persoana întâi singular, nu plural... să-mi oferiți opinia dumneavoastră personală.

— Da.

— Dumneavoastră personal *chiar* credeți că noi am transmis mesajul acela?

— N... nu ştiu.

*

— Care-i situația corespondenței, Walter?

— A depăşit cu mult o sută de mii de scrisori, domnule preşedinte. N-am putut realiza decât analize parțiale, dar par să fie pe linia generală a telegramelor. Generalul Wickersham doreşte să vă vorbească. Crede că ar trebui să emiteți o proclamație către armată. Spune că moralul armatei este la pământ şi că un mesaj din partea dumneavoastră...

Preşedintele surâse amar.

— *Ce* mesaj, Walter? Singurul mesaj important la care mă pot gândi a fost transmis deja... şi n-a contribuit cu nimic la îmbunătățirea moralului

armatei. Spune-i generalului Wickersham să aştepte – poate vom reuşi să stăm de vorbă peste câteva zile. Cine-i următorul pe listă?

— Profesorul Gresham de la Harvard, domnule preşedinte.

— Ce specialitate?

— Filosofie şi metafizică.

Preşedintele oftă.

— Trimite-l.

*

— Aşadar, domnule profesor, vreți să spuneți că nu aveți realmente nicio opinie? Nu vreți nici măcar să speculați dacă X este Dumnezeu, diavol, un superman extragalactic, un savant terestru, marțian sau…?

— La ce ar ajuta speculațiile, domnule preşedinte? Eu sunt sigur de un lucru – *că nu vom şti niciodată cine sau ce este X.* Muritor sau nemuritor, pământean sau extragalactic, microcosmic sau macrocosmic, cu patru sau douăsprezece dimensiuni, este în mod clar mai inteligent decât noi şi ne opreşte să-i aflăm identitatea. În mod evident, asta-i esențial pentru planul lui.

— De ce?

— Mi se pare limpede că doreşte să nu ascultăm comanda aceea, nu? Şi cine a mai auzit de oameni să urmeze un ordin, dacă nu ştiu – sau cred că ştiu – *cine l-a dat*? Dacă vreodată cineva află cine a dat ordinul, va putea decide dacă să-l asculte

sau nu. *Atâta vreme cât nu ştie, este aproape imposibil din punct de vedere psihologic să-i dea ascultare.*

Preşedintele încuviinţă încet din cap.

— Înțeleg ce vreți să spuneți. Oamenii ascultă sau nu ordinele – chiar şi pe cele despre care cred că provin de la Dumnezeu –, în funcție de liberul arbitru. Dar cum *pot* ei asculta un ordin şi să rămână oameni, când nu ştiu cu exactitate de unde a provenit acesta? (Izbucni în râs.) Nici chiar comuniştii nu ştiu sigur dacă l-am emis noi, capitaliştii. Şi atâta vreme cât nu vor fi siguri…

— Noi l-am emis?

— Încep să-mi pun şi eu întrebarea asta, zise preşedintele. Deşi ştiu că n-am făcut-o, nu pare mult mai improbabil decât orice altceva.

Se lăsă pe spate în scaun şi privi plafonul. După o vreme, rosti încet:

— Oricum, nu cred că va urma un război. Oricare dintre părți ar fi nebună să-l înceapă.

*

Războiul n-a mai început.

Pentru primii cincizeci de ani de viață ai Bunicului, pocherul a fost cel mai apropiat de o religie. Cam cincizeci de ani avea când m-am dus să stau cu el şi cu Bunica. Asta s-a întâmplat demult, într-un orăşel din Ohio. Pot preciza momentul, pentru că s-a petrecut imediat după asasinarea preşedintelui McKinley[3]. Nu vreau să zic c-ar fi fost vreo legătură între asasinarea lui mckinley şi mutarea mea la bunici; pur şi simplu au avut loc cam în acelaşi timp. Eu aveam aproape zece ani.

Bunica era o femeie bună la suflet, de religie metodistă. Niciodată n-ar fi atins cărțile de joc, exceptând doar când strângea vreun pachet uitat de Bunicul, dar şi atunci le ținea cu mare grijă, ca şi cum ar fi putut exploda. Renunțase însă de mult, cu ani în urmă, să încerce să-şi abată soțul de pe calea lui păgână. Vreau să zic că renunțase la încercările *serioase*, nu şi la cicăleală.

Dacă ar fi renunțat, presupun că Bunicul i-ar fi resimțit lipsa, într-atât de mult se obişnuise cu ea. Eu eram prea mic pe atunci ca să-mi pot da seama ce pereche ciudată formau ei doi: ateul târgului şi preşedinta misiunii metodiste locale. Pentru mine, erau doar bunicii mei şi nu vedeam nimic ciudat în modul lor de a fi, de a se iubi şi de a trăi laolaltă

---

[3] William McKinley (1843-1901), al 25-lea preşedinte al Statelor Unite (1897-1901) (n. red.).

în pofida diferențelor.

La urma urmelor, poate că nici nu exista nimic prea ciudat. Vreau să zic că sub crusta lui de cinism, Bunicul era un om tare bun. A fost unul dintre cei mai blânzi şi mai generoşi oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Devenea certăreț doar când se ajungea la superstiții sau la religie – a refuzat mereu să facă diferența între ele –, sau când urma să joace pocher cu prietenii, de fapt oricând urma să joace pocher, indiferent unde şi cu cine.

Era un jucător bun; câştiga ceva mai des decât pierdea. Obişnuia să-şi facă socoteala că aproximativ zece la sută din venit îi venea de la pocher, celelalte nouăzeci la sută provenind de la garajul de camioane pe care-l avea la marginea oraşului. Altfel vorbind, s-ar fi putut spune că nici nu pierdea, nici nu câştiga şi asta pentru că Bunica insista să fie contribuabil – zece la sută din venituri erau donate bisericii şi misiunii metodiste…

Asta o ajuta probabil pe Bunica să trăiască împăcată alături de Bunicu; îmi amintesc că era mai furioasă când el pierdea decât când câştiga. Nu ştiu însă cum se descurca să aibă un ateu lângă ea. Probabil că nu-l credea ateu pe de-a-ntregul, nici chiar atunci când se opunea complet credinței.

Am locuit cu ei cam trei ani. La vremea schimbării aveam treisprezece ani. A trecut mult

de atunci, dar n-am să uit niciodată noaptea când a început transformarea, noaptea când am auzit în sufragerie foşnetul aripilor împelițate. În seara aceea, vânzătorul de semințe a luat masa cu noi, apoi a jucat pocher cu Bunicul.

Numele lui – n-am să-l pot uita – era Charley Bryce. Un bărbat scund de statură, nu mai înalt decât mine, deci cam doi-trei centimetri peste un metru şi jumătate şi vreo cincizeci de kilograme. Avea păr negru tuns periuță şi fruntea mai degrabă îngustă, iar în creştet o chelie mare cât un dolar de argint. Îmi amintesc bine de chelia aceea, pentru că am stat un timp înapoia sa pe când juca pocher şi-mi amintesc că mă gândeam ce bine s-ar potrivi acolo unul dintre dolarii de argint de pe masă („roata carului”, aşa li se mai spunea monedelor acelora). Dar chipul lui... nu mi-l pot reaminti.

Nu mai țin minte nimic din conversația de la masă. Mai mult ca sigur s-a discutat despre semințe, pentru că vânzătorul nu terminase de preluat comanda Bunicului. Venise după-amiaza târziu, pe când Bunicul era în oraş, la broker, cu o încărcătură, dar Bunica se aştepta să pice dintr-un moment într-altul, aşa că-i spusese să aştepte. Apoi, fiindcă era târziu, îl invitase să cineze cu noi.

Țin minte că Bunicul şi Bryce stăteau la masă; eu o ajutam pe Bunica să spele vasele, iar Bryce completa pe o factură comanda Bunicului.

Nu ştiu care dintre ei a adus primul vorba despre

pocher, dar asta s-a întâmplat după ce dusesem ultimele vase şi revenisem după şervete. Bunicul povestea încântat despre o mână pe care-o avusese la ultima partidă, cu câteva seri în urmă. Străinul – am uitat să precizez că Bryce *era* un străin, nu-l mai văzusem până atunci şi probabil că a fost transferat în altă zonă, pentru că nici după aceea nu l-am mai întâlnit – asculta surâzând interesat. Nu, nu-mi amintesc deloc fața lui, totuşi țin minte că zâmbea o mulțime.

Am luat şervetele şi inelele, pentru ca Bunica să poată strânge fața de masă. Am pus trei şervete – al ei, al Bunicului şi al meu – înapoi în inele, iar şervetul vânzătorului l-am dat deoparte. Pe fața Bunicii apăruse din nou expresia aceea de dezaprobare, cu buzele strânse, pe care o aborda ori de câte ori venea vorba despre cărțile de joc.

Iar Bunicul a întrebat:

— Unde-s cărțile, mamă?

— Acolo unde le-ai pus, William, a pufnit Bunica.

Bunicul le-a luat din sertarul vitrinei, a scos un pumn de arginți din buzunar şi împreună cu Bryce a pornit o partidă de pocher în doi, pe colțul mesei mari din sufragerie.

Eu am stat un timp în bucătărie şi am ajutat-o pe Bunica la vase. Când am revenit în sufragerie, majoritatea monedelor de argint se aflau în fața lui Bryce, iar Bunicul scosese din portofel un teanc de bancnote pe care le pusese în fața sa. Pe vremea

aceea, bancnotele aveau valoare mare, nu ca acum.

Terminând cu vasele, am rămas să privesc jocul. Nu țin minte niciuna dintre mâinile pe care le-au avut; îmi amintesc doar că banii treceau dintr-o parte în alta, fără ca vreunul dintre ei să aibă un avantaj mai mare de zece-douăzeci de dolari. Mi-l mai amintesc pe străin privindu-şi ceasul şi zicând că vrea să prindă trenul de ora 22:00 şi că ar fi bine să se oprească la 21:30, iar Bunicul i-a răspuns că-i bine aşa.

Aşa au şi făcut. La 21:30, Bryce era în avantaj. A dat la o parte banii cu care intrase în joc şi au mai rămas o mulțime de monede din argint. Le-a numărat şi pe ele şi-mi amintesc că rânjea.

— Fix treisprezece dolari, a spus el. Treisprezece piese de argint.

— La dracu', a replicat Bunicul folosind una din expresiile lui favorite.

Bunica a pufnit:

— Vorbeşte tu de dracu' c-ai să-i auzi bătaia aripilor.

Charley Bryce a râs încetişor. A apucat din nou pachetul de cărți, le-a foşnit uşor, la fel cu râsul său, şi a întrebat:

— Aşa?

În clipa aceea am început să mă tem.

Bunica a pufnit din nou.

— Da, chiar aşa! Acum, scuzați-mă, domnilor… Iar tu, Johnny, ar fi mai bine să nu mai întârzii

prea mult.

A pornit spre scara ce ducea la etaj.

Vânzătorul a chicotit şi a prefirat încă o dată cărțile de joc. Mai tare de data aceasta. Nu ştiu dacă din cauza sunetului cărților bătute, sau al celor treisprezece arginți, sau din alt motiv, dar m-am speriat. N-am mai stat în spatele lui, ci m-am dus de cealaltă parte a mesei. Mi-a văzut fața şi-a rânjit spre mine:

— Fiule, arăți de parc-ai crede în diavol, iar eu aş fi el, nu-i aşa?

— Nu, domnule, i-am răspuns, dar nu cred că am fost prea convingător.

Bunicul a izbucnit într-un râs zgomotos, şi nu era el omul care să râdă prea des în gura mare.

— Mă uimeşti Johnny, a zis, să fiu al naibii de n-arăți ca şi cum ai *crede.*

Şi a continuat să râdă.

Bryce s-a uitat la el şi ceva i-a strălucit în priviri.

— Tu nu crezi?

Bunicul s-a oprit din râs:

— Las-o baltă, Charley, sperii băiatul.

S-a uitat în jur ca să se asigure că Bunica plecase de acolo şi a adăugat:

— Nu vreau să devină superstițios.

— Toți suntem mai mult sau mai puțin superstițioşi.

— Eu nu, l-a contrazis Bunicul.

— Aşa crezi tu, dar pun pariu că eşti, dac-ai fi pus la încercare.

— Pe ce vrei să punem prinsoare? s-a încruntat Bunicul.

Vânzătorul a mai bătut o dată cărțile, apoi a pus pachetul pe masă. A numărat din nou monedele de argint şi a zis:

— Pariez treisprezece dolari contra unu. Treisprezece monede de argint c-o să-ți fie teamă să dovedeşti că nu crezi în diavol.

Bunicul dăduse la o parte portofelul, dar atunci l-a luat, a scos o bancnotă de un dolar şi-a pus-o pe masă între ei:

— Charley Bryce, uite pariul tău!

Bryce a lăsat fişicul de arginți şi a scos din buzunar un stilou, acelaşi cu care Bunicul semnase comanda pentru semințe. Țin minte stiloul, fiindcă era unul dintre primele pe care le văzusem şi mă interesase.

Bryce a luat un formular de comandă necompletat, l-a pus pe masă, în fața Bunicului, cu partea netipărită în sus, şi i-a întins stiloul:

— Scrie: „Pentru treisprezece dolari îmi vând sufletul” şi semnează.

Bunicul a râs, a apucat stiloul şi-a început să scrie repede, dar mâna lui s-a mişcat tot mai încet până s-a oprit de tot; nu puteam să văd cât de mult scrisese. L-a privit pe deasupra mesei pe Bryce şi-a zis:

— Şi dacă…

A mai privit o dată hârtia din fața lui, apoi fişicul de arginți şi bancnota de-un dolar.

A zâmbit, dar era un zâmbet strâmb.

— Ia banii, Charley, cred c-ai câştigat.

Asta a fost tot. Vânzătorul şi-a luat banii chicotind, iar Bunicul l-a condus la gară.

După asta, Bunicul n-a mai fost acelaşi. Desigur, a continuat să joace pocher; în privința asta nu s-a schimbat. Nici după ce a început să meargă la biserică împreună cu Bunica în fiecare duminică, nici chiar după ce s-a lăsat ales epitrop. El a continuat să joace pocher, iar Bunica a continuat să-l sâcâie. M-a învățat şi pe mine să joc, contrar voinței Bunicii.

De atunci, nu l-am mai văzut pe Charley Bryce. Probabil că a fost transferat în altă regiune, sau poate că şi-a schimbat meseria. Abia la înmormântarea Bunicului, în 1913, am aflat că Bunica auzise toată conversația din noaptea aceea şi că auzise şi pariul; făcea ordine în dulapul cu lenjerie din hol, nu urcase la etaj. Mi-a spus-o pe drumul de întoarcere de la cimitir.

Țin minte c-am întrebat-o dacă ar fi coborât să-l oprească pe Bunicul, în cazul că ar fi vrut să semneze, iar ea mi-a zâmbit.

— N-ar fi semnat, Johnny. Şi nici n-ar fi contat dacă semna. Dacă există într-adevăr diavolul, Dumnezeu nu l-ar lăsa să umble aşa deghizat şi să ademenească oamenii.

— Tu ai fi semnat, Bunico?

— Treisprezece dolari ca să scriu o prostie pe-o bucată de hârtie? Bineînțeles c-aş fi semnat. Tu

nu, Johnny?

— Nu ştiu.

Şi deşi a trecut tare mult de atunci, tot nu ştiu.

Imaginează-ți

Imaginează-ți fantome, zei şi diavoli.

Imaginează-ți infernuri şi paradisuri, oraşe plutind în ceruri sau cufundate în mare.

Inorogi şi centauri. Vrăjitoare, magicieni, duhuri şi zâne rele.

Îngeri şi scorpii. Farmece şi descântece. Stihii şi demoni.

Uşor de imaginat toate astea; oamenii o fac deja de mii de ani.

Imaginează-ți nave spațiale şi viitorul.

Uşor de imaginat: viitorul se apropie întruna, iar navele spațiale vor exista în el.

Există atunci ceva *dificil* de imaginat?

Bineînțeles că există.

Imaginează-ți o bucată de materie şi pe tine însuți în interiorul ei, conştient, gândind şi deci ştiind că exişti, capabil să mişti bucata de materie în interiorul căreia te afli, s-o faci să doarmă sau să stea trează, să facă dragoste ori să urce un deal.

Imaginează-ți un univers, infinit sau nu, după cum vrei să ți-l închipui, cu un miliard de miliarde de sori în el.

Imaginează-ți un bulgăre de noroi, rotindu-se nebuneşte în jurul unuia dintre acei sori.

Imaginează-te pe tine însuți şezând pe bulgărele acela de noroi, rotindu-te o dată cu el, rotindu-te prin timp şi spațiu spre o destinație necunoscută.

Imaginează-ți.